

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 90
3 de maig de 2013

Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació

Presidència de l'Im. Sr. Jordi Solé i Ferrando

Sessió núm. 5

SUMARI

Dossier

Elecció

del vicepresident de la comissió p. 4

Compareixences

acumulades del director general de Cooperació al Desenvolupament (tram. 357-00053/10, 357-00054/10 i 357-00056/10) p. 4

Compareixença

de representants de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia per a exposar el procés de pau a Colòmbia (tram. 357-00052/10) p. 25

Compareixença

de representants de la plataforma «Colòmbia en pau» per a exposar el procés de pau a Colòmbia (tram. 357-00051/10) p. 27

Proposta de resolució

sobre la responsabilitat de les empreses de telefonia mòbil en l'explotació dels recursos naturals de la República Democràtica del Congo (tram. 250-00168/10) p. 35

Proposta de resolució

sobre el compliment de la Moció 124/IX, sobre la política pública de cooperació (tram. 250-00169/10) p. 38

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 5

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix Jordi Solé i Ferrando, acompanyat del vicepresident, Roger Montañola i Busquets, i de la secretària, Sara Vilà Galan. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Mireia Canals i Botines, Violant Cervera i Gòdia, Begonya Montalban i Vilas, Joan Morell i Comas, Carles Puigdemont i Casamajó, Oriol Pujol i Ferrusola i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Marc Sanglas i Alcantarilla i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Miquel Iceta i Llorens, Alicia Romero Llano i Núria Segú Ferré, pel G. P. Socialista; José Antonio Coto Roquet, Juan Milián Querol i Fernando Sánchez Costa, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Lorena Vicioso Adria, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibáñez, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió el director general de Cooperació al Desenvolupament, Carles Llorens i Vila; el director general de Relacions Exteriors, Francesc Gambús i Millet; les membres de «Colòmbia en pau» Luz Nelly Palacios i Naya Parra Orjuela, i la presidenta de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia, María José Vera Valdivieso.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del director general de Cooperació al Desenvolupament davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació per a exposar la situació dels impagaments a les organitzacions no governamentals (tram. 357-00053/10). Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació. Compareixença.

2. Compareixença del director general de Cooperació al Desenvolupament davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació per a informar sobre la planificació de la cooperació al desenvolupament i l'acció humanitària (tram. 357-00054/10). Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació. Compareixença.

3. Compareixença de Carles Llorens i Vila, director de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació per a informar sobre les actuacions i els objectius de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (tram. 357-00056/10). Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació. Compareixença.

4. Compareixença de representants de la plataforma «Colòmbia en pau» davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació per a exposar el procés de pau a Colòmbia (tram. 357-00051/10). Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació. Compareixença.

5. Compareixença de representants de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació per a exposar el procés de pau a Colòmbia (tram. 357-00052/10). Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació. Compareixença.

6. Proposta de resolució sobre la responsabilitat de les empreses de telefonia mòbil en l'explotació dels recursos naturals de la República Democràtica del Congo (tram. 250-00168/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 36, 55; esmenes: BOPC 59, 49).

7. Proposta de resolució sobre el compliment de la Moció 124/IX, sobre la política pública de cooperació (tram. 250-00169/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 36, 56; esmenes: BOPC 59, 50).

El president

Iniciarem aquesta sessió de la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació. Donar la benvinguda als diputats, les diputades, i en especial a les persones i entitats que heu estat convidades a assistir a aquesta sessió.

Demana a primer lloc si hi ha canvis en la composició dels grups parlamentaris presents en aquesta comissió. (*Mireia Canals i Botines demana per parlar.*) Sí?

Mireia Canals i Botines

Sí, president. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió Violant Cervera substitueix Josep Lluís Cleries, Joan Morell substitueix Àngels Ponsa, i Roger Montañola, com a vicepresident, substitueix Mercè Jou.

El president

Molt bé, gràcies. Més canvis? (*Pausa.*) Sí, pel Grup Socialista?

Miquel Iceta i Llorens

Sí, president. La diputada Núria Ventura substituirà la diputada Núria Parlon.

El president

Gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds?

Miquel Iceta i Llorens

Perdó, president. És Alicia Romero que substituirà Núria Parlon.

El president

Molt bé, gràcies.

Sara Vilà Galan

La diputada Lorena Vicioso substitueix Dolors Camats.

El president

D'acord. I per Esquerra Republicana de Catalunya?

Marta Vilalta i Torres

Sí, el diputat Marc Sanglas substituirà la diputada Gemma Calvet.

El president

No hi ha més canvis? (*Pausa.*) D'acord.

Elecció

del vicepresident de la comissió

Cal indicar que he de proposar un canvi en l'ordre del dia, afegir-hi un punt; concretament és la substitució a la vicepresidència de la Mesa del diputat Roger Montañola, que substituiria la fins ara vicepresidenta Mercè Jou. Aquest és un canvi que se'ns ha notificat a darrera hora, que sembla..., no, «sembla», no: va passar per la Mesa, per la darrera reunió de la Mesa del Parlament, i en fi, pel motiu que sigui no es va poder posar dintre de l'ordre del dia. Per tant, si els sembla bé als diferents grups i portaveus, ho afegiríem. I també, si els sembla bé, amb el seu permís donaríem per aprovat aquest canvi per assentiment. Hi ha algun inconvenient per fer-ho així? (*Pausa.*) No? Molt bé, doncs, aprovem aquest canvi. Si el diputat Montañola pot venir aquí, moltes gràcies, i benvingut a la comissió.

Compareixences

acumulades del director general de Cooperació al Desenvolupament (tram. 357-00053/10, 357-00054/10 i 357-00056/10)

Bé, passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia. Hi havia demanades tres compareixences del director general de Cooperació al Desenvolupament, el senyor Carles Llorens, a qui vull agrair la seva assistència i la seva presència avui a la comissió. També saludar el senyor Paco Gambús, director general de Relacions internacionals. Aquestes tres compareixences, òbviament, les agrupem en una de sola.

Primer cediré la paraula al director general de Cooperació, que en aquesta primera ronda tindria un temps aproximat de vint minuts per fer la seva exposició –temps aproximat, eh?; però això sí, haurem d'intentar ser bastant estrictes amb el temps perquè avui tenim un ordre del dia força dens. I aleshores hi hauria el torn d'intervenció dels diferents portaveus dels diferents grups.

Per tant, senyor Llorens, moltes gràcies i endavant.

El director general de Cooperació al Desenvolupament (Carles Llorens i Vila)

Sí. President, presidenta del Consell de Cooperació de Catalunya –senyora Núria Camps–, president de la Federació d'ONG de Catalunya –senyor Francesc Mateu–, representants d'ONG, senyores diputades, senyors diputats, voldria aprofitar l'altaveu que em dona aquesta compareixença per fer una menció de la pal·languellenca Montse Serra i de la veïna del Born Blanca Thiebaut, les dues cooperants segrestades al camp de refugiats somalis de Dadaab, a Kènia, el 13 d'octubre del 2011. Fa molts mesos, massa setmanes, excés-

sus dies. I les recordo avui per fer saber a les seves famílies i també a Metges Sense Fronteres que malgrat tants dies, malgrat que no en parlem perquè no és convenient que en parlem, no les oblidem.

Dit això, afronto aquesta compareixença que de fet són tres: una primera per parlar d'impagaments a les organitzacions no governamentals, a petició del Grup Socialista, i dues per parlar de la planificació de la cooperació al desenvolupament i l'ajuda humanitària a petició del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Comencem pels pendents de pagament. Se'm demana informar d'impagaments a organitzacions no governamentals, i jo els parlaré, si m'ho permeten, d'obligacions pendents de pagament a ONG i a altres actors; entenc que aquest és el sentit real de la petició.

La disminució de recursos en el nostre pressupost comença a partir de la davallada del 2008. Hi ha una disminució de recursos, però l'agència havia anat pagant amb més o menys regularitat. A partir de maig de l'any passat, de 2012, com tothom que depèn del pressupost d'una Generalitat forçada a complir els objectius del dèficit, es va aturar totalment l'arribada de recursos a l'agència i en sec vàrem deixar de pagar. D'aquesta manera, durant el 2012, després d'aquesta aturada, només es van tornar a pagar 800.000 euros el mes de novembre. Així les coses, el 31 de desembre de 2012 els deutes de l'agència sumaven 16.433.604,76 euros. D'aquests imports, 10.000 euros corresponien al pressupost del 2007; 8.000 euros, al pressupost del 2008; el 2009 no teníem res pendent; 170.494,93 euros, del 2010; 9.257.865,44, del 2011, i 6.987.244,43, al 2012. Són imports repartits entre programes, projectes i cooperació directa, tant a convocatòries de subvencions com a convenis amb diferents multilaterals o amb governs nacionals o regionals. El deute del 2007 i del 2008 era a ONGD; el del 2010, a ONGD i sindicats; el de 2011 i 2012, ONG, sindicats, multilaterals i inclús a departaments mateix de la Generalitat.

Des del tancament de l'any 2012, des d'aquestes xifres que són les xifres a 31 de desembre del 2012, aquesta xifra ha variat per dos conceptes. El primer és que després de renovar el conveni dels programes 2010-2012, que és un tema que crec que vostès coneixen una mica, quatre entitats han presentat justificació per valor de 309.150 euros, i els hem reconegut l'obligació de pagament a càrrec del pressupost 2013. I segon, aquest passat dimarts 30, just aquest dimarts 30 d'abril, vàrem comptar amb un traspàs del Departament d'Economia i Coneixement de 2,5 milions d'euros. Sumat i restat, això vol dir que se'ns ha reduït el dèficit a 14.078.909,85 euros. És el que devem a dia d'avui. Hem pagat totes les despeses pendents del 2007, 2008 i 2010. Ens queden pendents de pagar 7.160.865,44 euros del 2011, 6.918.044,41 euros del 2012, més els 309.150 euros del 2013. Del perquè d'aquests impagaments, que té a veure amb les finances de la Generalitat, en saben tant vostès com jo. Els voldria fer, però, una consideració general: hem estat reivindicant el traspàs dels recursos de cooperació que corresponen a Catalunya en concepte de la casella de fins socials de la declaració de la renda en compliment d'una sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribu-

nal Suprem a favor de la Generalitat, una sentència de desembre del 2011. Només que des del moment que es va produir la sentència el Govern de l'Estat ens hagués pagat els 7 milions anuals que calculem que correspondrien a cooperació, l'agència no tindria cap deute.

Obrint una mica l'angle, aixecant una mica més la mirada, he de dir que resulta sorprenent veure com estan vertebrades les coses en aquest Estat al qual encara pertanyem. Mentre la cooperació catalana està passant per totes aquestes penalitats en cooperació, els catalans també paguem un doble peatge. Mentre l'any 2011 el pressupost de la nostra agència s'havia de contraure fins a 22 milions, els catalans continuàvem també finançant els 1.130 milions de l'AECID, els 950 del Fonprode i els 150 del Fondo de la Cooperación para el Agua y el Saneamiento, un total de 2.230 milions. Quina part d'aquest pressupost era contribució catalana?

La cooperació espanyola també ha tingut una forta retallada, però el 2012, enfront dels nostres 9 milions després del reajustament pressupostari del maig, la cooperació espanyola compta amb 814,44 milions d'euros. Aquesta, la del doble peatge, no és l'única situació paradoxal. Fa ben pocs dies, i arran del debat sobre el percentatge de dèficit que s'ha d'aplicar a les autonomies, el president extremeny José Antonio Monago demanava «menú per a tothom», i negava a Catalunya un dèficit a la carta. No he pas de contestar jo aquestes declaracions; sí que puc observar, però, que a Espanya del menú dels reajustaments alguns no n'han pas sentit ni la música. I així, mentre Catalunya el 2012 ha hagut de gestionar 9 milions d'euros que finalment serveixen per pagar deutes, la comunitat autònoma d'Extremadura ha comptat amb 16, prop de 17 milions d'euros per a la cooperació internacional. D'altres comunitats autònomes, sordes al que passa a Catalunya, que ho veuen com si sentissin ploure, tenen un pressupost que és deu vegades el de la Generalitat, o deu vegades el de l'Agència Catalana de Cooperació.

Nosaltres no tenim res a recriminar a la política de cooperació de la Junta d'Extremadura; sí que tenim a recriminar, però, a un estat amb una ben clara, amb una ben peculiar idea de la solidaritat i de com s'han de gestionar les transferències internes, quan resulta que els en teoria més rics transferim un munt de recursos als més pobres som titllats d'insolidaris, i els més pobres exhibeixen una tan generosa solidaritat internacional. I un no pot sinó tenir la temptació de pensar quina altra situació tindríem amb un estat propi. Imagineu només el pressupost que podria tenir la cooperació catalana amb una combinatòria d'aquests factors: la part que ens correspon per l'aportació dels catalans i les catalanes –a l'Agència Espanyola de Cooperació, al Fonprode, al Fondo del Agua– i el que dediquen als països en desenvolupament, doncs, en aquesta situació que els he explicat..., i veient que la solidaritat l'exerceixen d'altres, potser amb els nostres recursos. Segur, en una situació d'estat propi, amb tots aquests recursos, que no tindríem els problemes d'impagament que ara tenim. M'atreveixo a dir més: Catalunya seria un referent de cooperació i un actor important a favor de la pau, mentre la Catalunya autònoma ens condemna a una cooperació de retallades, impagaments, amb un

greu conflicte entre el sector de la cooperació i el seu Govern. Quan hauríem d'estar pensant en la cooperació catalana de futur, el nostre debat queda travat pels problemes que deriven de la gestió de la nostra trista condició de cooperació autònoma.

I amb aquesta reflexió jo acabaria aquí la meua part de la compareixença relacionada amb els impagaments per començar la segona, sobre com estem planificant la cooperació del futur immediat.

Els parlava d'una situació que trava la cooperació catalana. En el punt zero de la planificació futura hem d'acabar de resoldre un problema intern que també ens ha travat i que ens està travant la marxa: el tancament del que hem vingut a anomenar «expedients històrics». Quan vàrem arribar a la direcció general el març del 2011 ens vàrem trobar amb un volum molt important d'expedients oberts. Hi havia expedients oberts perquè el seu tràmit no estava acabat, però també molts que estaven oberts malgrat que els projectes sí que havien acabat. El juliol del 2011 s'elabora un informe que conclou que, en el període 2003-2010, 761 expedients estaven oberts, i que 154 es trobaven en alguna situació d'incompliment per part del beneficiari, sense que l'agència hagués pres cap decisió ni hagués emprès cap procediment. A partir d'aquí prenem la decisió de desactivar el complex sistema de gestió que s'estava aplicant, de fer cursos sobre procediment administratiu als nostres treballadors i d'aplicar el procediment que marca la Llei de subvencions, i comença una tasca ingent de revisió i tancament d'expedients. S'ha de tenir en compte que alguns d'aquests expedients encara eren relatius a subvencions atorgades entre el 2000 i el 2006, de manera que alguns havien prescrit. Tenim ara completament acotada la feina. En el període 2011-2013 l'agència, els seus treballadors, malgrat comptar amb la meitat de la plantilla que en el període anterior, han fet un gran esforç per resoldre aquest problema. Si de l'any 2000 fins al 2011 es van tancar 1.273 expedients, ara se n'han tancat 684: 147 el 2011, 437 el 2012 i 100 en el que va de l'any 2013. A data d'avui ens queden 619 expedients oberts; 203 segueixen la via ordinària i segueixen vius, 416 estan en tramitació de tancament. Tenim tota l'organització compromesa a acabar aquesta feina el 31 de desembre del 2013.

Si el punt zero de la planificació és tancar amb aquesta porta el passat, el punt u és posar instruments i estructures per tal de trobar recursos que compensin la disminució de recursos del pressupost de l'agència. La primera porta on anar a trucar en aquest sentit era clarament la Unió Europea, per dues raons: la primera és que la Unió Europea continua sent el major donant internacional d'ajuda al desenvolupament i ajuda humanitària, i la segona és veure que molt bona part de la cooperació descentralitzada europea, la cooperació regional de molts països, estava basada –molt sovint completament– en el desplegament de projectes europeus. Per posicionar-nos fort en aquest sentit ens vàrem acreditar com a agència davant de Devco-EuropeAid i davant d'ECHO –European Community Humanitarian Office. Des del passat setembre hi ha una tècnica dins de la direcció general treballant només en projectes europeus, i a l'oficina de la Generalitat a Brussel·les tenim una altra tècnica que parcialment ens ajuda en aquesta tasca. El mes de desembre

vàrem fer un curs sobre projectes europeus amb els mateixos treballadors de l'agència. Estem a punt de signar un conveni amb ACCIÓ pel qual posarà a la nostra disposició informacions sobre recursos europeus, i tenim previst impulsar un document estratègic que permeti encarar la cooperació cap a la nova programació europea. Mentrestant, participem ja en tres projectes europeus. Amb el Departament d'Ensenyament i la federació d'ONG de Catalunya participem en el projecte Reddso –Regions per l'Educació i el Desenvolupament Durable i Solidari. És un projecte que té un pressupost d'1,4 milions d'euros, liderat per Rhône-Alpes, que compta també amb el Piemont i la regió polonesa de Małopolska. El seu objectiu és fer convergir polítiques públiques d'educació per al desenvolupament i tindrà un important impacte en el nostre sistema educatiu. Es va posar en marxa l'1 d'abril i té una durada de trenta mesos.

El segon projecte en què participem, liderat per la Federació Catalana d'ONG, és «Communiquer en réseau pour le développement» –Comunicació en xarxa per al desenvolupament. És un projecte d'1,1 milions d'euros amb una aportació de l'agència catalana de només 300.000 euros. Tornem a treballar amb Rhône-Alpes i el Piemont i amb la col·laboració del Col·legi de Periodistes de Catalunya per crear una xarxa de periodistes implicats en els projectes de cooperació al mateix temps que millorar les competències dels professionals en l'àmbit de la cooperació internacional. S'ha posat en marxa aquest abril i té una durada prevista de trenta-sis mesos.

El tercer projecte és «Uniendo esfuerzos» para la reintegración entre las dos orillas. Té un pressupost de 644.000 euros. És un projecte liderat per l'Organització Internacional de Migracions, que, com saben, és una institució de Nacions Unides, i amb ONG de Bolívia i Equador per tal de donar suport a un projecte de retorn voluntari. Establirà suport a immigrants en situació de gran vulnerabilitat a Europa, amb voluntat de reintegrar-los als seus països d'origen garantint la dignitat i els drets bàsics en tot el procés, tant dels implicats com de les seves famílies.

Aquests són els tres projectes. Estem pendents també de la sort que pugui tenir un projecte amb AMICTLAN, una mancomunitat de municipis de Nicaragua a l'entorn de la Laguna de Apoyo, una zona volcànica amb llac que ha presentat un projecte de desenvolupament turístic amb tot el nostre suport tècnic i amb la complicitat de Garrotxa Turisme. I estem treballant diversos projectes europeus per als quals tenim grans expectatives. Tenim la confiança que a mitjà termini no serem ja socis de projectes europeus sinó líders de projectes europeus, de manera que l'agència sigui un actor important de la cooperació europea i doni joc tant als nostres socis dels països prioritaris com a les ONG catalanes.

Davant de la disminució de recursos per a cooperació en els pressupostos públics, també hem posat sobre la taula la necessitat que el patrocini comenci a tenir també a Catalunya el rol que té en altres països. Des d'alguns sectors de la cooperació se'ns ha dit que lliuràvem la cooperació a les empreses, una afirmació completament inexacta quan justament el que es vol és treure diners de les empreses per posar-los en mans d'unes ONG

que tirin endavant els seus projectes. Malgrat les objeccions, hem tirat endavant amb la convicció que una escola al Senegal és una escola, i un hospital a Moçambic és un hospital, tant si ha estat finançat pel pressupost de la Generalitat com per aportacions de les empreses.

El nostre plantejament ha estat ben acollit per les organitzacions econòmiques catalanes, i així hem tingut la complicitat per signar acords de patrocini amb el Consell de Cambres de Catalunya, amb Pimec, amb Foment, la Confederació de Comerç de Catalunya i els clubs Rotary de Catalunya. Hem posat a la seva disposició una bossa de projectes de cooperació avaluats i validats per l'agència, de manera que puguin comptar amb projectes viables, sòlids tècnicament i sostenibles econòmicament. Avui, uns quinze projectes de diferents ONG estan aprofitant aquests acords per aconseguir patrocinis. Projectes al Senegal, a Etiòpia, al Perú o Bolívia que no s'haurien realitzat amb finançament públic –són projectes que eren aturats–, ara continuen vius.

A un altre nivell estem fent suport a plataformes digitals que estan promovent les microdonacions per a projectes de cooperació. El 13 de febrer vàrem signar un acord amb Worldcoo, una plataforma nova, en anglès, amb vocació global, que recollirà donacions per a alguns dels projectes de la bossa de projectes de l'agència. Estem a punt de tancar un altre acord amb Hazlo Posible, una plataforma que no és nova sinó que ja té una gran trajectòria d'èxit, que no té l'ambició de ser tan global però que té una molt forta presència a tot l'Estat. I estem estudiant també de donar suport a Social Fund It, una plataforma que té la finalitat d'implementar el finançament privat dels projectes de cooperació a través dels mòbils, a activar especialment durant els grans esdeveniments.

Apuntar finalment que estem ajudant la fundació de voluntaris de «la Caixa» perquè organitzi una gira de concerts per tot Catalunya amb un grup de *gospel* que té com a finalitat recollir diners per als projectes de cooperació d'aquesta nostra bossa. El passat 7 d'abril a L'Auditori vàrem ja posar a prova aquesta aliança voluntaris, el cor de *gospel* i l'agència per buscar finançament per a una ONG que es diu Amizade Junts amb Moçambic. L'experiència va ser un èxit que pensem continuar.

Tot plegat, segur, no suplirà la disminució de recursos que tenim. Sí que posa unes bases, però, que poden servir per a molts anys per tal de canalitzar recursos d'empreses o de particulars. Del que es tracta, en tot cas, és que tots tinguin la garantia que els pot donar una agència pública quan avala projectes. Tot això ho fem per fer la cooperació catalana vàlida i ho fem també per donar suport a les ONG. Som conscients, però, que tot això no resol el problema que tenim.

Què més fem? En la nostra concepció, les entitats del sector de la cooperació són importants no només per generar teixit social: ho són també perquè ens ajuden en la implementació de polítiques públiques de cooperació. Som molt conscients que la crisi econòmica i financera, però sobretot les reduccions pressupostàries i l'endarreriment en els pagaments de l'agència, estan posant les entitats del sector contra les cordes –en som

molt conscients. Davant d'això, l'any 2011 vàrem prioritzar les subvencions a ONG abans que a cap altre actor de la cooperació. No vàrem pas fer concurs de subvencions a ens locals, conscients que els ajuntaments, els consells comarcals, fent o no cooperació, continuarien fent la seva feina sense les nostres subvencions. No vàrem pas fer, l'any 2011, concurs per a projectes universitaris de cooperació, com es feien. Les universitats continuarien treballant amb o sense la nostra col·laboració. Per a les ONG, però, la nostra contribució era fonamental, de manera que el concurs de subvencions del 2011 suposava només una reducció del 0,78 per cent respecte a l'any anterior. El 2012 teníem el mateix plantejament, i amb un pressupost inicial de l'agència de 15 milions d'euros vàrem convocar un concurs de subvencions, vàrem rebre projectes i els vàrem avaluar, i estàvem a punt de resoldre'l quan l'amenaça de compliment del dèficit va reduir el nostre pressupost fins a 9,4 milions. Vàrem haver de suspendre el concurs de subvencions, i ens va doldre haver-ho de fer.

L'aturada en el pagament a partir del maig va situar les entitats en unes greus dificultats. Altres entitats, com la Taula del Tercer Sector, amb tensions similars a les nostres, varen començar a parlar els mesos d'estiu amb la Generalitat de la possibilitat d'un acord amb un pla de suport. Coneixent el seu text i el seu treball, vàrem proposar a la federació d'ONG de Catalunya i a les coordinadores de Girona i Maresme i Lleida de promoure un acord similar. Amb la coordinació de la presidenta del Consell Català de Cooperació, la Núria Camps, s'han anat fent reunions i s'ha anat avançant, massa lentament pel meu gust, en un text.

Avui, dos documents de treball recullen un seguit de mesures molt pràctiques per reforçar la sostenibilitat del sector. Aquestes actuacions s'organitzen en quatre àmbits, que m'estalvio perquè crec que tinc poc temps. En tot cas, aquests documents proposen la possibilitat –avui més difícil que quan vàrem començar– de cedir espais públics de la Generalitat per allotjar entitats, elaborar un mapa de subvencions i ofertes per diferents àmbits de la Generalitat que podrien incloure les subvencions espanyoles i europees, la possibilitat de socialitzar el tema de microdonacions i patrocini, la possibilitat de donar suport a la presentació de projectes de cooperació en l'àmbit europeu, la possibilitat de veure també que Catalunya Ràdio o TV3 poguessin cedir espais gratuïts a la cooperació, etcètera. Aquests dos textos avui estan a disposició del grup de treball sobre el tema del Consell Català de Cooperació. Espero que sortirà un acord entre l'agència, la federació i les dues coordinadores. En tot cas, confiem en els bons oficis de la coordinació de la presidenta del Consell Català de Cooperació.

Tot l'explicat fins aquí –els recursos europeus i el patrocini, el pla de suport al sector i les microdonacions– són només, no ens enganyem, mesures palliatives per al nostre problema. Si en els propers anys Catalunya pot fer una política potent de cooperació, i estic segur que sí que la pot fer, serà però perquè és capaç de transformar en cooperació al desenvolupament les immenses capacitats que tenen el seu Govern, les seves institucions i la seva societat.

Abreujo, i passo a parlar –els deia que convertir les capacitats de Govern, institucions i de la societat–..., abreujo i passo a dir-los que nosaltres estem treballant intensament per tal que aquestes experteses, aquests coneixements tècnics dintre del mateix Govern de la Generalitat es converteixin en projectes de cooperació. Històricament això ja s'ha fet, i de fet l'agència tenia acords, doncs, amb molts diversos departaments de la Generalitat per desenvolupar projectes de cooperació: amb el Departament de Salut, amb l'Agència Catalana de Joventut, amb l'Institut Català de les Dones, amb Agricultura, amb Medi Ambient, amb Habitatge. Tot això..., ja hi havien convenis per fer cooperació amb tots aquests departaments. Però, veient la necessitat i el potencial de convertir aquestes experteses en el nostre actiu més important en aquest moment que no tenim tants recursos, el que vam fer fa uns mesos va ser impulsar –superant els convenis en els quals treballàvem–, proposar un conveni molt més complet, un protocol molt més complet entre tots els departaments de la Generalitat i l'agència, aprovat en la Comissió d'Ens Locals de Catalunya, amb la Comissió Interdepartamental de Catalunya. Aquest protocol és viu i ens dóna la possibilitat, doncs, de treballar de manera molt ben vertebrada amb tots els departaments.

Això, de fet –i els en faré un breu resum perquè el temps se m'esgota–, ho estem fent amb molt diversos projectes que ja estan en funcionament. Però hi veiem unes grans potencialitats, també, a treure rendiment d'aquesta expertesa. Per posar-los uns exemples, exemples molt ràpids –en tenia més, i en tot cas en el col·loqui si els sembla en podem parlar–..., però exemples diversos, i agafats una mica, diguem-ne, de diferents departaments. Amb l'Escola d'Administració Pública de la Generalitat estem a punt d'organitzar un curs de formació d'alts funcionaris al Senegal, a Dakar. En aquest curs d'alts funcionaris a Dakar és possible fins i tot que hi acudeixin alts funcionaris dels països veïns, com Guinea Conakry o Mali, i això ens permet, doncs, formar formadors per temes d'administració pública. Això estem..., en els propers mesos s'ha d'implementar. Un altre projecte en un àmbit ben divers: tenim un projecte d'escoles verdes al Senegal que és una rèplica de les escoles verdes que tenim a Catalunya. És un projecte molt ben vertebrat del qual ens sentim molt contents.

Un altre projecte, diguem-ne, molt imaginatiu en el qual estem embarcats és fer el projecte o fer l'avantprojecte d'una carretera a la zona prioritària de la nostra cooperació al Senegal. Des del Departament de Territori i Sostenibilitat i la Direcció General de Carreteres s'està treballant en un avantprojecte per desencallar la regió de Kolda, que com saben és aquesta regió de Casamance que hem convertit en prioritària de la cooperació catalana. És una carretera que desencalla aquesta zona i que obre aquesta regió, doncs, al nord de Senegal; l'obre a Gàmbia i l'obre a tota aquesta àrea. Això ho estem fent amb uns sistemes, diguem-ne, que realment si ens en sortim seran realment innovadors; ho estem fent des d'un despatx de l'avinguda Tarradellas, això ho estem fent.

Estem parlant també de la possibilitat de fer assistències tècniques conjuntament amb el PNUD a Nicaragua sobre temes diversos, però amb una fixació molt

important en el turisme. Estem pensant que a Mali, amb un problema territorial molt important, l'Institut d'Estudis Autònoms ens pugui ajudar en un projecte de descentralització. Amb el Departament de Cultura i amb l'Arxiu Nacional de Catalunya estem a punt de firmar un conveni amb l'arxiu de la policia de Guatemala. Saben que ens hem gastat 1 milió d'euros històricament en aquest arxiu de la policia de Guatemala, que és un projecte immens que permet, doncs, de mantenir la memòria de la repressió que es va produir en aquest país. Hi hem posat molts diners; segurament no podrem continuar posant-n'hi, però estem a punt de signar aquest acord amb l'Arxiu Nacional de Catalunya per tal que hi pugui continuar havent suport tècnic.

Un altre projecte del qual ens sentim molt orgullosos i que hem treballat els últims anys i tindrà continuïtat: estem donant suport al Ministeri de Salut del Marroc per tal de transferir totes les nostres capacitats i tots els nostres coneixements del tractament de la drogodependència per abordar l'epidèmia que tenen d'heroïna i de sida al nord del Marroc, concretament a la zona de Tànger-Tetuan. És un projecte molt emblemàtic, és un projecte que alguns altres països del Magreb ens demanen de replicar i del qual ens sentim molt orgullosos.

L'exploració de..., tinc una llista molt llarga de temes que estem explorant amb els diferents departaments, però finalment, i per resumir, dir-los que en aquesta fase en què estem, més enllà d'aquest treball conjunt amb els diferents departaments, volem treballar també en un tema de coherència de polítiques. L'any 2009 l'agència va encarregar i tenim un excel·lent treball sobre coherència de polítiques que van realitzar el senyor Rafael Grasa i la Nadja Gmelch. Amb aquest treball tenim el guió del que s'ha de fer en coherència de polítiques: coherència de polítiques en l'àmbit de la salut, en l'àmbit de la immigració, en l'àmbit de la promoció comercial i de les inversions en diferents països, en l'àmbit de la política universitària.

I, finalment, dir-los només dos apunts molt ràpids. Aquestes experteses no només estan dintre del Govern; aquestes experteses estan per exemple de manera molt important en els altres grans actors de la cooperació catalana. Estem treballant amb el Fons Català de Cooperació perquè el món municipal, doncs, també pugui desplegar amb el nostre suport aquestes experteses, aquestes capacitats. Estem treballant amb l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona en un acord inèdit i tenim amb les dues institucions un grup de treball per coordinar-nos; estem a punt de signar un acord amb aquestes dues institucions que ha de permetre, doncs, treure rendiment de totes aquestes experteses.

I per acabar, per acabar la meua intervenció que portava ben escrita, dir-los també que malgrat totes aquestes dificultats hi ha un factor que em fa ser optimista i que em permet de dir que la cooperació catalana, doncs, té perspectives importants. Malgrat les nostres dificultats –que nosaltres coneixem bé, que tots els que estem aquí coneixem tan bé–, malgrat això, estem liderant la cooperació descentralitzada europea, i de fet la internacional. Com a Catalunya som els portaveus de Platforma per a temes de cooperació regional. Platforma és una agrupació de tota la cooperació des-

centralitzada europea; nosaltres en som els portaveus. A nivell internacional som també els portaveus per a temes de cooperació d'ORU/Fogar, que és l'organització regional unida. I què vol dir, això? Que si Platforma permet que Catalunya sigui l'interlocutor amb la Comissió Europea o amb el Comitè de les Regions europees, ORU/Fogar permet que Catalunya sigui el portaveu de la cooperació descentralitzada davant de Nacions Unides o davant de l'OCDE.

Els dic això per acabar aquesta intervenció i per mostrar que malgrat totes les nostres dificultats continuem aquí, continuem vius; el nostre compromís, el compromís d'aquest Govern amb la cooperació és aquí, i malgrat aquestes nostres febleses internes el prestigi –el nostre prestigi, el prestigi de Catalunya i el prestigi de la cooperació internacional– ens permet de continuar liderant la cooperació regional i descentralitzada.

El president

Moltes gràcies, director general. Ara seria el torn de paraula dels diferents grups. Dues de les tres compareixences havien estat demanades pel Grup Socialista; l'altra, pel Grup d'Esquerra Republicana. Per tant, si els sembla bé, seguiríem aquest ordre. Passaria primer la paraula als grups que l'havien demanat. Us sembla bé? Sí? (*Pausa.*) Molt bé. I llavors seguiríem per ordre normal, de major a menor representació. Demano brevetat. Els donaria un màxim de deu minuts, i llavors passariem a la rèplica del director general per aproximadament deu minuts, un quart d'hora. Per tant, comencem pel Grup Socialista. Senyora Segú.

Núria Segú Ferré

Sí, senyor president, cap problema. Han canviat l'ordre ordinari de les intervencions. Senyor Llorens, benvingut a aquesta comissió de nou. Saludar també les persones del seu equip que l'acompanyen; saludar també la senyora Núria Camps, presidenta del Consell de Cooperació, i també els representants de les diferents ONG de Catalunya i de la Federació Catalana d'ONG que avui també són aquí presents.

Permeti'm, senyor Llorens, que comenci per dir-li el que he trobat a faltar en la seva intervenció; després entrarem en tot cas en la intervenció. He trobat a faltar una referència a l'instrument, millor dit, al full de ruta que marca la cooperació en aquest país: el Pla director de cooperació al desenvolupament, que com vostè sap estableix criteris, directrius, països prioritaris d'actuació, línies de treball, que té un desglossament anual... Vam tenir ocasió en aquesta sala de conèixer la presentació per part de la vicepresidenta del Govern del pla director del 2012; no coneixem el del 2013, però el cert és que l'instrument macro, pluriennal, que és aquest pla director, acaba l'any 2014. Per tant, nosaltres entenem que un dels seus eixos en aquesta legislatura que tot just encetem –del seu departament i de l'agència– hauria de ser l'actualització o no..., explicar-nos aquí quin és el seu posicionament sobre aquest nou pla director. Sabem que aquest pla director és singular, per dir-ho d'alguna manera, perquè és l'únic pla director, l'únic full de ruta del Govern que s'aprova al

Parlament, i per tant que aquesta comissió tindrà treballs en aquesta línia. Però, si més no, sabem tots que el Govern és qui impulsa aquesta qüestió. Per tant, el primer que m'ha sobtat de la seva intervenció és que no l'esmentés –ni esmentar-lo–, i per tant voldria que en la seva segona intervenció ens digués el seu capteniment sobre aquesta qüestió.

També voldria acompanyar aquesta petició, aquesta mancança d'informació sobre aquest instrument, amb una felicitació. He de reconèixer que a la darrera part de la seva intervenció vostè ens ha explicat la voluntat que la cooperació fos quelcom transversal a tots els departaments de la Generalitat, aquest protocol que vostè explicava..., i per tant li he de dir que felicito que recuperi idees anteriors que s'havien fet en altres departaments. Vostè ha esmentat Salut, Agricultura també; fins i tot el conseller Homs, en aquesta sala i en aquesta comissió, ens va explicar una experiència de cooperació dels Mossos, que hem preguntat al Govern al respecte..., i, per tant, que allò que s'havia fet des dels diferents departaments ho recuperin, perquè la cooperació no són tan sols diners. Són importants els recursos econòmics, però indubtablement el Govern de Catalunya també pot fer cooperació exterior a través de les capacitats, dels coneixements i de l'expertesa dels seus departaments a altres països als quals indubtablement pot aportar aquesta expertesa. Per tant, si recuperem aquesta idea anterior i la millorem, nosaltres què menys, no?, que felicitar-lo per això.

Entrant directament en temes ja més concrets que ens ha explicat, vostè ens ha explicat els diferents actors que tenim al sector de la cooperació: el sector de les ONG, el sector de les administracions –breument–, altres agents públics, i en tercer lloc aquesta cooperació empresarial que vostès han posat com a novetat damunt la taula. I he de dir-li que no ens ha explicat res nou referent a aquests tres actors que no ens ha gués explicat ja en la seva primera compareixença en aquest Parlament, si no ho recordo malament, els primers mesos de l'any 2011.

Dir-li que sí que hi ha una novetat –que s'ha anat agreujant, des del nostre punt de vista, en aquests anys que vostè n'és responsable, de la cooperació catalana–, que és allò que ja li havíem retret alguna vegada en aquesta comissió, que és el trencament del consens. Si alguna cosa havia caracteritzat sempre la cooperació en el nostre país era el consens. Indubtablement que hi havia estira-i-arrosnes entre els sectors de les ONG, els diferents grups polítics, les diferents administracions públiques, el govern de torn, però sí que és cert que hi havia unes bases –així ho demostra l'aprovació per unanimitat de la Llei de cooperació, l'esforç que es va fer amb el pla director–, que aquest consens sobre els objectius, sobre els països prioritaris i les línies de treball sempre havia existit, i el diàleg sempre havia existit. I avui, malauradament, ens trobem en una situació en què el sector de les ONG, més enllà de denunciar els impagaments del seu Govern, també denuncia aquesta manca de diàleg existent; si més no, així ens ha arribat a nosaltres.

Jo..., permeti'm utilitzar una paraula, que és aquest «culebró» dels convenis pluriennals. Vostè hi ha fet re-

ferència, a la situació d'impagaments; voldria que també ens expliqués el procediment aquest que vostè ha esmentat de la renovació dels convenis: com està tot aquest procediment que vostè ha dut a terme, que vostè diu que és obligada, aquesta signatura de la novació del conveni..., voldria que ens expliqués tota aquesta situació. Perquè nosaltres creiem que –permeti'm que utilitzi la paraula– s'ha fet –no ho sé, potser l'adjectiu no és l'adient, però bé, és el que en aquest moment em ve a la boca–..., que és amb una certa prepotència. Vostès han de signar aquesta novació de convenis. Digui'ns-ho, si..., aquesta és la nostra perspectiva, potser des de fora..., aquesta..., és allò que ens arriba: la manca de voluntat de diàleg i la incapacitat de posar uns compromisos.

Jo crec que pel que nosaltres sabem, i pel que hem llegit, tampoc el sector els demana a vostès un compromís de pagament aquest mes ni el mes que ve, sinó que demana un calendari. El Ple del Parlament va aprovar la necessitat d'establir un calendari. Qualsevol organització necessita una mínima planificació per saber, si més no, si determinats projectes –que avui estan alguns tancats i d'altres en risc– que duu a terme el sector de les ONG del nostre país a països del Tercer Món, a països en vies de desenvolupament, tenen..., poden continuar o no, perquè moltes ONG, creient en un principi en la seva paraula que farien tot el possible per pagar al més aviat possible, van fer esforços per mantenir projectes que els han dut a una situació que avui encara és molt més complicada que la que tenien *a priori*, bàsicament perquè es van creure les seves paraules. I això és el que nosaltres creiem que s'ha d'evitar i que s'ha de lamentar. Estableixin un calendari, un calendari de pagament que sapiguem tots una mica..., que sapiguem on estem.

Sap, vostè..., no m'allargaré amb la llista de projectes que avui s'han vist truncats per aquesta manca d'impagaments, i per quelcom que vostè ha esmentat –una mica a la seva primera part de la intervenció, no?, i al final–, que és el prestigi de Catalunya en el món de la cooperació. Jo crec que això és cert, ho hem de reconèixer, fruit de l'esforç del Govern de la Generalitat i també d'altres administracions i també de les ONG, d'aquesta voluntat de sumar i d'anar a una que esmentava anteriorment. Malauradament, això jo crec que avui està en perill; està en perill perquè les ONG s'han vist obligades a deixar projectes –i em permeto utilitzar la paraula col·loquialment– penjats. I aquest prestigi de la cooperació catalana l'estan posant vostès en risc. Vostès, no les ONG: vostès. Aquesta manca de calendari, d'indefinió de plantejaments. I, per tant, allò que pot ser formar part de l'acció exterior de Catalunya –que ens explicava el conseller Homs en aquesta compareixença–, de la nova llei que volen fer d'acció exterior, i que nosaltres creiem que la cooperació hi ha de ser, hi ha de ser amb força, perquè és una marca forta i important de Catalunya internacionalment..., malauradament avui això està en risc, i demanaríem que es pogués redreçar.

Continuant amb el tema, i acabant ja els temes d'impagaments, vostè ens ha fet un repàs exhaustiu dels imports que s'han pagat, i que s'han pagat precisament aquesta setmana, pocs dies abans de la seva compareixença. Voldria saber com veuen vostès el conflicte ad-

ministratiu –barra «judicial», si és el cas– pels impagaments; voldria saber la posició del Govern al respecte.

Més qüestions. Ha parlat breument d'aquesta cooperació empresarial. Nosaltres creiem que, certament –al costat d'aquest esforç que vostè ha explicat de les recerques en els recursos a la Unió Europea, a micromecenatges, amb plataformes que ha esmentat–, la introducció del món de l'empresa a la cooperació significa per a nosaltres un canvi de model de la cooperació. Nosaltres entenem que, bàsicament, la cooperació pública que duen a terme els agents públics ha de ser finançada amb fons públics en un percentatge importantíssim, del 90 i escaig per cent. Indubtablement, sabem que en moments de restriccions pressupostàries aquesta cooperació es veurà minvada –ho creiem clarament–, però introduir aquest nou agent amb la força que vostès diuen..., que d'altra banda cal veure –i suposo que amb el temps veurem si això s'arriba a concretar amb força– si més enllà de les paraules es concreta amb força en fets, no?

Introduir aquest nou agent significa un canvi de model. Un canvi de model que va significar una reforma de la llei per nosaltres ambigua, si més no que ha dut a terme unes actuacions i unes activitats que no creiem nosaltres que quedin força recollides en allò que se'ns va explicar que significava el canvi de la llei..., segurament en podem parlar amb el nou pla director plurienal que s'ha de dur a terme.

I, per últim, voldria que em contestés a una expressió que està penjada a la xarxa: «Desmantellament de la cooperació catalana i una extinció planificada de les ONG.» Això, atribuït al Govern de la Generalitat. Desmantellament de la cooperació catalana, clarament. La rebaixa de 49 milions d'euros a 9,5 milions d'euros està clarament..., la cooperació catalana directa des de l'Administració, la Generalitat, gairebé desapareguda; la de les ONG, en risc. Extinció planificada de les ONG, senyor Carles Llorens? Ja sé que vostè em dirà que no, però indubtablement això passarà, si no hi posem remei –això passarà.

I per últim...

El president

Vagi acabant, si us plau, diputada.

Núria Segú Ferré

Sí, acabo, senyor president, contestant la primera..., fent reflexió sobre la primera part de la intervenció del senyor Carles Llorens. Sap el que m'ha recordat, la seva intervenció, allò que amb un estat propi Catalunya seria referent de cooperació, i la seva constatació que altres comunitats autònomes amb menys recursos poden destinar més recursos a cooperació? M'ha recordat, en primer lloc, que no deu prioritzar igual que altres comunitats autònomes, aquest Govern. Cal veure el percentatge de recursos del total que es tenen, el percentatge en xifres relatives que destina a cooperació una comunitat o una altra; a salut una comunitat o altra; a educació una comunitat o altra. Aquest exercici, que segur que l'han fet vostès, perquè exercicis de comparació amb altres comuni-

tats autònoms, i amb els greuges i amb els impagaments –molts dels quals compartim– de l'Estat espanyol els han fet..., però és una qüestió de prioritització.

Per últim, les seves paraules, com li deia, m'han recordat allò..., aquest –ara no en recordo el nom, el senyor Iceta segur que m'ajudarà–..., aquesta persona que vostès..., aquest pensador que vostès citen tant, no?, que arribarà un dia que els catalans ho tindrem tot gratis –que citen tant vostès i que citen consellers d'aquest Govern–; m'ha recordat això. No m'ho crec, senyor Llorens. No s'ho creu ningú –no s'ho creu ningú. Altra cosa és que compleixin i que es compleixi amb els impagaments que té el Govern de l'Estat amb Catalunya –que compleixi els compromisos–, però altra cosa és que vostè em digui que amb aquest Govern tot ho tindrem gratis: no. I que el Govern, en aquest cas un govern de Convergència i Unió, serà referent en cooperació, senyor Llorens, tampoc és creïble.

La prioritització del percentatge que li deia abans..., que de diners i de recursos destinats a cooperació és una voluntat política. La voluntat política del Govern de Convergència i Unió quan va arribar al Govern va ser reduir el 50 per cent el pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació –que podem coincidir que en moments de restriccions pressupostàries era necessari fer un esforç de reducció; el 50 per cent, però?–, i reduir a la mínima expressió els recursos destinats a política de cooperació. Aquestes són les prioritats polítiques que hem vist fins ara del Govern de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor Carles Llorens.

El president

Gràcies, diputada. Aclarir que pel que fa a l'ordre de les intervencions estem seguint el que diu el Reglament, que és que, quan un grup demana una compareixença, el primer a parlar és el grup que ha demanat la compareixença.

Doncs, passem ara la paraula al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Diputada Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Sí, moltes gràcies, president. Director general, sigui benvingut, una salutació cordial, i també al seu equip que l'acompanya. També als representants de la societat civil en matèria de cooperació, a la federació d'ONG per al desenvolupament i a la resta d'entitats.

Senyor Llorens, m'agradaria traslladar-li el relat de com nosaltres veiem el món de la cooperació, i és que durant anys la política de cooperació de la Generalitat de Catalunya ha estat una mostra solidària del poble català, una mostra de l'expressió solidària del poble català i del Govern de la Generalitat, ja fos a través de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, a través dels departaments de la Generalitat, o sobretot amb el suport de la Generalitat a través de les ONG i la resta d'actors, com els ens locals, les universitats i els sindicats.

Durant la passada dècada, tot i no assolir mai el famós 0,7 per cent, Catalunya va donar una mostra que

es podia desplegar una política pública transformadora. La cooperació catalana ha sabut construir-se, crear vincles i dotar-se d'un reconeixement i prestigi internacionals. La passada legislatura ja sabem com ha anat, i en definitiva ha deixat en situació de KO tècnic la cooperació catalana, entenem. Si bé és cert que els documents de planificació i les estratègies geogràfiques i les directrius transversals aprovats amb el consens i la participació dels diferents actors el 2010 no s'han modificat –el pla director, doncs, no s'ha modificat–, també és cert que no s'han desplegat i que no s'han complert. De fet, els plans anuals del 2011 o els plans anuals del 2012 –que aquest últim, el del 2012, ni tan sols es va arribar a presentar aquí al Parlament– mostren fins a quin punt la planificació de l'última legislatura respon a un model allunyat d'aquest pla director vigent encara, i que per tant ens hauria de fer pensar si valdrà la pena reformular-lo o actualitzar-lo.

Certament, la crisi ha posat en evidència dues mancances. La primera és que no podem mantenir el mateix ritme de creixement absolut d'ajuda oficial al desenvolupament, i la segona, l'excessiva dependència dels fons públics de molts actors de la cooperació catalana, que limitava la seva capacitat d'adaptar-se a la nova situació, en què calia donar major pes a la seva base social, financera i de suport. Però, malgrat totes les dificultats econòmiques, el tractament que va donar el Govern al sector distava molt del que va donar a la resta de polítiques públiques. De fet, considerem que vam passar una mica del tot al res, i es va aprofitar per canviar una mica el model sense el debat i sense el consens tan necessari amb els actors de cooperació.

Aquest és el relat que veiem fins avui. Nosaltres compartim les reclamacions del departament..., injustes dels recursos..., les reclamacions que ens ha explicat a la seva intervenció: la denúncia, doncs, de l'àmbit de la cooperació dels diners no traspasats del punt de la declaració de la renda, així com de la situació d'ofec que pateix Catalunya. Efectivament, nosaltres compartim aquestes reivindicacions. Però hem d'anar més enllà. Vostè ens ha explicat també i ens ha detallat les xifres del deute, ens ha vingut a explicar quines són aquestes xifres, quins són els pagaments que s'han efectuat; sabem que hi ha unes reclamacions administratives sobre la taula i també volem saber què passarà, i que no hi han hagut acords per modificar els convenis amb les entitats. El pagament recent d'aquesta setmana benvingut sigui, evidentment que és un motiu, doncs, per alegrar-nos, però encara queda molt per acabar de pagar aquest deute. I li traslladem novament la necessitat d'elaborar un calendari de pagaments. En sabem la dificultat. Ho sabem, i ens dirà que no ho pot fer perquè depèn del pressupost i depèn de les transferències, i depèn en el fons d'Economia, però li traslladem la necessitat d'asseure's i de parlar, i de mirar d'establir uns acords amb les entitats. Sabem que és molt complicat, però ho compremem i hem d'assumir-ho i hem de solucionar-ho. Per tant, tan aviat com sigui possible els emplacem novament a fer i a donar resposta a les peticions de les entitats i de la resta de grups parlamentaris de fer aquest calendari de pagament de tot aquest deute.

Miri, després de les darreres eleccions, la situació política del país ha canviat en global. Disposem d'un

acord de legislatura que ens ha de permetre la celebració d'una consulta que implica la internacionalització del procés català, i és en aquesta tasca, és en aquest moment, quan és fonamental tenir en compte dues coses especialment rellevants al nostre entendre: en primer lloc, quin missatge internacional volem donar com a país; i en segon lloc, amb quins aliats comptem.

En el primer cas és evident que Catalunya ha d'aparèixer a l'arena internacional com un actor responsable que assumeix els compromisos internacionals i manté el compromís –en la mesura de les seves possibilitats– amb els reptes globals de desenvolupament dels països més empobrits, entre d'altres. En el segon cas, està clar que les ONG catalanes, presents a més de cent vint països, són un magnífic aliats en aquesta missió i que no les podem bandejar del procés.

Per això tenim dues possibilitats avui damunt la taula: o redrecem el rumb de la cooperació catalana o tanquem definitivament la paradeta del tot. Des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya li proposem aquest canvi de rumb, on la prioritat sigui recuperar la interlocució i el diàleg, on es potenciïn les ONG com el principal aliats en lloc de les empreses, on es recuperi la prioritat de la sensibilització i la comunicació per al desenvolupament i on es busquin les aliances amb la resta de cooperació pública catalana. I també denunciem, i aquí suposo que ens hi podem posar d'acord, la voluntat recentralitzadora de l'Estat, que vol eliminar la cooperació dels municipis i comunitats autònomes sota el principi d'«una administració, una competència», i que el que farà és sentenciar de mort la cooperació catalana i la cooperació local, i per tant crec que com a país i també des del Govern, doncs, hem de donar resposta a aquesta voluntat recentralitzadora en l'àmbit de la cooperació, que el que farà és fer desaparèixer la cooperació local.

Deia que creiem que cal iniciar un diàleg obert amb tots els actors catalans per fixar un nou full de ruta de la cooperació catalana i fer d'aquesta una prioritat en la Llei d'acció exterior –la Llei del servei exterior de Catalunya– i en la política d'exteriors de la Generalitat. Així li ho vam expressar l'altre dia al conseller quan va comparèixer aquí. És evident l'impuls que hem de donar a l'acció exterior, és evident l'impuls que ha donat i que dona el Govern a l'acció exterior, però la cooperació no en pot quedar de banda. La cooperació l'hem d'entendre també com una acció exterior, com un punt de l'acció exterior que fem com a país. I en aquest sentit –i no només a través de la Llei d'acció exterior– és on hem de potenciar la cooperació, probablement, i, com li deia en un inici, és probable que hàgim de revisar el pla director, a través del diàleg, també, i a través del consens, i voldríem saber com s'implementarà aquest any en el cas que es faci el pla anual de cooperació 2013 també en aquest sentit.

Com li deia, des d'Esquerra creiem que cal dotar de contingut polític tota la solidaritat del nostre país. És important el nombre de recursos que hi destinem, però encara ho és més el què fem i el com ho fem, acompanyant processos de desenvolupament que no generin dependència, complint amb els compromisos adquirits, avaluant i fent seguiment i anàlisi dels resultats, posant en valor les polítiques de cooperació allunyades

de l'assistència i encaminades a l'apoderament per a la governança democràtica. De fet, això és el que ens defineix també i el que defineix la cooperació catalana. Perquè la cooperació tingui sentit ha de ser coherent amb aquells valors que defensem, i per això, doncs, el nou full de ruta de la cooperació catalana cal que en aquest període de transició nacional es basi també en una cooperació que defensi el dret a decidir de les persones i dels pobles, contribuint a l'ampliació de les capacitats, les llibertats i les oportunitats, per a la recuperació de sobiranes i de democràcies arreu del món.

La política de cooperació a Catalunya és un patrimoni col·lectiu del nostre país –vostè ho ha comentat–, per la trajectòria històrica que en aquest àmbit ha mantingut la societat civil catalana a l'exterior i també pels valors que emanen d'aquesta societat civil compromesa amb la solidaritat. Això és el que defineix la política de cooperació catalana. Des d'Esquerra entenem els condicionants econòmics, com li deia, i la dificultat del moment; en som conscients, compartim part del diagnòstic i tenim molt clar quin camí seguir, i en aquesta construcció nacional i social del nostre país, de la nova república catalana, la cooperació hi ha de tenir un lloc reservat; si no, no cal que ens hi posem, com deia aquell. Per tirar endavant la cooperació, per buscar consens i participació, ens hi trobarà, però si no, tindrà la nostra oposició en aquest àmbit.

No sé quant de temps em queda. Un minut. En tot cas, tindria alguna de les preguntes per comentar-li; si no, passàrem al torn de rèplica. Però sí que ens preocupa un rumor que ens ha arribat i que agrairíem, doncs, que ens el desmentís, perquè se'ns ha comentat un rumor: la voluntat de reformular l'Agència Catalana de Cooperació, de deixar, doncs, que sigui pensada com a agència catalana de cooperació i més com a agència política exterior d'un àmbit més ampli. I sí que ens agradaria..., creiem que si això es donés seria molt preocupant, i per tant voldríem que ens desmentís aquesta mena de rumor de canvis en l'Agència Catalana de Cooperació, i el que li reclamem és un compromís en l'impuls de l'agència, en l'impuls de la cooperació en l'àmbit global i en l'impuls de l'acció exterior entesa de forma..., globalment.

Moltes gràcies, i després li traslladarem noves preguntes.

El president

Gràcies, diputada. Ara, pel Grup del Partit Popular, té la paraula el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, president, i gràcies també, senyor Llorens, per la seva compareixença al Parlament. És el primer cop que tinc l'oportunitat de dirigir-me a vostè. És una llàstima, perquè jo la veritat és que volia fer una intervenció crítica però constructiva. Tanmateix, vostè ha fet una presentació bèl·ligerant, clarament bèl·ligerant, i per tant haurem de canviar part del sentit de la nostra intervenció.

I el primer que li hem de dir, senyor Llorens, és que si vostè no pot fer res, si no té diners, si només ens sap dir

que la culpa és de Madrid, si no sap fer ni un punt d'autocrítica, el millor és que marxi i que dimiteixi –és a dir, que dimiteixi. Senyor Llorens, l'Agència Catalana de Cooperació viu una situació dramàtica, i vostè ho ha explicat amb claredat. I la hi agraiem, aquesta transparència. Ens ha donat les xifres exactes, i això és un motiu d'agrair-li-ho. El més significatiu ha estat, doncs, la suspensió de les convocatòries de subvenció durant l'any 2012. De moment, no sabem res de l'any 2013. Tot això parla per si mateix. El primer que ens preguntem és quin sentit té mantenir una agència de cooperació si no té recursos, si no impulsa accions, si és una simple estructura burocràtica. Nosaltres pensem que la Generalitat de Catalunya ha de tenir una política de cooperació. Ara bé, si no pot o no vol posar-hi diners, el millor que pot fer és encarar la realitat, ser honesta i prendre decisions coherents. O fem política de cooperació o no la fem, i llavors el millor que podem fer és tancar l'agència, invertir aquesta despesa burocràtica en altres partides d'atenció a la ciutadania.

És clar que vostè sap molt bé que aquesta situació no és responsabilitat única de Convergència i Unió; crec que ho sap bé. Quan fem la radiografia de la situació que vivim en cooperació no podem oblidar la gestió desastrosa que va realitzar el tripartit, i molt particularment els seus socis actuals de govern d'Esquerra Republicana de Catalunya. Perdoni que ho digui tan descarnadament, però el cert és que el relat històric i les dades són colpidors. Poques setmanes abans de deixar el Govern, un cop ja sabien que no seguirien a la Generalitat, els responsables tripartits de cooperació, dirigits per Esquerra Republicana, van aprovar subvencions per valor de més de 80 milions d'euros. Així van deixar completament hipotecada la política de cooperació de la Generalitat. Llegint les partides aprovades en aquests plans biennals, triennals, un sent una certa indignació, no? Podria esmentar-ne algunes a tall d'exemple. Per exemple, 120.000 euros per a la millora de les capacitats d'implementació de l'educació maia bilingüe en el sistema educatiu guatemalenc, 780.000 euros per reforçar la cultura de la no-violència i el treball voluntari entre el jovent palestí, etcètera, a més d'un reguitzell de partides per a polítiques de sensibilització a Catalunya que són sovint una oportunitat per finançar amics i saludats, i crec que vostè també ho sap bé.

Però entenc que vostè, atès el pacte de govern que tenen amb Esquerra, atès aquest pacte que sembla que els dona tants escons i tants beneficis electorals, ha preferit embolcallar-se amb la senyera i refugiar-se en l'estelada. L'única solució que vostè ha donat ha estat el trencament amb Espanya. Vostè ens ha presentat un futur idíl·lic dintre d'una Catalunya independent, on Catalunya seria capdavantera en cooperació. Però vostè ens ha parlat en condicional i en subjuntiu. I vostès el que han de fer, Convergència i Unió, i des de la Generalitat, és governar, reduir despeses, deixar de gastar tants diners en estructures d'estat i gastar-los en estructures de cooperació, per exemple, o deixar de gastar tants diners en consells comarcals i gastar-los en assumptes que tinguin a veure amb el benestar de la gent o amb la cooperació. I si no poden fer res des de cooperació el que han de fer, ja li ho he dit, és dimi-tir, plegar, i quan siguem independents, doncs, vostè

podrà ser ministre d'exterior o ministre d'internacionalitzacions del procés independentista, com li deia la diputada d'Esquerra Republicana.

Vostè, en lloc de revisar els acords presos a corre-cuita pel Govern sortint, va optar per destralar l'agència catalana amb una reducció massiva del personal. Potser era necessària, perquè durant el període tripartit l'agència s'havia multiplicat d'una manera sorprenent i una mica contrària a les polítiques de control de la població que predicava arreu l'agència. El que nosaltres critiquem no és tant que s'hagi ajustat el personal, sinó que aquest ajust ha afectat principalment els tècnics. És a dir, que tant la Direcció General de Cooperació com l'Agència Catalana de Cooperació han vist reduït el nombre d'especialistes en matèria de cooperació, mentre han quedat treballadors administratius i jurídics. L'agència, per tant, ens sembla que ha quedat com una mena d'estructura burocràtica sense musculatura tècnica i cooperativa. Ens preguntem també, senyor Llorens, per què cal duplicar estructures administratives en la direcció general i en l'agència catalana, si al cap i a la fi fan una feina molt similar si no igual. No seria millor una racionalització administrativa i una major aposta pels especialistes?

Voldria comentar també alguns aspectes del pla director que està actualment vigent. Sé que és un pla que arriba al final, però jo voldria fer alguns comentaris, doncs, ara que s'ha de redactar el nou pla. Jo crec que és un document..., pensem nosaltres que és un document ben fet i ben treballat. Hi batega tota una concepció de la cooperació que està ben exposada i sistematitzada. Celebrem també la inclusió molt clara de barems per mesurar l'acompliment de les línies prioritàries assenyalades. Queden també ben delimitats els àmbits de la cooperació i les zones geogràfiques prioritàries per a la Generalitat. També queden blindats els percentatges de despesa que han d'anar a ajuda humanitària, a persones, etcètera.

Ara bé, que el pla estratègic estigui ben conceptualitzat no significa que estiguem d'acord amb els conceptes que el sustenten, que l'amaren de dalt a baix i que queden específicament subratllats en els objectius transversals que s'estableixen, i que han determinat les partides econòmiques de l'agència aquests darrers anys. Seré molt clar i no tinc por de dir algunes coses que puguin sobtar una mica, o que siguin políticament incorrectes, però crec que en una comissió com aquesta hem d'entrar al debat de les idees. Penso que el pla director, que com dic està ben fet i està ben sistematitzat, té un punt crític, que són els objectius transversals, que no deixen de ser un grapat d'idees políticament correctes. El més greu, al nostre parer, és que denoten una concepció profundament eurocèntrica i etnocèntrica de la cooperació. Palesen la voluntat de colonització cultural molt pròpia del progressisme europeu, que es presenta com a multicultural i respectuós amb totes les cultures però al cap i a la fi vol exportar categories i idees occidentals a tot el món.

Sé que estic tractant algunes qüestions complicades, però hi som per debatre idees, i que poden molestar. Però, escolti'm, jo no crec que la primera prioritat sigui inculcar la ideologia de gènere a tots els nivells i a totes

les fases de la cooperació. Jo no crec que un eix prioritari sigui la sostenibilitat. Tot això són fases importants, són qüestions importants, però no són les qüestions més eficaces per al desenvolupament que necessiten els pobles, i no deixen de ser una visió eurocèntrica.

Voldria acabar exposant algunes idees del Partit Popular en matèria de cooperació al desenvolupament. Presentaré alguna pinzellada... (*Veus de fons.*) Sí, ja sabia jo que això portaria problemes, i segurament ningú s'havia atrevit a dir-ho. Ara, espero que els qui defensen el burca no em vagin donant gaires lliçons després. Nosaltres defensem una cooperació transformadora, defensem una major imbricació del món privat en les polítiques de cooperació. En aquest sentit, valorem positivament les darreres iniciatives que vostè ha endegat. En aquest context de crisi hem de repensar el model de cooperació. Penso que no es tracta d'implicar el sector privat per fer desaparèixer la inversió pública. Un país s'enforteix i reconstrueix quan té un projecte comú, i efectivament la cooperació ha de ser el projecte comú, un dels projectes comuns dels països europeus, no? Però no pot ser un projecte únicament governamental; ha de ser també una iniciativa no governamental, que neixi de la societat civil, del teixit social i empresarial. Els catalans han demostrat molts cops que saben ser generosos i justos. El sistema de microcrèdit està funcionant molt bé. Potenciem, doncs, el paper de la societat civil, com vostè està fent, i no creem organitzacions no governamentals absolutament dependents de les disposicions governamentals.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Bé. Després de la intervenció del PP no sé si exactament puc sorprendre'm més de si es pot desmantellar encara més la política de cooperació. Sembla que sí, que el PP sempre està disposat a fer un pas més en aquest sentit.

Agraïts, òbviament, per la seva compareixença i per la seva intervenció, però al mateix temps també li hem de dir que no compartim moltes de les coses que ens ha explicat. Nosaltres continuem estant convençuts i convençudes que vostè ha acabat completament, o gairebé completament, amb la política pública de cooperació. I per no caure en el tema del pressupost i de les excuses amb Madrid –que òbviament ens solidaritzem pels impagaments de Madrid, només faltaria–..., però parlem de la seva gestió; fem autocrítica, també. No parlem només del tema del pressupost, que és un tema greu, però després també tindrem ocasió de parlar-ne a través d'una proposta de resolució que ha tornat a presentar el meu grup, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Parlem de la seva gestió.

Concretament, vostè ha desmuntat l'Agència Catalana de Cooperació perquè va fer fora més de cinquan-

ta persones, sense criteris objectius ni d'especialització, tampoc. Ho va fer tan malament que ha perdut el judici i ha hagut de readmetre unes quantes persones d'aquestes que vostè mateix va acomiadar, amb el sobreprest a més que això significa. Encara no sabem exactament quant va pagar a la consultora per aquests acomiadaments que van resultar tan mal fets. Òbviament, com s'ha parlat aquí i s'ha explicat, ha desmuntat el pressupost..., menys de 8 milions durant el 2012 que no sabem exactament per a què han servit. No han servit tampoc per pagar els deutes pendents, però és que el més colpidor o el més preocupant de tot és que no sabem quina política ens espera per al 2013. No em refereixo al tema econòmic; em refereixo a la planificació, al contingut. Què és el que vol fer l'Agència Catalana de Cooperació? Des del seu punt de vista no ho sabem, no ens ha explicat absolutament res. Quins criteris de futur i què té pensat per a l'Agència Catalana de Cooperació?

Nosaltres pensem que ha acabat directament amb el sector. Moltes ONG han hagut de tancar, ja ho hem dit diverses vegades..., molta gent acomiadada, i el que és pitjor: projectes i *partners* a nivell mundial que han hagut, doncs, de plegar, s'han quedat òbviament penjats, i a més a més perdent tota la credibilitat que té ara mateix la cooperació catalana a nivell exterior.

El 2012 va sortir la convocatòria d'ajuts per impulsar la participació d'agents empresarials catalans en la cooperació conjuntament amb la d'ACCIÓ, i es va resoldre el juny del 2012. Aquests ajuts s'han pagat? Ens pot explicar si s'han pagat? I per què la convocatòria de subvencions a les entitats del 2012 es va suspendre i aquesta convocatòria es va tirar endavant? No entenem per què sí una i l'altra no.

Pel que fa a la novació de convenis, el que veiem és que és una novació forçada. Són les maneres amb què s'està duent a terme. Moltes entitats tenien programes de tres anys que ara estan acabant i que només se'ls n'ha pagat un. S'està obligant les entitats a renovar aquests convenis de manera forçada, i a més a més si no ho fan se'ls cancel·la el programa, el programa de tres anys, si no s'accepta el nou conveni. Nosaltres no creiem que aquestes siguin maneres de fer les coses. Si es fa un conveni nou s'anulla automàticament l'anterior, i per tant no es reconeix el deute anterior, i tampoc tenen cap seguretat que els pagaran. Després de molt negociar, moltes d'aquestes ONG afectades per aquests convenis de tres anys han posat una reclamació administrativa, que és el pas previ per denunciar-lo novament als tribunals.

Més informacions sobre la seva gestió que hem rebut. S'ha produït l'acomiadament de la junta al director general, un càrrec de confiança que sembla, doncs, que hi ha intenció de substituir-lo, malgrat la situació de restricció pressupostària i la suposada impossibilitat de contractació, de la qual vostè ha parlat tant. Càrrecs de confiança sí però tècnics no? No entenem aquesta distinció quan hi ha tanta restricció pressupostària. Per cert, no és cert que l'agència sigui sòcia dels projectes europeus, de la Federació Catalana d'ONG; són col·laboradors. L'aportació econòmica de l'agència catalana és de tretze mil euros, no de 300.000.

Tenim més preguntes. Òbviament, també volem saber exactament en què es gasten els diners, els pocs diners que hi han, perquè el director general va anar, va viatjar a Guinea Conakry, país on l'Agència Catalana de Cooperació no té projectes, i també s'han efectuat viatges a Guinea i a Moçambic, on l'agència tampoc hi té projectes. Volem saber què és exactament el que s'ha fet allà. Ja no és el que s'ha fet, sinó també les formes, com s'ha fet. Moçambic i Guinea Conakry. Guinea, Guinea Conakry. En tot cas, volem saber tot això, però també pensem que és la manera com s'han fet les coses. S'ha dit: «La manca de diàleg», i òbviament és el més important, poder parlar amb les entitats, poder mirar a la cara les entitats i poder escoltar les entitats, que són les principals afectades, i els usuaris d'aquestes entitats..., que òbviament és l'efecte col·lateral que té tot aquest desmantellament de l'Agència Catalana de Cooperació. Molts usuaris, molta gent s'està quedant sense aquests serveis que prestaven les entitats. La brutal davallada del pressupost de cooperació amenaça més d'1 milió i mig de persones al sud i el treball de conscienciació a casa nostra.

Sense diàleg, i tant és així que les entitats l'han plantat. Han tingut tota la paciència del món i ara ja demanen la seua dimissió, vostè ho sap prou bé. Han emprès a més accions legals contra vostè. Concretament, el passat 25 d'abril en el marc del Consell de Cooperació des de la Federació Catalana d'ONG es va fer pública la demanda de dimissió del senyor Carles Llorens. Cinc dies més tard, vostè va procedir a fer un pagament de part dels deutes de l'Agència Catalana de Cooperació amb les entitats. Quina casualitat. Voldríem saber si això té alguna relació.

En tot cas, per totes aquestes qüestions i moltes més sobre la seva gestió, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa li demana la seva dimissió.

El president

Gràcies, diputada. Pel Grup de Ciutadans té la paraula el diputat José María Espejo.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidente, y bienvenidos, señor Llorens, señor Gambús y resto de asistentes a la comisión. Hoy ha venido usted aquí, señor Llorens, a hablar a petición de algunos grupos parlamentarios sobre tres cuestiones concretas. La primera es impagos, impagos a las organizaciones gubernamentales; la segunda, la planificación de las actuaciones de cooperación de la Generalitat, y por otro lado la actuación y objetivos de la Agencia Catalana de Cooperación.

Los dos últimos están bastante relacionados. En cuanto al primero, que es los impagos y sobre el que después también debatiremos y votaremos en esta comisión una propuesta de resolución, pues iba a decir que me sorprendía el contenido de su comparecencia, pero realmente no utilizaré ese recurso retórico, porque es que no sorprende. Es decir, últimamente todos los responsables del Govern de la Generalitat a los que se

les exigen explicaciones acerca de los recortes utilizan siempre la misma excusa, que es la que por otra parte les interesa y les va bien: que «la culpa es de los otros, nunca es nuestra, y la solución es el estado propio». Hoy aquí usted, señor Llorens, a mí me ha parecido, más que el director de Cooperación al Desarrollo de la Generalitat, el director de la agencia catalana por la independencia, o llámele como quiera, porque no ha hecho más que una encendida defensa de esto. Yo me pregunto si su..., si cree usted que su función institucional como director de Cooperación al Desarrollo –vuelvo a decirlo: de Cooperación al Desarrollo– es criticar lo que hacen otras comunidades autónomas en esta materia, o pedir la independencia, o este tipo de cosas. Creo que estamos hablando de cooperación al desarrollo.

No se puede negar, en cuanto al tema concreto de los impagos, que la agencia que usted dirige hoy por hoy es una agencia que es morosa. Es evidente, y también le tengo que decir que es así, que el Estado es moroso en otros aspectos; esto, o sea, el reconocer..., esto no es una cuestión de bandos, de si estás con la Generalitat o si estás con el Estado; aquí estamos analizando la gestión que se ha hecho de la cooperación al desarrollo, y en concreto de la Agencia de Cooperación al Desarrollo, que hoy por hoy es una agencia morosa, como digo, y comparece usted como responsable de ella. Y, en este sentido, lo que más preocupa a este grupo parlamentario es que al respecto de esta situación de impagos, que es la que estamos tratando, no ha ofrecido usted aquí ninguna solución. Simplemente ha detallado una serie..., nos ha detallado muy concretamente las deudas hasta el último céntimo que tiene la Agencia Catalana de Cooperación –están alrededor de los 14 millones de euros, si no me he equivocado al tomar los datos–, pero creo que no ha ofrecido ninguna solución a las entidades afectadas por esta situación, que son las organizaciones no gubernamentales, las cuales son un sector que lo están hundiendo estos impagos, y es un sector que tampoco debemos olvidar que forma también parte de la economía –que genera economía y genera, como todos los sectores, puestos de trabajo. Eso en cuanto a lo que ha estado comentando en relación con los impagos.

Una de las soluciones..., yo le propongo una; es una general pero creo que es bastante clara, y es la priorización. Es decir, hable usted con el resto de miembros del Gobierno, hable usted con las personas del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, y pídales que se prioricen los gastos, porque entendemos que hay gastos que no son necesarios, mientras que en otras partidas se están dejando de pagar deudas. No estamos ya hablando de lo que se presupuesta para una determinada política, sino..., es que no se están pagando deudas que se tienen contraídas, y esto es lo verdaderamente grave. Porque sobre el presupuesto que se debe dedicar a una determinada política podemos discutir, aquí discutiremos cuando alguien se digna traer los presupuestos a este Parlamento; sobre eso se puede discutir, pero sobre las deudas contraídas no se puede discutir, se tienen que pagar.

En cuanto a la planificación de la cooperación internacional y la actuación y los objetivos que se han de

llevar a cabo. En ese sentido, nuestro grupo parlamentario parte de la base de que efectivamente Cataluña tiene esa competencia de cooperación al desarrollo y no puede dejar de llevarla a cabo, pero es cierto que tenemos que tener en cuenta el contexto en el que estamos hoy en día en la propia Cataluña, donde hay 900.000, más de 900.000 parados según la reciente Encuesta de población activa, y un 30 por ciento de los catalanes están en riesgo de exclusión, en riesgo de pobreza o sufriendo directamente pobreza. Esto tiene como consecuencia, entre otras cosas, una disminución sustancial de los recursos, y a su vez tiene como consecuencia, o a nuestro juicio ha de tenerla, que en partidas que son de cooperación internacional necesariamente se ha de reducir el presupuesto. Esto..., no vamos a hacer una política de quedar bien con todo el mundo. Nosotros creemos que ha de ser así, sin perjuicio de llevar a cabo una mínima política de cooperación internacional allá donde entendamos que sea realmente necesario.

En este sentido, también respecto a los proyectos que se llevan a cabo, y en esta situación –como me refería– de restricción presupuestaria, creo que es fundamental, y en esto coincido con usted, que se establezcan complicidades con entidades privadas que puedan patrocinar –porque aquí es donde podemos paliar los efectos de la restricción presupuestaria que sufrimos– esos proyectos o financiarlos de alguna manera, ofrecer algún mecanismo de financiación. También, por supuesto, los fondos europeos son una fuente de financiación importante. Aquí hago un paréntesis. La eventual Cataluña independiente que me ha parecido que usted defiende intensamente..., esos fondos europeos dependen de que sigamos formando parte de la Unión Europea, lo cual no sería así si Cataluña se convierte en un estado independiente. Cierro el paréntesis. En cualquier caso, los proyectos a los que usted se refería, que entendemos –como decía– que han de centrarse en aquellos que sean de más, de extraordinaria necesidad por su materia y por el país en el que se encuentren desarrollándose; pensamos que deberían centrarse en países donde esas necesidades fueran más acuciantes. Porque ha nombrado usted proyectos que se desarrollan en países donde las tasas de crecimiento son del orden del 5, el 6 por ciento del producto interior bruto, cuando en Cataluña y en España llevamos unas..., varios..., un tiempo muy prolongado de recesión. Eso no quiere decir que no haya necesidades concretas en esos países, pero es cierto que donde se debería incidir, y en esos países donde hay crecimiento económico, es más en los gobiernos. Entonces, creo que esto es algo que queríamos poner de manifiesto.

Y después, como preguntas concretas, para que..., para si me puede responder en su turno de réplica. Ya se han referido otros grupos parlamentarios al plan director, que usted no ha nombrado, y dado que este plan director se aprobó en 2011, según creo, y es con vigencia hasta el 2014, y en este contexto de restricción presupuestaria del que estamos todos hablando, quería saber si igualmente sigue en vigor, se va a cumplir, no hay ninguna modificación del mismo, no se prevé..., y también en qué situación están las recla-

maciones judiciales que se hayan podido producir en relación con los impagos de la agencia.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Bé, de la intervenció que ha fet el senyor Llorens en podem deduir, sense necessitat tampoc –en cas que no fos així– de saber gaire com ha funcionat l'Agència Catalana de Cooperació els últims anys –cosa que no és el cas; sí que ho sabem–..., però en podríem deduir bàsicament dues coses, que són que ara mateix la Generalitat no té política de cooperació, i l'altra, que l'Agència Catalana de Cooperació s'està utilitzant per a altres coses que no són ben bé la cooperació. Hi ha uns altres objectius per utilitzar l'Agència Catalana de Cooperació al servei d'altres projectes, d'altres iniciatives empresarials o d'altres acompanyaments empresarials que no tenen a veure amb la cooperació pública.

Això es dedueix de l'exposició desordenada de projectes sense gaire sistematització ni política coherent al voltant de cap pla director que han exposat de forma, com dic, desordenada, que no responen a una política de cooperació. Política no és anar fent coses de forma desordenada, sinó que és sistematitzar a partir d'uns valors i d'uns principis i d'uns objectius estratègics tota una sèrie d'accions col·lectives i institucionals per atènyer tots aquests objectius i donar compliment a aquests principis i a aquests valors. I ara això mateix es dedueix de la seva exposició que no hi és. Es dedueix també, a més a més –pels països que ha anat citant i per les accions que està desenvolupant–, que l'objectiu final no és ben bé la cooperació sinó que són altres, i que van acompanyats probablement d'empreses i hi ha uns objectius econòmics darrere, principalment..., que és això, aquest concepte de la diplomàcia econòmica, que és bàsicament acompanyar interessos empresarials catalans amb projectes que acompanyen aquests interessos empresarials catalans; molt justificable des d'algun punt de vista, però això no és cooperació al desenvolupament, és una altra cosa.

Però a més a més comencem a tenir també la impressió que l'Agència Catalana de Cooperació ja pràcticament no existeix. Amb mitja plantilla acomiadada, amb una reducció del 80 per cent del pressupost, i amb una, entenem nosaltres, injustificada –com deia– reducció del pressupost dràstica, l'Agència Catalana de Cooperació és més ara –ja s'ha dit– una estructura burocràtica que bàsicament comença a fer nosa que no pas una estructura que estigui al servei de la cooperació. És a dir, ja ho ha dit, que una de les principals tasques que té bàsicament és resoldre tots els expedients que té sobre la taula sense obrir noves activitats. No hi ha hagut pla anual de cooperació el 2012, no n'hi ha el 2013 –tampoc ha passat per aquest Parlament, almenys, aquest 2013 a presentar-lo. Dubtem que hi hagi pla director. Què hi posarà, al pla director? Com està pensant el pla director

que s'ha d'obrir ara? No hi ha hagut finançament de projectes de cooperació el 2012, el 2013 no se'n té la intenció. Què pretén? Quina política de cooperació pretén fer d'aquesta forma? Per quines vies pretén finançar o no finançar projectes? Quina cooperació es vol liderar amb aquesta no-política de cooperació, amb aquesta no-Agència Catalana de Cooperació?

Ens interessaria també saber per què..., vostè ha donat les culpes del baix finançament de l'Agència Catalana de Cooperació..., ho ha comparat amb Extremadura, que per nosaltres és un recurs bastant roí, però... O sigui, ahir es va presentar un anuari de mitjans de comunicació que intenten posar llum sobre allò que els grans mitjans de comunicació hi posen més aviat ombres, i entre altres dades ens confirmava l'augment, la triplicació de contractes d'empreses com Deloitte o PricewaterhouseCoopers a la Generalitat fins arribar a les xifres de 41 milions l'any passat en contractes a Deloitte. Llavors, clar, que ens expliqui que és només culpa de Madrid o del greuge comparatiu amb Extremadura que es baixi la cooperació un 80 per cent, i que a més a més el poc que hi ha es dediqui no a la política de cooperació sinó a aquestes altres aventures que estan emprenent, em sembla, com a mínim, una manca de respecte.

A nosaltres se'ns ha dit en repetides ocasions al Ple del Parlament, tant per part del president com per part del conseller d'Economia, cada vegada que hem parlat de diferents despeses com aquesta o del pagament d'interessos als bancs o d'altres coses, se'ns ha dit una cosa que ens han dit sempre que és bàsica, que és el compliment de contractes. «Els contractes s'han de complir, els terminis s'han de complir.» Passa que només els compleixen amb uns sectors, només els compleixen amb unes agències. Amb les entitats, amb les ONG, tots aquells diners compromesos amb països empobrits, amb països que tenen necessitat d'aquests projectes de cooperació, aquí els és ben bé igual el compliment dels contractes, i s'allarga a la cooperació. I no crec que sigui l'únic en aquesta sala que el fet que, a pocs dies de comparèixer al Parlament, avanci uns pagaments el dia 30 d'abril, just després que li demanin la dimissió..., no li resulta com a mínim escandalós? Escandalós. És a dir, és obvi –tan obvi que no cal ni explicar-ho, no?– que hi ha hagut trucada prèvia per veure si es podia relaxar el nivell de tensió política davant de la petició de dimissió de tot el sector de la cooperació i davant d'una comissió que era obvi que li acabaria demanant també la dimissió, però per raons òbvies: perquè no hi ha política de cooperació, no hi ha Agència Catalana de Cooperació, s'està utilitzant per a altres coses i s'estan incomplint tots els contractes amb el sector, a part d'haver comès una sèrie d'acomiadaments –que m'imagino que ja es van tractar en el Parlament en el seu moment– que han acabat també malament, no?, que han acabat també amb readmissions per irregularitats en aquests acomiadaments.

Nosaltres tenim també altres preguntes més concretes, que són respecte a les iniciatives que diu que ha impulsat, perquè..., o sigui, que exposa que està impulsant l'agència catalana, que és el projecte –en concret– vinculat amb les cambres, amb la confederació –crec

que es diu— general de cambres de comerç. Quants diners s'han aconseguit recaptar i per a quins projectes, quins projectes s'estan finançant? Quin recorregut li veuen, a aquest finançament acordat o a través de les cambres de comerç? A què es refereix quan parlen de nínxols de mercat i països que representen nínxols de mercat? És a dir, per què intenten..., en els documents apareix la referència a buscar països en vies de desenvolupament que puguin ser també nínxols de mercat. I quins són els acords concrets que ha tancat també amb el Rotary Club, en què consisteixen i què és el que financen, i com tenen també, o com veu que es poden desencallar els programes, l'impagament de cara..., o l'incompliment del pagament dels programes del 2010, que estan també en vies judicials? Com preveu que es desencalli el problema?

Són preguntes concretes, perquè em respongui, però ens preocupa principalment, com li deia, que no veiem política de cooperació, que no veiem que l'Agència Catalana de Cooperació estigui servint per al que hauria de servir, que s'està desviant per a altres funcions, i que tot plegat..., però jo li demano també que responsablement no—i en la redacció del pla director ho podrà...— avaluï aquesta política de cooperació. O sigui, parli amb qui sigui del Govern. Això no és cooperació al desenvolupament. Catalunya ha perdut molts graons en els dos darrers anys. Ens ha sorprès enormement que la intervenció d'Esquerra Republicana no fos més contundent, perquè era una política que estava ben feta en el passat que ha quedat en el no-res, i per tant li demanem, igual que el conjunt de la federació d'ONG de cooperació al desenvolupament, la seva dimissió també.

El president

Gràcies, diputat. I ara, per últim, per Convergència i Unió, té la paraula la diputada Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Gràcies, president. Voldria donar la benvinguda al senyor Carles Llorens, així com també al senyor Gambús, a la resta de membres del seu equip, així com també a les organitzacions que avui ens acompanyen.

Gràcies per l'exposició que ens ha fet, perquè al meu entendre, precisament, jo crec que és una important aproximació a la manera rigorosa i transparent que en aquest moment la situació de la cooperació té a casa nostra. Ens ha plantejat tot un canvi de model, model en què Catalunya ha de potenciar bàsicament, també al meu entendre, aquest paper d'actor global, a diferència precisament de l'opinió d'altres grups..., sembla que bé arrossegui, en aquest sentit..., a partir de les iniciatives que ha anat traient. Model que alhora ha d'estar bàsicament fonamentat en dos principis: d'una banda la cooperació, l'altre..., perdó, la solidaritat, i l'altre la col·laboració. L'aposta, per tant, l'entenc innovadora i té—com bé també es demostrava— una bona base de professionalitat.

Bé, la feina que s'està fent en una situació tan i tan complicada com l'actual, conseqüència de tota una crisi que

ens afecta d'una manera força directa—en concret a l'Administració de la Generalitat, però que també afecta, i de manera molt general, a nivell internacional—, i davant també d'un pressupost que de manera necessària ha hagut de ser de gran austeritat..., si volem ajudar a la reactivació econòmica d'aquest país i garantir-ne l'estat de benestar tenim una feina complexa, i també jo la puc determinar com a lloable. No és gens fàcil en els moments que vivim trobar l'adequació als temps i a les possibilitats reals. Bé, la recerca de recursos i complicitats ha de ser la constant per poder mantenir aquest lideratge a què el senyor Llorens ens feia al·lusió del nostre país. La situació en què ens trobem ens imposa repensar de manera necessària la cooperació per poder maximitzar el seu impacte en els països destinataris, i a casa nostra repensar la forma com replantejar precisament aquest complementar el finançament, que en aquest moment resulta precisament complicat per aquesta qüestió d'autoritat a què es referia.

En el moment que viurà ara es fa necessari mantenir més que mai el diàleg—diàleg amb totes les forces polítiques del nostre país i amb els actors de la cooperació catalana— per actualitzar aquesta política de manera continuada, reconstruir alhora també el consens al voltant d'una política de cooperació al desenvolupament del país i relançar-la, jo penso, de manera important, més enllà de la conjuntura de crisi actual que patim. Vostè ho deia, senyor Llorens: tenim una, a Catalunya, àmplia tradició en cooperació. I diria més: també, com ja he referit, un indiscutible lideratge en cooperació. És per això que és obligat anar buscant fórmules que ajudin a pensar en l'assegurança de millora contínua quant a qualitat i eficàcia, que garanteixi també alhora l'augment de l'impacte de les actuacions en termes de desenvolupament humà i alhora també pensar en aquest desenvolupament humà sostenible. A més a més, i a més amb menys recursos que pugui tenir Catalunya, ens hem de poder mantenir al capdavant de les nacions que continuen apostant pel desenvolupament, al capdavant dels països avançats que batallen contra la pobresa, la fam, la malaltia, la marginació, i a favor especialment de la dignitat humana mateixa. Les circumstàncies poden marcar la quantitat de la nostra cooperació; la qualitat, però, la determinarà el nostre esforç, la imaginació que hi posem i sobretot, també, les nostres ganes de fer les coses ben fetes.

En la compareixença que el passat dia 22 de març l'honorable conseller de Presidència feia en aquesta comissió, ens va parlar de mantenir el seu compromís amb la cooperació, malgrat les mesures que s'han hagut d'anar adoptant com a conseqüència d'aquesta crisi econòmica que pateix la nostra Administració. I va deixar ben clar, en aquesta compareixença—i també jo crec que ho ha deixat vostè, senyor Llorens—, en el detall, el punt d'existència d'aquest compromís. El moment, per això, ens planteja canvis, i aquests canvis són els que obliguen a buscar altres nivells de sortides, la manera com afrontar, en definitiva, la cooperació a casa nostra, al nostre país.

En aquest moment—i així també ens ho referia, senyor Llorens—, el canvi d'orientació de les polítiques de cooperació és obligat, i això ha de propiciar-se, més que

mai, amb el manteniment –com també referia– d'un diàleg permanent amb el sector, de l'increment de l'esforç per donar sortida a les situacions de dificultats econòmiques que viuen tantes i tantes entitats dedicades, durant tant de temps..., és indiscutible el que han representat i el que encara lògicament representen aquestes entitats, i la necessitat que hi continuïn sent presents de manera necessària en tant que representants de la nostra societat civil. Les entitats entenc que no són substituïbles, en cap cas, des de les institucions, i és necessari que siguin importants actors en el desenvolupament i el manteniment de les accions necessàries arreu, i en el debat i millora de les nostres polítiques de cooperació.

Sabem el moment que ens toca viure, però també és cert l'esforç que ha fet el Govern malgrat les dificultats econòmiques; és un fet, jo crec, prou objectiu. La transferència, aquesta mateixa setmana, que feia el Departament d'Economia ja n'és bona prova, malgrat el que el diputat Arrufat referia respecte a la coincidència. Crec que les coses a Economia es planifiquen, i més en aquest moment que mai, per tant no és fruit de la conjuntura del moment, sinó precisament d'aquesta voluntat que ha anat referint. Significarà això un alleujament per a algunes entitats, si més no per pal·liar aquest moment tan absurd? N'estem segurs, i això precisament forma part d'aquesta voluntat i aquest compromís empès des de la mateixa direcció general.

En aquest moment –més que mai, ho deia– s'imposa la suma. El Govern, les forces polítiques, els actors de la cooperació catalana, de cara sobretot a actualitzar el model des de la coherència de les polítiques i la coordinació precisament des de totes les parts intervinents. Això ens porta indubtablement a desenvolupar una política de cooperació des de la coherència i, sobretot, des del sentit d'estat, que es continuï, en principi, podent destacar per la seva excel·lència, pel seu lideratge i pel reconeixement especialment dels drets humans. Altrament, crec també important destacar l'actuació del Govern respecte de l'eficàcia, en el sentit de la màxima optimització dels recursos a l'abast i de l'aprofitament –molt especialment– dels coneixements.

La recerca constant de fons alternatius de finançament; la mediació en processos que també ha fet –respecte a donacions–; com també ha referit, la transmissió d'experteses; la recerca, en definitiva..., veiem altres alternatives, veiem com poden anar donant resultat d'un altre tipus de cooperació diferent. I, en aquest moment, en les circumstàncies que ens movem, pot ser una adequada fórmula.

A més, s'ha de considerar també la necessitat de la implicació de tots i cadascun dels àmbits bàsics de la transversalitat, malgrat que hi ha qui no pensa en la necessitat que aquest eix existeixi. En definitiva, aquest màxim aprofitament és de relleu que quan es posa en marxa, realment, de forma coordinada, és un puntal, un eix vertebrador de tot plegat, i aquest eix vertebrador lògicament possibilita anar a un aprofitament major dels instruments que tenim.

Catalunya, com deia –també s'ha dit en diferents ocasions–, és referent internacional en cooperació. Si ai-

xò, paral·lelament, ho sumem al fet que és referent en molts àmbits, i que també ho ha tret a tall d'exemple el nostre compareixent –pot ser des de l'àmbit sanitari, l'àmbit educatiu, i diria un llarg etcètera–, pot això ajudar a prioritzar les iniciatives que en aquest camp es promoguin, i que poden ser claus per anar estimulant tot un seguit d'accions en el si dels països receptors, i una bona fórmula, diria, per ajudar o per assegurar la coordinació amb els diferents departaments corresponents. Al meu entendre és una aposta segura per referir aquesta transversalitat que abans comentava, i que ben coordinada ha de ser la clau i el motor per tirar endavant tantes i tantes accions.

Ens han explicat un seguit d'exemples, com deia, però aquests són bona mostra precisament d'analitzar, de veure la quantitat de possibilitats que tenim. La millor fórmula per poder rendibilitzar tots els recursos, i especialment el coneixement, que tant s'hi ha referit, i això...

El president

Vagi acabant, diputada, si us plau.

Anna Solé i Ramos

Sí. I això possibilita el suport tècnic especialitzat, com deia, que es pot donar als diferents països des dels diferents departaments.

Des del nostre grup, i en la línia del que s'ha plantejat, la direcció de la política de cooperació ha de ser la cooperació per al desenvolupament, l'acció humanitària i l'educació per al desenvolupament. I això, de ben segur, pot incrementar la solidaritat i la coresponsabilitat de la ciutadania en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Només per acabar la meua intervenció, voldria reiterar el reconeixement i la bona contextualització que ens ha fet el director general d'on es troba aquesta cooperació catalana. Compartint el com avançar, pensem que malgrat el moment les línies estan ben orientades, i la ferma aposta pel diàleg i el consens la considerem bàsica per avançar en el moment que vivim socialment, políticament i econòmicament. La feina basada en l'autoritat de la Generalitat..., aconseguixi precisament aquest diàleg i la concertació amb tots els actors i institucions involucrades; serà, jo entenc, la clau precisament per mantenir el lideratge que tant ens ha destacat.

I com abans els referia, i amb això acabo, és indispensable sumar per avançar.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputada. Ara entrariem al segon torn del compareixent. Malauradament no podem obrir un torn de rèplica per als grups, perquè anem molt malament de temps. Se'ns estan solapant les compareixences. Acaben d'entrar els representants que ens hauran d'explicar després la situació del procés de pau a Co-

lòmbia, per tant, ho sento molt, però no podem obrir un segon torn per als grups.

Per tant, senyor director general, té una segona intervenció, que també li demano que sigui el més breu possible.

El director general de Cooperació al Desenvolupament

Jo voldria respondre a tot –voldria respondre a tot–, però em temo que amb un quart d'hora no serà possible. Per tant, diguem-ne, tinc unes notes, i allà on s'acabi..., fem-ho com puguem. En tot cas, per anar al que és substancial.

Bé, hi ha tres grups, m'ha semblat comptar, que demanen la meva dimissió, concretament el Partit Popular..., sempre els he de dir que les intervencions del Partit Popular són les que més em sorprenen quan comparec, sempre ho són. I, en tot cas, vostè ha plantejat tot un seguit de coses, diguem-ne, desconcertants des d'un punt de vista intel·lectual i polític que requeririen unes hores que ara no tenim. En tot cas, deixi'm dir que és la intervenció sempre més sorprenent, per a la qual no vinc preparat –en aquesta, no vinc preparat.

En tot cas, el Partit Popular, la CUP i Iniciativa, a veure..., per parlar de la dimissió. Em voldria dirigir –i els ha argumentat molt bé, els motius per a la meva dimissió; també la CUP, però– a la senyora Sara Vilà. Miri, després de dos anys i mig en els quals he hagut d'afrontar ERO, he hagut d'aguantar retallades, impagaments, tancaments, hores i hores de diàleg, un insult –poquets, eh?– i tot un seguit de coses, li he de dir que, escolti, tinc molt clar que jo no puc estar massa temps fent de director general de Cooperació i de director de l'agència. Per cert, això està unit en el meu càrrec; no tenim la dispersió direcció general i agència, sinó que jo sóc director de les dues coses per estalviar, per estalviar-los...

És a dir, jo tinc molt clar que no puc estar molt temps en aquesta situació, pel bé i l'oxigenació del sector de la cooperació, però també pel meu mateix. Per tant, no es preocupin; en un termini prudencial segurament tindran un altre director general per cremar –espero que ja hauré fet la feina jo abans. Però els he de dir, i molt especialment dirigit a la senyora Sara Vilà, que jo ara no dimitiré. Ja plegaré quan toqui, però jo ara no dimitiré. I no dimitiré per una raó: és a dir, si jo estic aquí i vostès m'estan demanant la dimissió, i si en un moment determinat ho va fer la federació d'ONG de Catalunya –la federació d'ONG de Catalunya, altra gent no, només la federació d'ONG de Catalunya; no és poc, eh?, no és poc–..., però si jo estic aquí parlant de la meva dimissió és per un tema, pels programes 2010-2012, i escolti, no estic disposat a dimitir per això –no estic disposat a dimitir per això–, perquè això és una bomba de rellotgeria que el tripartit em va deixar sota la meva cadira. Sí, senyora. Quan resulta que el dia abans, durant i després del dia que el senyor Artur Mas pren possessió se signen acords per 22 milions d'euros, doncs, passa això. Quan resulta que se signen 22 milions d'euros que resulta que serà el pressupost que jo tindrè el primer any, tot el pressupost, i feia ja uns quants mesos que les nòmines de la Generalitat s'havi-

en de pagar amb bons patriòtics, em sembla que és una bomba de rellotgeria posada sota la meva cadira.

Tot i això, li he de dir que jo en sentit institucional –que crec que és el que hem de tenir– he procurat complir això, i ho intentaré fins a l'últim moment. Aquests acords intentaré de complir-los fins a l'últim moment. Li explico una mica, molt ràpidament, el procés de com ha anat tot això. Miri, nosaltres no hem pogut complir amb aquests programes, doncs, perquè ja estaven mal fets d'entrada, però no hem pogut complir perquè no teníem els recursos per pagar-ho. Llavors, davant d'aquesta situació, jo el dia 6 de juny de l'any passat, del 2012, vaig reunir tots els afectats i els vaig explicar la meva situació, la meva impossibilitat de fer front a això, i els vaig explicar també que instaríem un acord de Govern per tal d'allargar aquests pagaments que no podíem fer del 2010 al 2012, al 2013 i el 2014. Això els ho vaig explicar, i els vaig explicar també que això requeriria una novació dels convenis.

Aquesta reunió que jo vaig fer me la desaconsellava tothom –per començar, el meu secretari general–, perquè, diguem-ne..., la vaig voler assumir, vaig voler parlar amb el sector i ho vam fer. Treure endavant aquest nou acord de govern per tal de renovar aquests programes va ser molt difícil, per part d'Economia i Finances..., que per cert, sí, el representant de Ciutadans em deia que parli amb Economia i Finances. Escolti'm, en això no pateixi que jo ho faig molt. No ho he fet per demanar l'avançament dels pagaments, això sí que no ho he fet, però hi parlo molt.

Bé, en tot cas, Economia i Finances es resistia molt a adquirir compromisos per al 2013 i el 2014. Tot i això, al novembre vam fer un acord de govern. Amb aquest acord de govern vam tornar a parlar amb totes i cada una de les ONG..., quan es diu que no hem dialogat, bé, és un recurs i jo l'admeto, però hem parlat amb totes i cada una de les ONG per tal d'explicar-los el nostre capteniment, per explicar-los el nostre plantejament. No hem arribat a un acord, no hem arribat a un acord perquè se'ns demanen dues coses: se'ns demanen unes dates de pagament que nosaltres no podem donar, perquè –jo ho he dit reiteradament– si nosaltres donem unes dates de pagament estarem enganyant la gent, perquè no les sabem –no les sabem–, no les podem saber. No és que no les sàpiga jo, és que no les sap el conseller d'Economia. Per tant, estem en aquest atzucac.

I, per altra banda, doncs, el reconeixement del deute. Nosaltres entenem que el reconeixement del deute és obvi, és allà, i ens vam encallar en aquest punt; en l'encallament d'aquest punt què vam decidir? Vam decidir de comunicar a les ONG la situació. Elles ens han replicat amb una contesta, aquesta contesta la tenim sobre la taula i jo, avui, juntament amb el senyor Francesc Mateu, com a president de la federació d'ONG de Catalunya i persona que està vehiculant aquest diàleg..., li he dit que jo espero la setmana que ve l'anàlisi del que ens repliquen, de tornar a tenir una reunió amb ell, amb els seus advocats, per veure com ho podem fer. El marge que tenim és molt petit, però ho tornarem a intentar, i tornarem a dialogar.

També els he de dir que a l'última reunió que vam fer no sé quanta gent de la federació i les parts implicades en aquest projecte –els advocats de la federació, els advocats de Presidència de la Generalitat, els advocats de l'agència–, jo..., a aquesta reunió només vaig dir una cosa, i és la que he intentat de complir: «Escoltin» –els meus advocats, els de Presidència de la Generalitat, els de l'agència–, «jo vull arribar a un acord sobre aquest tema, perquè jo sento que aquest és un compromís d'uns deutes que la Generalitat ha de pagar.» Jo ho sento com a tal.

Llavors, la nostra voluntat política és arribar a un acord. L'únic límit que jo tinc és la legalitat; per tant, escolti, a la directora dels Serveis Jurídics de Presidència de la Generalitat: «Jo vull arribar a un acord, digues-me què puc firmar, fins a on puc firmar.» El que la nostra advocada en cap de Presidència de la Generalitat em diu que jo puc firmar no és conforme al que demanen la federació d'ONG. Aquesta és la situació. Però, ho reitero, la nostra voluntat és complir amb aquest compromís que ens ve dels últims..., quan ja tocava la campana el tripartit. Volem complir-ho, volem fer-ho; escolti, el límit és la legalitat.

No sé si he explicat bé això, prou bé, tenim poc temps, però en tot cas procuraré de respondre a altres qüestions que se m'han plantejat. I començaré per ordre i arribarem on el president ens permeti. La Núria Segú: Francesc Pujols, Francesc Pujols de Martorell deia que tot ho tindriem pagat. Mai he cregut jo això, i justament en la meva intervenció he parlat del doble peatge dels catalans; he parlat de com per totes unes transferències molt sofisticades arriben a ser solidaris els que potser no haurien de ser-ho i en canvi nosaltres no ho podem ser, etcètera. Bé, jo no crec en Francesc Pujols.

El pla director no l'he anomenat, però el dono per implícit; no és que jo hi renunciï, però si hagués de renunciar-hi, doncs, ho faria. Com en farem un de nou? Home, en farem un de nou..., estem intentant de construir l'ADN del nou com a proposta, diguem-ne, de la direcció general. Ho voldrem fer, evidentment, buscant aquest consens, ho voldrem fer parlant-ne molt en l'àmbit del Consell de Cooperació, però estem fent un ADN que..., per mi, i aquesta és la meva opinió, el nou ADN ha de tenir tres condicions del nou pla director de la cooperació dels propers anys: una és que ha d'estar aterrat a la realitat; segona, ha d'estar centrat en experteses i capacitats tècniques, més que no pas en transferència de recursos –que, per cert, la transferència de recursos a nivell de doctrina internacional no és la situació més acreditada; està molt més acreditada la transferència d'experteses, i podríem parlar de la doctrina internacional, però em sembla que ara no tenim temps. Per tant, aterratge a la realitat, centrat en expertesa, i per mi hi ha una altra qüestió que jo la poso sobre la taula: nosaltres hem de treballar molt més a la nostra Àfrica, a l'Àfrica pròxima, l'Àfrica subsahariana pròxima. Aquest és el meu plantejament, tres coses bàsiques d'aquest ADN.

La senyora Núria Segú també em deia: «Escolti, vostè aquí i ens torna a parlar de patrocini, ens torna a parlar de projectes de la Unió Europea.» Sí, sí, torno a parlar del mateix, vull ser coherent amb el que he dit

abans, però, home, he avançat una mica respecte a la situació anterior. En aquest moment puc dir que hi ha tres projectes europeus en marxa, en els quals participem d'una o altra manera. Jo no sé si m'he equivocat i he dit 300.000 euros, però tinc apuntat –a la senyora Sara Vilà– 13.000; no sé si he dit 300.000, però, en tot cas, 13.000. M'he equivocat. Bé, en tot cas hem avançat.

En el tema també del patrocini hem avançat i molt. Jo ara no sé si tindrè temps de contestar al senyor Arrufat en aquest sentit dels projectes concrets, doncs, que els Rotary han assumit, dels que ha assumit el Consell de Cambres de Catalunya, dels que ha assumit Pimec, dels que estan a les diferents plataformes per microdonacions. No sé si tindrè temps per a tot això.

Home, el diàleg. El diàleg que aquí se m'ha dit reiteradament. És clar, nosaltres hem dialogat molt, però és que es fa difícil dialogar quan resulta que abans –abans– tenies 69 milions d'euros i ara en tens 9; es fa difícil dialogar. I es fa difícil dialogar quan –he explicat tot el tema dels expedients– resulta que, per governs diversos i responsables diversos, aquí s'ha volgut focalitzar en un sentit –n'hi ha hagut diversos, de responsables. I en aquest moment jo m'he trobat, i ho hem resolt i estem a punt de resoldre-ho, tot el tema dels expedients, en el qual a les entitats no se'ls exigien, doncs, justificacions, o no estaven pendents de totes aquestes històries. És clar, quan resulta que nosaltres ens hem posat a reclamar, doncs, tota la informació, home, som més antipàtics que no pas els anteriors. Això passa, i això té a veure amb el diàleg.

La senyora Núria Segú també..., i perdoneu que, és clar, he començat per la Núria Segú i estic contestant coses de totes les altres intervencions que s'han dit. La senyora Núria Segú em deia que és una qüestió de prioritats. Sí, és una qüestió de prioritats. Recordo una reunió amb una persona amb la qual vaig desenvolupar una bona amistat, que és la senyora Marta Ares, responsable de l'anterior Govern del País Basc, que en un discurs, doncs, ella parlava del compromís de la cooperació basca amb la cooperació. Del compromís polític i d'esquerres, etcètera. És clar, jo a la meva amiga Marta Ares li vaig haver de dir: «Escolta, Marta, jo també el tinc, aquest compromís, el que passa, que jo no tinc el teu sistema de finançament.» I aquest és el tema.

I quant a les prioritats hi ha una altra cosa que nosaltres val la pena que diguem –val la pena que la diguem. Escolti, ara tenim sobre la taula –no l'hem tingut els anys anteriors– l'auditoria de l'any 2010 i la intervenció d'Economia i Finances de l'any 2010, que ens diu que l'agència no va tenir els diners que va aprovar el Parlament –49 milions d'euros–, sinó que en va tenir 38. Això vol dir que de l'any 2008 al 2010 un govern anterior va retallar 30 i escaig milions d'euros de la cooperació. Això també eren prioritats, i, és clar, nosaltres hem hagut de retallar perquè la pressió és brutal. Quina pressió tenien vostès per retallar 30 milions d'euros l'any 2009? Molt menor, però van retallar 30 milions d'euros a la cooperació. Tot això s'ha dissimulat perquè els comptes no estaven clars, perquè estava en moviment tot això i s'ha jugat amb les xifres. Però, en aquest moment, negre sobre blanc,

resulta que del 2008 al 2010 es van retallar 30 milions d'euros. Quines prioritats responen a això?

Més coses. Han sortit aquí la senyora Vilalta i el senyor Arrufat que em parlaven del Pla anual 2012. Escolti, nosaltres no l'hem presentat al Parlament perquè el Parlament no ens ha citat, i, en tot cas, en la redacció del pla 2012, doncs, hi ha hagut moltes vicissituds, igual que n'hi havia hagut el 2011, i quan, després de totes les vicissituds que hem tingut de reajustament pressupostari –que ha fet que hàgim de tramitar dues vegades el pla anual–, es van convocar eleccions..., i, per tant, per això no s'ha presentat el Pla anual 2012. I el pla 2013, doncs, la veritat és que tampoc el tenim tancat, perquè és que resulta que no tenim pressupost. Quan el Parlament de Catalunya aprovi el pressupost, doncs, i si vostès em citen, jo vindré a presentar aquí..., em sentiré realment incòmode, presentant el pla del 2012 i el pla del 2013, però jo vindré aquí quan vostres em citin.

Estic completament d'acord amb el que deia la senyora Vilalta en el tema municipal. I jo, escolti, a tot arreu on apareix la circumstància ho dic. Ens feia patir molt la política del Partit Popular respecte a la cooperació descentralitzada; afortunadament, això està conjurat. Hi havia tot un discurs de la senyora Cospedal contra la cooperació descentralitzada, que deia: «La cooperació només l'han de fer els estats.» I això..., hem tingut la sort de tenir com a secretari de Cooperació un senyor que es diu Gonzalo Robles que ha conjurat això, i els he de dir als senyors del Partit Popular que és un senyor amb el qual jo tinc una entesa molt i molt bona, i diguem-ne que estic encantat que hi hagi, del Partit Popular, aquesta persona. Aquest senyor ho ha conjurat i ha dit: «La cooperació descentralitzada forma part substancial de la cooperació espanyola.» És tot el que es pot esperar d'un representant del Partit Popular, i, per tant, des d'aquest punt de vista això ens permet de treballar en diversos àmbits en els quals hem de treballar. Perquè, diguem-ne, la voluntat del partit del Govern ja se sap quina és, però nosaltres en aquest moment estem dintre de l'Estat espanyol, i en aquest moment els nostres representants de terreny, per exemple, els tenim dintre de les oficines tècniques de cooperació espanyola, i acabem de renovar, el mes de desembre, un acord amb la cooperació espanyola per continuar-los-hi tenint i estem reclamant a la cooperació espanyola i a la diplomàcia espanyola que donin un reconeixement oficial més ampli i més tranquil als nostres representants de terreny, que de moment no el tenen.

Però allò que està conjurat respecte a la cooperació regional i descentralitzada no està conjurat en la cooperació municipal. Perquè hi ha una voluntat del Partit Popular de desmantellar les capacitats de la cooperació en l'àmbit municipal. I a això nosaltres ens hi oposem, i ho veiem molt malament. Aquí hi ha unes grans capacitats desenvolupades que nosaltres volem sumar a les del Govern de la Generalitat –són allà–, i que la reforma de la Llei d'Administració local i de sostenibilitat de l'Administració local –en aquest moment, en el projecte tal com està– desvertebra completament. I nosaltres hi estem completament en contra.

La senyora Vilalta em parlava també de rumors. Jo, aquests rumors..., la veritat és que no m'arriben. Ja me'ls explicarà, perquè la veritat és que no m'arriben.

El senyor Fernando Sánchez, del Partit Popular. Jo he parlat de l'herència que em vaig trobar, dels 22 milions n'he parlat. Però, escolti, vostè té mala informació, no sé d'on treu allò dels 80 milions; en tot cas, estic disposat a informar-lo fil per randa de quina és tota la situació. Ja ha vist que la situació dels números..., d'altres coses potser no, però la situació dels números i de la comptabilitat en aquest moment està controlada.

La seva –ja li ho he dit– intervenció sobre la colonització cultural a mi en aquest moment, amb dos minuts, em depassa, i per tant no hi entraré. Però sí que em sorprèn, diguem-ne, no sé com interpretar-ho..., vostè ha defensat el pla, però després l'ha criticat; ha parlat de coses diverses, de la sostenibilitat, de la ideologia del component de gènere... A veure, jo pel que fa a la sostenibilitat em sembla que es defensa sol. Nosaltres, en tot cas, estem en aquesta línia. Estem elaborant i estem tancant un pla per aplicar temes de sostenibilitat en temes de cooperació; té sentit. Tenim un projecte, o tenim diversos projectes amb l'Agència Catalana de Residus, un dels quals és reciclar els residus en una situació tan difícil per als residus com és el desert del Sàhara; estem en temes d'aquests. Creiem en això, tenim unes directives.

Però, en tot cas, deixi'm que m'aturi un segon per dir-li..., escolti, el tema de gènere i la perspectiva de gènere. Escolti, aquesta no és una obsessió del tripartit; aquesta és una obsessió del tripartit que nosaltres compartim. Nosaltres estem convençuts que posar èmfasi en els temes de gènere és crear desenvolupament. Quan tu apoderes les dones, millores l'educació del seu entorn, millores la salut de la seva família, millores la transparència democràtica i ajudes a la governabilitat. Tot això incidint en polítiques de gènere. Aquesta és una línia estratègica de la cooperació catalana, del pla director, que nosaltres assumim i que nosaltres defensem. I, per tant, la seva intervenció m'ha semblat difícil de respondre. Però, en tot cas, en aquest tema de gènere el que li havia de dir és això.

La senyora Sara Vilà –i vaig molt de pressa i no sé si tanco tots els temes– ens parlava de la necessitat d'autocrítica. Escolti, jo no cal que m'autocritiqui, ja ho fan vostès. No cal que ho faci jo mateix –això seria ja no un gènere ridícul–, ja ho fan vostès. En tot cas, informació al mateix nivell que el representant del Partit Popular: li he de dir que estic disposat a donar-li tota la informació, totes les xifres, perquè tot això ho tenim molt clar. Però no vam acomiadar cinquanta persones. La nostra petició era acomiadar-ne quaranta-sis, i l'acord a què vam arribar amb el comitè d'empresa va ser d'acomiadar-ne quaranta-dues. D'aquestes quaranta-dues persones acomiadades, hi va haver acord amb el comitè d'empresa. Aquest acomiadament va ser validat per l'autoritat laboral i va arribar als tribunals, i un jutge ens ha dit que l'ERO era correcte, però que hi havia quatre persones que no les considerava correctes, i per tant ens demanava que les readmetéssim.

Nosaltres, com que tenim arguments..., per què vam fer això, diguem-ne que hem presentat un recurs. Mentrestant, hem hagut d'admetre aquestes persones, però hem presentat un recurs perquè ens sembla que el plantejament que havíem fet era legalment impecable, i, en tot cas, el jutge, quan llegim la sentència, interpretem que aporta uns plantejaments, unes directives europees que nosaltres no havíem contemplat, perquè ens havíem atès al que marca estrictament la llei. Però, en tot cas, això és un tema jurídic, i vostès han de saber que l'ERO que nosaltres havíem fet és completament validat pel jutge i que, en tot cas, hi ha aquesta situació a la qual nosaltres hem presentat un recurs.

Hi ha hagut confusió també amb el tema dels sectors empresarials i ACCIÓ, i etcètera. A veure. El tema..., nosaltres comptem amb el patrocini; el patrocini vol dir agafar diners de l'àmbit privat i portar-los a la cooperació. Nosaltres hem plantejat això. Nosaltres no hem plantejat res més, hem plantejat això. El tema d'ACCIÓ, del qual també..., és clar, quan resulta que..., si ens informem a través dels tuits i del que diu xarxa i tot plegat, llavors és difícil.

En tot cas, el tema d'ACCIÓ. El tema d'ACCIÓ, nosaltres com a Govern seguim la línia que venia d'abans. L'anterior Govern s'havia gastat en acords de cooperació amb ACCIÓ 5 milions d'euros –l'anterior Govern, no nosaltres: 5 milions d'euros. Resulta que nosaltres quan arribem continuem aquest acord –el continuem–; ens sembla correcte de potenciar les capacitats productives en els països socis amb els quals treballem. I aquí hi ha una confusió, es diu: «Per què vostès suspenen les convocatòries d'ONG i no suspenen les d'ACCIÓ?» Escolti'm, això, nosaltres el 2011 tenim una partida –continuant amb el que hi havia abans– per a ONG, i resulta que el tema d'ACCIÓ també hi era. I això continua; el que passa que ACCIÓ resol..., ACCIÓ, que és qui gestiona el tema, igual que es feia abans, ho resol el 2012. I llavors ens trobem amb la paradoxa, que jo ja ho entenc, que diu: «Mira, a les ONG res, i a ACCIÓ 400.000 euros.» Que és el que es feia abans, també. Bé, té a veure amb aquesta confusió, però nosaltres no hem fet res més que continuar una línia que ja hi havia, i la paradoxa és que ACCIÓ ho resol en un any en el qual nosaltres..., correspon a pressupost 2011. No sé si m'he explicat o no m'he explicat, en tot cas...

Els viatges. Sí, hem viatjat a Moçambic, Moçambic és país prioritari a la cooperació. Moçambic..., els últims anys ens hi hem gastat 7 milions d'euros, estem fent una avaluació d'aquestes polítiques, i sí, hi hem viatjat. Una persona. A Guinea Conakry, sí, jo he anat a Guinea Conakry. No és país prioritari de la cooperació; hi he anat jo sol. I a què hi he anat? Home, teníem una pressió molt gran dels col·lectius d'immigrants de Guinea Conakry que viuen a Catalunya, i una invitació per part del Govern de Guinea Conakry, i jo sol he anat a Guinea Conakry –jo sol. Això respon també a aquella altra qüestió que jo els deia de prioritzar Àfrica. Jo crec en aquesta Àfrica, i per això, a la invitació que m'ha arribat i que se m'ha pressionat perquè hi anés, hi he anat. Jo aquí tinc els papers, però és clar, jo viatjo sol. En anteriors situacions –jo, si vol, tinc els papers–..., unes oficines de la pau, etcètera, viatjaven –tinc les xifres– vint persones.

Jo viatjo sol. Per veure com puc salvar la cooperació en els llocs, jo viatjo sol. Tinc les xifres, eh? Tinc les xifres.

En tot cas, bé, jo crec que hem d'intentar, doncs, tenir les coses tothom al seu lloc. Nosaltres som molt austers –som molt austers–, però fem la feina, volem fer la feina. Potser som allà on som perquè en altres situacions no s'ha tingut la mateixa austeritat, però només ho apunto com una observació.

Em quedarà el senyor Arrufat, però crec que moltes de les coses ja les hi he respost. I, en tot cas, a Ciutadans..., home, reclamacions judicials encara no en tenim; reclamacions judicials encara no em consta que en tinguem. Però, en tot cas, deixi'm dir-li: jo estic a les antípodes del que vostè representa de valors, de compromís vital. Però en algun moment he apreciat, diguem-ne, el sentit ciutadà del seu partit, el sentit de defensa –teòric, eh?– de les llibertats, i en alguns llocs fins i tot ens hem trobat. Home, m'inquieta que vostès ja s'hagin tret la careta i ara ja parlin com Plataforma per Catalunya. M'inquieta. Vostè ha fet un discurs digne de Plataforma per Catalunya, i em sembla que en aquest Parlament encara no hi era.

Al senyor Arrufat. Sí, vostè potser l'acusació més important que em fa, que més em dol, és el desordre. Disculpi-m'ho –disculpi-m'ho–, senyor Arrufat; al senyor Arrufat li demano disculpes per aquest desordre. Segurament hi ha contribuït el fet que tinguem poc temps, però, en tot cas, a veure: el tema del Pla anual 2012 ja l'hi he explicat. El del 2013 també. El tema de com estan evolucionant tots els acords amb el consell de cambres, amb els Rotary..., jo si vostè fa alguna pregunta parlamentària, doncs, li respondré fil per randa quins són els projectes que estem impulsant en aquest moment a partir d'aquestes plataformes. En tot cas, vostè em planteja el tema dels contractes amb Deloitte i amb diverses empreses. Escolti, això ho ha de preguntar en una altra finestreta; jo d'això no li'n puc donar resposta. Del que sí que li puc donar resposta és que jo de nínxols no en parlo, no n'he parlat, i en tot cas sí que entenc –i això potser em permet d'acabar– que la cooperació té unes finalitats en sí mateixes, però que nosaltres també estem pensant com a Govern en unes estratègies més àmplies que permetin la nostra internacionalització, que permetin fer cooperació, que permetin de fer política internacional, que permetin la internacionalització de les nostres empreses. Però això tornen a ser compartiments estancs que la nostra obligació, amb un sentit de Govern, és que estiguin comunicats, i aquest és el nostre plantejament.

El president

Molt bé, gràcies, director general. Veig paraules, veig dits aixecats: demanen torn, suposo que és per al·lusions. Mirin, ens queda una compareixença –de fet són dues–, ens queden dues propostes de resolució, i són dos quarts d'una; per tant, anem molt malament de temps. Tot el temps que ara dediquem a aquest segon torn que em demanen, pot ser que després el perdem i que no acabem l'agenda d'avui. Per tant, la decisió està a les seves mans. Jo crec que, com a mínim, per deferència als convidats que protagonitzaran la sego-

na compareixença no els hauríem de fer esperar gaire més, i, per tant, hauríem d'anar una mica més al gra.

Per tant, obrirem un torn, però per al·lusions directes...

Fernando Sánchez Costa

Jo em comprometo a ser molt breu.

El president

...i els demano que siguin molt breus, i, si no, seré molt estricte jo amb el temps. Tenen dos minuts per intervenció. Qui demana la intervenció? *(Pausa.)* Gairebé tots els grups, com era d'esperar. Molt bé, doncs, fem-ho de major a menor, en aquest cas. Senyora Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Sí, gràcies, president, i ràpidament. Jo volia demanar per al·lusions, perquè abans el PP ens ha interpellat directament, i per aclarir algunes coses.

Ens deia que érem els culpables de tots els mals que avui s'estan patint. En tot cas, deixar clar que les subvencions aquestes de les quals parlem són les quantitats adjudicades en els convenis, resultants d'una convocatòria pluriennal, i que estava prevista en el pla anual de cooperació que es va aprovar, doncs, durant l'any 2010. Al gener es va fer un pas, a l'abril un altre, i al llarg de tot l'any 2010 es va desenvolupar el procés. Per tant, no va ser l'últim dia, no; és que l'aprovació aquesta inicial de la convocatòria per part del Govern és de vuit mesos abans de la presa de possessió del president Mas.

I aquí també comentar-li al director, perquè també hi ha fet referència, que no va ser a l'últim moment, quan el tripartit ja estava marxant, sinó que va ser el desenvolupament de les polítiques durant l'any. I que sí que és cert, que es va acabar de signar a última hora, però que ja venia en el pla anual de cooperació durant l'any. I que les convocatòries pluriennals no són res més que una reivindicació de les ONG per treballar de forma estratègica.

I ja, per últim, al senyor Fernando Sánchez, quina credibilitat té el PP per parlar de cooperació, quan s'ha carregat tota la cooperació espanyola? Només que quedi clar.

I si m'ho permet, ja, un últim comentari que no me'n puc estar, perquè ha comentat que als pressupostos del 2010 ja s'havia retallat molt més del que s'havia dit. Recordar-li també al director que es van incorporar romanents anteriors que van fer possible complir el pressupost, i que les dades d'execució publicades així ho certifiquen. I, en tot cas, si com culpables d'alguna cosa, responsables d'alguna cosa des d'Esquerra Republicana, és d'haver executat un model de cooperació pública, catalana, transformadora i ambiciosa.

El president

Gràcies. Senyora Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Bé, tan sols poques qüestions.

Una: senyor Llorens, parlàvem dels impostos que es destinen a cooperació des de les diferents comunitats autònomes, i posava l'exemple del País Basc. La pregunta és: quin percentatge del seu pressupost...? Perquè, sap vostè –en sap més que jo, de cooperació–, el pressupost de cooperació és una part –decisió política– dels ingressos de cada administració pública. La pregunta senzillament no és la xifra, sinó: quin percentatge a cooperació destina el País Basc? Extremadura? Andalusia? Madrid, que crec que baixa? Quin percentatge dels seus ingressos destina a cooperació cada comunitat autònoma? Llavors podem comparar, no de la xifra absoluta, sinó del percentatge. Aquesta és la decisió política. La xifra resultant, indubtablement, si els ingressos baixen serà menor, a Catalunya i allà on sigui. Aquesta era la qüestió que jo volia posar damunt la taula quan parlava de prioritats polítiques.

Per altra banda, ens hem quedat –perquè comptàvem amb un segon torn– amb ganes de parlar de la seva estratègia Pla país de Senegal, que ens va venir a presentar aquí el 15 d'octubre, i de les col·laboracions que fa i que treballa –suposem– amb les ONG catalanes i no catalanes que treballen al país. Ens agradaria parlar de quelcom que avui surt com a notícia: l'emergència humanitària a Somàlia i la missió internacional; el paper de coordinació o no de les administracions i de les opcions humanitàries que pot fer l'agència en aquesta línia d'emergències humanitàries. Ens agradaria parlar de la Mediterrània i de l'expertesa que segur que es pot aportar des de Catalunya, i criteris de governança democràtica en països de la Primavera Àrab. Ens agradaria poder parlar del web del departament, que sembla que l'any 2010 s'hagi acabat; si més no, la valoració i els resultats de cooperació, que no estan actualitzats, i li demanaríem que l'actualització..., ens agradaria haver pogut parlar de moltes més coses, ja que aquesta per nosaltres és la compareixença del Govern en què podem parlar pròpiament de cooperació. Va venir el conseller, però indubtablement de cooperació en va parlar poc; les prioritats polítiques són unes altres. Però bé, el temps és el que és; ens agradaria molt que poguéssim continuar parlant d'aquestes qüestions. I, indubtablement, quan hàgim de parlar del pla director, parlarem del pla director.

Recordo que el del 2011 va ser per petició pròpia...

El president

Vagi acabant, diputada, si us plau.

Núria Segú Ferré

...que va venir la vicepresidenta, a petició pròpia, a presentar-lo.

Res més, senyor president. Naturalment, dir per la nostra banda que no hi ha cap problema a acabar una mica més tard, si escau, per poder esgotar l'ordre del dia, i si són quarts de tres seran quarts de tres, i si són

les tres seran les tres. A votació hi ha les propostes de resolució..., més que res, atenent les persones que han vingut aquí. De fet, crec que vam tenir aquesta conversa als passadissos del Parlament, abans de convocar l'ordre del dia.

Res més.

I moltes gràcies.

El president

Molt bé, gràcies. Ho repeteixo: és un torn per al·lusions; per tant, si es dirigeixen al compareixent, el que estan intentant provocar és que hi hagi un nou torn del compareixent, i per temps no pot ser així. Per tant, els demano que siguin estrictes amb el fet que estem en un torn per al·lusions.

Senyor Sánchez, si us plau.

Fernando Sánchez Costa

Sí, se m'ha dit que havia estat contradictori. Bé, jo crec que el que he intentat és fer matisos; he dit que estava ben estructurat el pla director, però que no ens n'acabava d'agradar el contingut. És a dir, que tenia una bona gramàtica, però no una bona semàntica des del nostre punt de vista.

I jo crec que malament per al Parlament si algú presenta un debat intel·lectual i se li respon amb una rialleta. No ho dic per vostè, ho dic en general. Vostè després m'ha contestat una mica més aprofundidament sobre el tema del gènere, i li ho agraeixo, perquè ha entrat al contingut de la qüestió. He de dir que m'hauria agradat fer una intervenció una mica més constructiva, però vostè ha estat belligerant, i, per tant, nosaltres també hem hagut d'actuar d'acord amb la seva intervenció.

El president

Gràcies. Senyora Vilà.

Sara Vilà Galan

Jo, si s'hi fixa, no li he parlat pràcticament del pressupost, perquè ja em sabia la resposta, la resposta que sempre se'ns dona des del Grup de Convergència i Unió: quan és cara és culpa de Madrid, i quan és creu és culpa del tripartit. I això no pot ser de cap de les maneres. Jo, en tot cas, li he parlat de la seva gestió, i és molt possible que li hagi parlat fins i tot de la incompetència en la seva gestió en aquesta matèria. Vostè pot ser molt bon filòleg o molt bon periodista, però és clar que no és la persona adequada per gestionar l'Agència Catalana de Cooperació.

Més exemples de mala gestió? La redistribució pressupostària del 2011 per territoris: 93 per cent del pressupost a Barcelona; un 0,07 per cent a Lleida; un 1,78 a Girona, i un 0,47 a Tarragona; 4,55 en altres qüestions. Creiem que això és una falta de respecte molt greu per a les entitats del territori. Vostè s'omple la boca de polítiques de gènere i la necessitat d'apoderar les dones i acomiada dones embarassades de l'agència

i gent que estava cuidant els seus fills. Jo crec que això és una gran i una greu contradicció. No esperi que el canviïn, no esperi que posin una altra persona al seu lloc. Per respecte a vostè mateix i per respecte, jo crec, a la gent de l'Agència Catalana de Cooperació i a les entitats, plegui, si us plau.

El president

Gràcies. Senyor Espejo.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, gracias, presidente. Mi intervención, señor Llorens, por más que pueda estar usted en las antípodas de algunos de mis planteamientos y yo de los suyos –eso es muy normal en democracia–, ha partido, sin duda, de un profundo respeto. Yo creo que su contestación, que no ha sido tal, ha sido una falta de respuestas, una falta de argumentos, y, por último, ha demostrado usted una gran falta de competencia acabando con una falta de respeto hacia este diputado, lo que hace que, sin haberlo solicitado antes, me tenga que sumar a la petición de dimisión que muchos grupos de este Parlamento le han dirigido, haciendo que sean ahora ya mayoría los que piden su dimisión.

Gracias.

El president

Hi havia més paraules demanades? (*Pausa.*) No? Lamento haver de deixar aquí la compareixença i el debat. En tot cas, un minut protocol·lari perquè pugui tancar el compareixent. Però m'agradaria dir una cosa: si vostès tenen alguna alegació a fer a l'ordre del dia sempre se'ls envia des de la Mesa. Per tant, si creuen que hi ha massa qüestions a l'ordre del dia facin les seves consideracions. No hem rebut cap consideració, i, per tant, entenc que hem de complir amb l'ordre del dia que havíem previst, i al mateix ordre del dia estava previst..., hi havia una frase que deia: «La comissió s'acaba a les dues de la tarda.» Un minut, si us plau, senyor Llorens.

El director general de Cooperació al Desenvolupament

Dir-li a la senyora Vilalta que jo reconec l'ambició de la política de cooperació d'Esquerra –la reconec. Podem discutir alguns temes de gestió, però l'ambició aquesta la reconec.

A la senyora Núria Segú, dir-li que no hem parlat de l'Estratègia país Senegal com de tantíssimes altres coses no hem parlat. Hi estic disposat; si hem de tornar, doncs, ho tornarem a fer. L'Estratègia país Senegal jo la presento com un exemple de diàleg amb les ONG que treballen al Senegal, i un exemple de diàleg també amb el món local que treballa al Senegal. És una estratègia país que ens permet de liderar com a Generalitat. Nosaltres creiem, i tothom ens ho reconeix, que hem de liderar les estratègies de la cooperació catalana. I això només és possible amb molt de diàleg, i que aquesta situació es produeixi.

Respecte al PP. Escolti, jo..., m'encanta el debat intel·lectual i ideològic; el que passa, diguem-ne, que no es pot fer en dos minuts. I, en tot cas, totes les invitacions a aquest diàleg –fora d'aquí, segurament, perquè avorriríem–..., però jo hi estic disposat.

A la senyora Vilà. Em diu que l'any 2011 el 93 per cent..., argumenta la meua mala gestió, que segurament és possible, amb el fet que el 93 per cent dels projectes de subvenció del 2011 fossin atorgats a Barcelona i no al territori. Jo li he de dir..., home, jo sóc d'Olot, jo no sóc de Barcelona; sóc d'Olot, i, per tant, aquesta sensibilitat no només la tinc, sinó que intento practicar-la. D'aquesta manera, quan vam presentar la convocatòria de subvencions jo vaig córrer tot el territori –no només Barcelona, Lleida, Girona i Tarragona, sinó per comarques–, vaig anar a explicar la convocatòria de subvencions. El que passa, que jo no puc obligar la gent del territori que es presentin, i, en tot cas, vam resoldre en funció de criteris tècnics, i aquests criteris tècnics, jo ho lamento, però donen aquest resultat.

Quant al tema de polítiques de gènere, si és coherent la política de gènere amb acomiadar dones, dones embarrassades. Jo li he de dir que nosaltres, quan vam plantejar l'ERO, no ho vam plantejar..., és a dir, l'ERO no el vam fer per acomiadar gent que conceptualitzéssim com a impotents, com a incapaçs, etcètera. No. El vam fer perquè consideràvem que el que calia era redimensionar l'agència en funció del pressupost que teníem. Ho havíem fet per això. Llavors, teníem trenta-una persones en situació d'una protecció especial, el 31 per cent de persones amb una protecció especial. Nosaltres vam procedir, protegint tant com vam poder aquest grup de persones, però evidentment algunes van quedar afectades.

Escolti, de la situació de l'embaràs d'alguna d'aquestes persones, d'algun no en teníem ni notícia. I, per tant, escolti, una cosa: el nostre èmfasi amb tot el tema de polítiques de gènere no té res a veure amb aquest procediment, que és un procediment que vam intentar de fer tan pulcre com vam poder, i que evidentment nosaltres en lamentem tota la repercussió, tota l'afectació que va tenir sobre les persones.

Ja està.

El president

Molt bé, moltes gràcies. Lamento haver de jugar el paper de policia dolent, però és el que toca fer a vegades. Segur que hi haurà més possibilitats de continuar el diàleg i el debat en el futur. Agrair al director general de Cooperació que hagi comparegut i també la presència del senyor Gambús, de la resta de persones externes a la comissió.

En tot cas, fem una breu pausa per canviar els components de la taula i seguim.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i es reprèn a tres quarts d'una i deu minuts.

El president

Bé, seguim amb el desenvolupament de la sessió.

Compareixença

de representants de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia per a exposar el procés de pau a Colòmbia (tram. 357-00052/10)

Seguidament tenim dues compareixences, ambdues demanades pel Grup Socialista. Una és Compareixença de representants de la plataforma «Colòmbia en pau» per exposar el procés de pau a Colòmbia, i l'altra, representants de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia, per parlar també del procés de pau a Colòmbia.

Ens acompanyen a la taula, com a membres de «Colòmbia en pau», la senyora Naya Parra i la senyora Luz Nelly Palacios, i com a representant de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans, la senyora María José Vera. A totes tres, molt benvingudes a aquesta sessió de la nostra comissió, i moltes gràcies per venir i comparèixer davant nostre per exposar-nos la situació del procés de pau a Colòmbia.

Com ja han sentit abans, anem una mica malament de temps; per tant, també demanaria brevetat en les exposicions. Tindran un primer torn per explicar el que considerin adient. Després obrirem el torn als grups –demanaria que en aquesta ocasió siguin cinc minuts per grup–, i després tindrien un últim torn per cloure el debat.

Per tant, doncs, començarem la compareixença. I passo la paraula a la senyora María José Vera.

María José Vera Valdivieso (presidenta de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia)

Bon dia. Bon dia als diputats i a les diputades i a la resta d'assistents, a les membres de Colòmbia en Pau, de la Taula Catalana i a la resta de persones assistents a la sala. En primer lloc, volia agrair en nom de la Taula Catalana la possibilitat que ens ha donat la comissió de comparèixer aquí avui per parlar una mica del procés de pau –serà una pinzellada, els diàlegs de pau–, i després l'activitat que la Taula Catalana, l'ICIP i l'Escola de Cultura de Pau estem preparant per a finals d'aquest mes de maig.

La Taula Catalana per Colòmbia som un espai de concertació que està conformat per ONG catalanes, per sindicats, Administració pública i entitats de l'àmbit acadèmic. Vam néixer el 2002, i des de llavors estem treballant per la promoció i la protecció dels drets humans a Colòmbia, i donant suport a una sortida negociada i no violenta al conflicte que castiga el país des de fa més de cinquanta anys.

Volia destacar que el juliol de l'any passat, el 2012, el Parlament de Catalunya va adoptar una resolució a través de la qual es reconeixia l'important paper que la Taula Catalana juga en l'àmbit català en la protecció i la promoció dels drets humans, i la necessitat que un espai com aquest continués existint. I també s'instava el Govern de Catalunya a donar suport institucional i

econòmic a la Taula. Malgrat aquesta resolució, que a la Taula hem valorat molt positivament, hem de dir que ens trobem –com la majoria d'entitats d'ONG de drets humans, desenvolupament i pau– en situacions de greus dificultats econòmiques que posen en greu perill la continuïtat de la Taula, com ja ha sortit en la sessió anterior.

Dit això, per centrar-me una mica, l'objectiu de la compareixença és no tant parlar dels diàlegs de pau, tot i que també és el punt de partida –faré una breu pinzellada dels diàlegs–, sinó presentar una mica l'activitat que, com he dit abans, la Taula Catalana, l'ICIP –l'Institut Català Internacional per la Pau– i l'Escola de Cultura de Pau estem preparant en el marc d'aquests diàlegs de pau.

Pel que fa als diàlegs de pau entre la guerrilla de les FARC i el Govern colombià, van començar oficialment al novembre del 2012 a l'Havana, tot i que durant tot l'any 2012 havien tingut lloc una sèrie de diàlegs exploratoris. I l'objectiu és..., les dues parts que estan assegudes a la taula de negociació han deixat clar l'objectiu, que és posar fi al conflicte colombià com a condició indispensable per a una pau duradora i estable al país.

En aquest procés de pau hi ha un full de ruta amb cinc punts. El que s'ha tractat fins ara, que és el tema terra, és el desenvolupament agrari integral. Va finalitzar a finals de març, si no m'equivoco, i després hi ha quatre punts més que serien la participació política, la fi del conflicte, la solució als problemes de les drogues il·lícites i les víctimes.

Val a dir que, des de l'inici dels diàlegs, la Taula Catalana hem aplaudit aquest procés i el valorem molt positivament. Tota iniciativa que pugui acabar amb el patiment de la societat colombiana és aplaudida des de la Taula, i jo crec que des de totes les entitats de drets humans i pau. Però també seguim constatant amb alarma i amb preocupació com la situació de drets humans al país continua sent molt greu; no només no ha millorat des de l'inici dels diàlegs, sinó que, al contrari, ha empitjorat. I vull donar algunes dades aquí que reflecteixen molt bé aquesta situació. L'any 2012 hi ha hagut un increment d'un 49 per cent de les agressions a defensors i defensores de drets humans i líders socials respecte al 2011. Això són un total de 350 agressions durant el 2012, entre les quals s'inclouen seixanta-nou assassinats. Això vol dir que cada cinc dies, durant el 2012, ha mort assassinada una persona defensora de drets humans o líder social. També val a dir –és important, aquesta dada– que gran part d'aquests atacs es concentren en els últims mesos del 2012, quan ja havien començat els diàlegs. I les xifres del 2013 no són gaire encoratjadores: del gener al març ja s'han comptabilitzat un total de quaranta-cinc agressions, entre les quals hi ha quinze assassinats.

Per altra banda, la Taula Catalana també hem observat amb preocupació i amb alarma la posada en marxa d'una sèrie de reformes constitucionals que poden significar una barrera i un límit a la lluita contra la impunitat, que ja sabem que és molt alta, a Colòmbia –al voltant del 98 per cent. En concret n'hi han més, però en concret ens preocupa la reforma del *fuero penal militar*, a través

de la qual es pot donar que membres de l'exèrcit, militars violadors de drets humans, quedin en la impunitat.

També, continuant amb les preocupacions, constatem la persistència de grups paramilitars, o el que el Govern colombià anomena «bandes criminals» –Bacrim–, i la negació del Govern colombià de l'existència d'aquestes bandes paramilitars, que continuen actuant i sent un dels principals violadors dels drets humans a Colòmbia, malgrat la llei del 2005 de desmobilització, que entenem que no ha sigut tan exitosa com se suposava que era per l'existència d'aquests grups paramilitars.

Tot això, aquest breu resum, per dir que òbviament la Taula Catalana aplaudim aquest procés i aplaudim la rellevància i la importància que té, però sense treure la vista de la situació dels drets humans al país, que continua sent molt, molt greu.

I ja per entrar una mica en l'activitat que he anunciat que estem organitzant, des de l'inici dels diàlegs s'ha constatat la rellevància o que és imprescindible que la societat colombiana tingui veu en aquest procés, en tant que la pau es construeix de manera col·lectiva. No és quelcom que construeixen la guerrilla de les FARC i el Govern colombià, sinó que tota la societat colombiana hi ha de tenir veu en tant que són els principals patidors del conflicte, els que han patit el conflicte i continuen patint el conflicte. S'han construït..., s'han posat en marxa canals perquè la societat colombiana hi pugui participar, que les seves propostes puguin arribar a la mesa de negociació a l'Havana.

Un d'aquests mecanismes és el que coneixem com «meses regionals de pau», que han impulsat els membres de les comissions de pau del Congrés colombià, del Senat i de la Cambra de Representants. En aquestes meses regionals es tracta de portar la discussió sobre el diàleg de pau a les regions de Colòmbia, i que les persones hi puguin dir la seva, puguin proposar coses, puguin dir la seva opinió sobre aquest diàleg de pau. Però en tot aquest procés hi ha un grup gran de persones colombianes que han quedat fora d'aquesta possibilitat de participar, que són les persones migrants, les persones exiliades colombianes, la diàspora colombiana, que es troba fora de Colòmbia. Aquestes persones no han tingut la possibilitat fins ara de dir-hi la seva, dels canals oficials..., per fer arribar les propostes a la mesa de negociació de l'Havana. I és per això que diverses entitats de drets humans i de pau a nivell europeu hem organitzat aquestes meses europees per la pau, perquè aquestes persones, la diàspora colombiana, tinguin possibilitat de participar en aquest procés.

Fins al moment, hi han previstes tres d'aquestes meses a Europa. El dia 19 de maig n'està prevista una a Londres, el 21 de maig a Brussel·les, i la de Barcelona, que se celebrarà el 24 de maig. Aquí a Barcelona hem impulsat la celebració d'aquesta Mesa Europea de la Pau; l'hem impulsat, com us deia, la Taula Catalana, l'Institut Català Internacional per la Pau i l'Escola de Cultura de Pau, comptant amb el suport de l'Ajuntament i també del Parlament de Catalunya. La celebració de la mesa es farà aquí, a les dependències del Parlament. La sessió tindrà lloc el divendres 24 de maig a la tarda, i la metodologia que s'utilitzarà serà similar a la que

s'ha fet a les meses regionals a Colòmbia. Comptarem amb la participació, amb la presència de membres de les comissions de pau del Congrés colombià, i aquestes persones seran les encarregades de canalitzar les propostes i les iniciatives que surtin en aquestes meses europees a la mesa de negociació a l'Havana.

En aquesta mesa regional a Barcelona estan previstos diversos moments. En un primer moment, la gent s'inscriurà via internet. Prèviament a la mesa regional, es faran el dia abans treballs en grup, en què les persones podran treballar les propostes i les iniciatives per portar-les més definides, més perfilades a la plenària del dia següent. I aquests grups treballaran al voltant de tres eixos, que són: víctimes, condicions de retorn i reconciliació, i construcció de pau. I, com us deia, aquestes propostes més perfilades, més definides, passaran al dia següent, el dia de la plenària, que és el 24, a discussió i a presentar-se.

També està previst –i ja per acabar una miqueta la presentació d'aquesta activitat– que el dissabte 25, el dia després de la plenària, hi hagi també un acte amb representants dels moviments socials colombians, dels diversos moviments socials, que donaran, exposaran el seu punt de vista sobre el procés i les propostes que ells tenen.

I jo ja..., la meva intervenció jo la finalitzaria aquí. Després, en el torn de preguntes, puc aclarir qualsevol dubte. I agrair, de nou, l'espai que ens ha donat la comissió, i esperem comptar amb la vostra presència el dia 25.

El president

Molt bé, moltes gràcies.

Compareixença

de representants de la plataforma «Colòmbia en pau» per a exposar el procés de pau a Colòmbia (tram. 357-00051/10)

Ara passo la paraula a les membres de «Colòmbia en pau», senyora Naya o senyora Luz.

Naya Parra Orjuela (membre de «Colòmbia en pau»)

Hola, bon dia. Moltes gràcies per rebre'ns; nosaltres també estem aquí per parlar del tema dels diàlegs de pau a Colòmbia. I, en primer lloc, volem agrair la vostra amabilitat de rebre'ns a totes les diputades i diputats. Donem les gràcies especialment, en aquest cas, al Grup Socialista, que va tenir la iniciativa de convidar-nos, però també volem aprofitar per donar les gràcies a les diferents forces polítiques, perquè durant aquests mesos de treball en què hem començat a crear aquest espai que es diu «Colòmbia en pau» hem rebut molt suport de diferents maneres: algunes de les formacions polítiques ens han donat una adhesió directa al nostre manifest, i altres ens han rebut i hem pogut explicar-vos, als diferents grups polítics, les nostres accions i la nostra iniciativa.

Com explicava abans la presidenta de la Taula, vivim un moment molt important a Colòmbia, un moment que

ens omple d'esperança perquè el nostre país canviï. I és un moment en què els colombians i colombianes volem participar, volem aportar per construir la pau, perquè creiem que la pau no es pot construir només amb el diàleg entre els grups armats. La societat civil colombiana ha de creure-s'ho; hem de treballar la reconciliació, hem de treballar també en la reincorporació de moltes persones que hem hagut de sortir del nostre país per causa del conflicte: algunes per amenaces directes, algunes per persecució política, i d'altres que no són les víctimes directes del conflicte, però sí indirectes, que són aquesta gran emigració econòmica que hem hagut de deixar el nostre país per les desigualtats que viu el país, i perquè el mateix conflicte dificulta, en moltes ocasions, la permanència de la població al seu lloc de residència habitual. En el cas, per exemple, de la població camperola, tenim les dades més greus després del Sudan quant a nombre de persones desplaçades per la violència: més de 4 milions de persones que han hagut de deixar la seva llar. I els càlculs sobre les persones que vivim fora de Colòmbia no són exactes, però podem ser més de 5 milions que estem vivint en altres indrets.

En el cas de Catalunya, som més de cinquanta mil persones. Aquesta ha estat la nostra segona llar, i estem molt agraïts també a aquest poble que sempre ens ha acompanyat, a les organitzacions catalanes, que han sigut tan solidàries durant aquests anys amb tot el que ens ha passat. I per això aquest espai de «Colòmbia en pau» és una confluència entre colombians i colombianes, però també molts catalans i catalanes, moltes organitzacions socials, organitzacions d'immigrants... Tenim una cinquantena d'organitzacions adherides, algunes de les quals són plataformes que, a la vegada, agrupen moltes entitats. Les organitzacions de dones ens donen suport, i com explicava al principi també algunes organitzacions polítiques.

Per tot això, creiem que tenim molta feina. Hem començat fa uns mesos i estem molt contentes, perquè de moment hi ha hagut una bona acollida, però tenim molta feina per endavant, perquè el procés de pau ha començat fa uns mesos però segurament es preveu que aquest procés arribi fins a l'any vinent –esperem que amb un resultat positiu–, però tot aquest procés requereix molt de suport internacional, i per això hem vingut aquí també, perquè creiem que el Parlament de Catalunya ens pot donar aquest recolzament.

Ara, la meua companya us explicarà breument algunes de les activitats que hem fet, i també algunes propostes que portem amb molt de respecte, però perquè les pugueu valorar.

Luz Nelly Palacios (membre de «Colòmbia en pau»)

Bon dia a tothom. Per tot el que la meua companya i que la presidenta de la Taula han comentat, i en aquest espai que..., en aquesta iniciativa que hem creat s'han realitzat diverses activitats.

Una primera activitat va ser una caminada per Montjuïc per fer públic aquest espai, aquest espai plural, de pensament plural. Una segona activitat va ser un seminari, amb la temàtica de víctimes, a la Universitat de Barcelona, on van participar estudiants universitaris

colombians, catalans i d'altres nacionalitats que són residents a Catalunya. Vam fer una mobilització des de la plaça Catalunya fins a la plaça Sant Jaume –en la qual alguns representants dels partits polítics presents aquí avui ens van acompanyar– el dia 9 d'abril, en el marc de la mobilització mundial per la pau convocada a Colòmbia per la Marxa Patriòtica, en una data simbòlica que commemora l'assassinat del líder i candidat a la presidència Jorge Eliécer Gaitán, el 9 d'abril de 1948, ja que a partir d'aquest magnicidi va començar la guerra, que encara no s'ha aturat.

Totes aquestes activitats estan encaminades cap a la construcció de la pau, que des de la distància ens permeti, si ho volem, tornar a la nostra pàtria i tenir un futur sense por. Continuarem, per això, realitzant altres activitats, com per exemple aquesta tarda hi haurà una conferència sobre «Escenaris de justícia transicional: El cas Colòmbia», organitzada de manera conjunta amb l'Illustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, que es realitzarà a les 17 hores.

És per això, senyores i senyors, diputades i diputats, que avui us demanem, com a representants polítics del poble català, del qual ens considerem i ens sentim part, en aquesta que ha estat la nostra terra d'acollida, que ens acompanyeu en aquesta missió per afavorir la pau de Colòmbia. I ens atrevim a demanar-vos amb molt de respecte i suggerir-vos a continuació algunes possibles accions, per tal que valoreu la seva oportunitat i viabilitat, en dos nivells. A nivell general, primer: fer un seguiment periòdic als diàlegs de pau de Colòmbia, i, com part de la comunitat internacional, treballar en el seguiment dels futurs acords que se signin.

Segon, donar suport a les iniciatives de pau impulsades per part de les organitzacions socials colombianes, mantenint el suport a les polítiques de cooperació amb Colòmbia, centrant aquesta cooperació en el suport a la construcció de la pau i el respecte dels drets humans.

Tercer, fer un seguiment i participar en processos de verificació de respecte als drets humans i a la vida de les persones que participin en el procés de pau, tant de les persones que es reincorporin a la vida civil en el marc d'un acord de pau com de totes aquelles que estan donant suport a la pau des de la societat civil, així com també a processos d'autonomia dels pobles minoritaris i de lluita per la defensa dels recursos naturals i el medi ambient –que, per cert, obro un parèntesi, està sent atacat per transnacionals i multinacionals, que, com sabeu, moltes d'aquestes són catalanes. Fer una crida al parlament de la República de Colòmbia per encoratjar el suport al procés de pau facilitant el marc jurídic adient, en el qual també es tinguin en compte els drets de les víctimes del conflicte.

A nivell de la nostra iniciativa us demanem: primer, construir un espai de diàleg entre el Parlament de Catalunya i l'espai de «Colòmbia en pau» per poder-vos informar de les nostres accions i plantejar possibles accions urgents; segon, donar suport a la nostra agenda d'activitats, i tercer, adherir-vos al nostre manifest ja sigui com a organització política o a títol personal.

Bé, per acabar us presentarem a continuació un vídeo molt curtet del nostre acte de presentació al Fossar de la Pedrera, on presentem el nostre manifest, que tots el tenen ara al davant, i amb el qual ens estem donant a conèixer a través de la xarxa pel món sencer.

Moltes gràcies, de nou, per rebre'ns. Cordialment, «Colòmbia en pau».

(Pausa.)

Naya Parra Orjuela

Esperaré que es carregui una mica i si voleu...

El president

Molt bé, doncs, mentrestant anem avançant, si us sembla bé. Gràcies a les tres per les vostres intervencions. Obrim el torn dels grups parlamentaris. I, en primer lloc, passo la paraula al grup que ha demanat les compareixences, al Grup Socialista. Per tant, diputada Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair la presència de la senyora María José Vera, presidenta de la Taula Catalana de Pau i pels Drets Humans a Colòmbia, de la senyora Naya Parra i de la senyora Luz Nelly, i de les persones també que avui les acompanyen, colombians i colombianes residents a Catalunya.

Parlava la senyora Vera de la compareixença, que recorde força bé, de la Taula la legislatura passada; també de les jornades que van fer, en part aquí al Parlament, sobre Colòmbia, i també de la proposta de resolució que es va impulsar signada per tots els grups de la cambra. Jo crec que si haguéssim de sintetitzar i simplificar –de vegades és dolent, no?, simplificar, però bé– la feina que han fet vostès aquest any, sobretot jo, que en això de la cooperació era relativament nova en la legislatura passada..., és la capacitat que tenen d'informar i de sensibilitzar, en aquest cas, el poble de Catalunya, i en aquest cas, també els diputats d'aquesta cambra, sobre la situació de Colòmbia i la necessitat d'un procés de pau que avui, per sort, està en vies d'execució, per dir-ho d'alguna manera; està encarrilat d'alguna manera, sembla.

Per altra banda, felicitar-los també per aquests diàlegs de pau que durem a terme al Parlament. Si més no, una de les tres taules de pau que es faran fora de Colòmbia, doncs, serà a Barcelona; jo crec que en aquest cas la capacitat i la trajectòria i la solvència de la Taula han sigut importants en aquest tema. I més que res, també, pel reconeixement que tenen –la Taula i totes les ONG que la conformen–, també a Colòmbia, d'aquesta llarga trajectòria. Com deia, també, indubtablement, el plus d'expertesa que aporten tant l'ICIP com l'Escola de Cultura de la Pau de Catalunya, doncs, jo crec que han sigut fonamentals perquè això sigui a Barcelona i no sigui a Madrid, per exemple. Per tant, jo crec que s'ha de reconèixer l'esforç i el treball perquè puguem tenir aquestes taules, aquests diàlegs exteriors aquí a Barcelona i a Catalunya.

Compartim la preocupació pels defensors. Jo crec que el fet que el focus internacional i totes les mirades ara siguin a l'Havana, a Cuba, en el procés de pau fa que la realitat de Colòmbia quedi en un segon pla, i llavors siguin oportunitats o es creïn oportunitats –en què les mirades i la percepció internacional no estan tan fixades al país, sinó fora–, doncs, perquè es produeixin situacions que posen en risc la vida, i fins i tot provoquen la mort de defensors i de defensores dels drets humans a Colòmbia. Per tant, en aquesta línia també voldria preguntar-los si hi ha alguna iniciativa, alguna qüestió que nosaltres, des del Parlament, hi poguéssim contribuir a fer més visible aquest focus que dièim, que ara està centrat més a l'Havana o a Cuba.

Respecte a la intervenció de la Taula de Colòmbia, vam tenir l'oportunitat de veure'ns amb vostès no fa gaire temps aquí, al Parlament, durant un ple. Ens van presentar també aquesta proposta de manifest, i vam parlar també de l'oportunitat que el Parlament es pogués manifestar al respecte. En aquell moment vam valorar la possibilitat que fessin aquesta compareixença, i, en tot cas, amb posteritat poguessin presentar una iniciativa parlamentària que recollís bona part del que vostès avui ens han donat en paper, i també ens han explicat oralment. La disposició nostra del grup a fer-ho, i per tant..., jo crec que pot ser amb l'acord de tots els grups, de cara que, com vam fer en el seu dia, doncs, el Parlament i des d'aquesta comissió se segueixi aquest procés.

Vostès s'han constituït recentment, ens van explicar, amb la voluntat de tenir un paper actiu des de Catalunya en un moment que pot ser transcendent per al seu país, vaja, una oportunitat per a la pau. I ens reclamem en aquest document el cessament de les hostilitats i de..., vers els defensors, allò que esmentava anteriorment.

Jo voldria, en aquest cas, preguntar-los –més enllà, com he dit anteriorment, d'anunciar-los el nostre suport en aquest acompanyament al procés que ens reclamaven–..., aquesta organització que han començat vostès com a plataforma, han parlat, si no ho he entès malament..., cinquanta mil colombians i colombianes residents a Catalunya? Ho he entès bé? Sé que no hi ha gaires organitzacions colombianes, o sí; voldria saber el nivell associatiu i organitzatiu com a colombians: com està el moment?, com està aquí a Catalunya? –no solament a Barcelona, sinó arreu de Catalunya.

I després, també –això indistintament tant a la Taula com a la plataforma de «Colòmbia en pau»–..., aquest procés iniciat de pau, vostès que ho saben millor que nosaltres, si ens poden fer, més enllà d'una valoració –que entenc per les seves paraules que en principi és positiva– de com estan anant les converses, també del calendari, del *tempo*..., estem parlant si hi ha un horitzó a curt termini, a mitjà termini, no?, i com veuen vostès una mica el procés des de la distància, també, no? Perquè indubtablement l'inici de les converses va ser recollit força pels mitjans de comunicació, però indubtablement a l'agenda política mediàtica, doncs, aquest tema, malauradament, no surt fins que hi ha o notícies negatives o notícies molt positives. Però mentrestant, durant el procés..., a nosaltres ens agradaria

també –acabo ja, senyor president–, doncs, estar informats d'aquesta qüestió.

Moltes gràcies, i agrair de nou la seva presència avui aquí.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, president. I gràcies també a les compareixents que avui heu vingut, a la María José, a la Naya i a la Luz, per estar amb nosaltres per explicar-nos el tema, i a la resta de persones també de les entitats que avui han vingut a la comissió.

Ho heu estat explicant vosaltres: Colòmbia viu i està davant d'una oportunitat de sortir-nos-en. Viuen l'esperança –havíeu comentat– del procés de pau, però a la vegada continua patint situacions de vulneració dels drets humans, de conflictes, pèrdues de vides humanes, violència, pèrdues de béns i recursos, i situacions d'injustícia. Ens han explicat algunes dades que així ho explicitaven.

Però jo em refermo en l'esperança, en aquest moment transcendent. Sembla que la pau, que era tan utòpica i tan complicada, avui es fa possible amb aquestes converses, amb aquests diàlegs de pau que s'han iniciat a Cuba entre el Govern colombià i entre les FARC. I, per tant, valorem, igual que vosaltres, el procés molt positivament, i igual que vosaltres ens mostrem preocupats per l'escalada de violència i per aquesta impunitat.

Entenem, i això està clar, que és un procés complex, però només amb el diàleg es podrà resoldre aquest conflicte, un conflicte armat que fa més de sis dècades que dura. I, per tant, és fonamental –i aquí, doncs, felicitar-vos novament– donar veu a la societat colombiana perquè pugui participar, perquè pugui explicar i presentar propostes de com sortir-nos-en, perquè se li pugui donar la veu, i sobretot a les persones que estan fora del país, que han hagut de marxar –la diàspora que comentàveu–, persones que, en definitiva, no podem considerar que hi hagi pau al país fins que tinguin l'opció de retornar lliurement. I per això, doncs, en aquest moment també és crucial l'aparició de «Colòmbia en pau», i també tota la tasca que feu des de la Taula per Colòmbia de difusió, d'explicació de la situació i de fer-nos arribar la realitat del país.

Com bé has comentat, el Parlament de Catalunya en els últims anys ha aprovat propostes de resolució i declaracions relacionades amb Colòmbia, amb la defensa dels drets humans i del dret internacional comunitari, així com de suport a la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia, expressant, doncs, el suport del Parlament de Catalunya, en aquesta plena solidaritat amb el poble colombià, i reiterant també aquesta preocupació pel que fa a la greu situació dels drets humans i del dret internacional i humanitari a

Colòmbia, en especial amb relació als defensors dels drets humans i als líders socials i indígenes que defensen el dret a la terra. El Parlament en això s'hi ha pronunciat, s'ha mostrat solidari i hi ha donat el suport, però ara podem tornar-nos a refermar en aquest compromís. I com bé ha proposat la companya Núria Segú, creiem que seria necessari i que seria positiu fer una nova proposta, un nou pronunciament del Parlament de Catalunya que donés suport a les taules de negociació, a tot aquest procés de pau i a les converses, que de ben segur donaríem un cop de mà i evidenciaríem la posició del Parlament, doncs, a favor d'aquest diàleg i d'aquesta pau. Entenem que hem de seguir treballant, i, per tant, estem oberts a totes les propostes que ens feu arribar, a totes les recomanacions i a totes les accions.

Assumim perfectament el que ens heu plantejat, evidentment, i hi estem completament d'acord, però també ens posem a la disposició: què hi podem fer? Què podem fer des del Parlament que contribueixi a tirar endavant el procés, que contribueixi a fer que això culmini amb èxit. És important que ens digueu, com a parlamentaris i també com a societat, com podem ser útils. Per tant, aquesta proposta, que de ben segur la podrem consensuar amb tots els grups, pot ser una iniciativa, però també, si podem fer qualsevol altra acció, qualsevol altra proposta, que ens la feu arribar perquè estem a la disposició.

Jo no em vull allargar més, perquè crec que vosaltres sou avui les protagonistes que ens heu d'explicar..., en tot cas, sí que heu comentat que hi ha algunes empreses, transnacionals i multinacionals, que no estan complint amb els drets humans, i que ens agradaria saber, en la mesura que ho sapigüeu..., que ens ho comuniquéu, que ens digueu quines són –perquè a vegades, per desconeixement, doncs, no en tenim constància–, per si podem, des d'aquí, precisament fer-hi alguna cosa i reclamar responsabilitats o compliment dels drets i de totes les legislacions.

I ja, finalment, mostrar-los tota la nostra solidaritat a les defensores dels drets humans de Colòmbia –als defensors dels drets humans de Colòmbia–: els animem a continuar lluitant, i ens veiem, doncs, el 24 de maig en aquest acte aquí, al Parlament, la Mesa Europea de Pau, que de fet és un orgull tenir a Catalunya, a Barcelona, una d'aquestes taules de diàleg i de negociació. Com també han dit, Catalunya és una terra solidària i acollidora, i, per tant, nosaltres ens posem a la disposició perquè així continuï sent.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'illustre diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies. Senyor vicepresident Montañola, benvingut de nou a aquesta comissió. Naturalment, començar donant la benvinguda a aquesta comissió als representants de la plataforma «Colòmbia en pau», als repre-

sentants també de la Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia; felicitar-los per la seva feina, per les diferents tasques que estan desenvolupant, per les exposicions que ens acaben de fer, plenes d'informació i reflexions sobre el que estan fent, però també sobre la situació actual a Colòmbia. I, per tant, seré molt breu, perquè tampoc voldria entrar a valorar en profunditat un procés que s'està produint ara mateix, complex, que afecta una democràcia com Colòmbia, tot i que tot allò que passa a Colòmbia en certa manera és com un afer de família també per als espanyols.

De fet, com diem, no podien venir vostès a aquest Parlament en un moment de més actualitat, no? Estem vivint un nou intent –jo crec que és el cinquè– per aconseguir la pau a Colòmbia amb un procés negociador d'aquest tipus, en aquest cas encetat pel president del país, Juan Manuel Santos. Tots aquí desitgem que aquest intent sigui el definitiu, tot i que som coneixedors de les dificultats que té tancar una situació que ha estat oberta, doncs, cinquanta anys –més de cinquanta anys–, que és complexa i que ha causat tantes víctimes. Alguns ja han intentat aquest procés negociador abans; l'últim, si no ho recordo malament, Andrés Pastrana, i no se'n va sortir, per les causes que fossin, no? Per la manca, possiblement, de compromís real per part de les guerrilles a aconseguir la convivència de tots els colombians. Esperem, com deia, que el president Santos –que sembla, crec, un polític valent i imaginatiu– sigui capaç d'evitar qualsevol error que haguessin pogut cometre alguns dels seus antecessors.

Hi ha punts per ser optimistes, sembla: un gran recolzament a aquest procés per part de la població, tot i que hi han algunes enquestes que semblen contradictòries, no?, perquè hi ha també un cert escepticisme, a vegades. També seria positiu, un punt per a l'optimisme, la gran feblesa de les FARC, tant de la seva capacitat destructiva com del seu recolzament per part de la població, sobretot –i cal posar-ho en valor– després dels vuit anys del Govern d'Álvaro Uribe. Però també hi ha elements per a la preocupació, per a l'escepticisme, no?, sempre, en aquest tipus de processos: per la desconfiança entre les parts, per la implicació, també a vegades, de països poc respectuosos amb els drets humans com són Cuba i Veneçuela –recordem que les FARC encara són fortes, per exemple, a la frontera de Veneçuela.

Però, sigui com sigui, jo voldria acabar felicitant-los per la seva feina, desitjar-los que aviat no siguin necessaris perquè a Colòmbia s'hagi assolit una situació de prosperitat i de convivència plena per a tots els colombians. Hi ha elements, com deia, per ser optimistes, i en aquest sentit jo em quedo amb aquests elements per a l'esperança.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, president. Felicitacions i agraïts també per la vostra compareixença, les vostres explicacions i les vostres peticions. De ben segur que el nostre grup parlamentari seguirà de ben a prop, i periòdicament, els diàlegs de pau que s'estan duent a terme. Tot el procés en general ja és costum del nostre grup parlamentari seguir-lo, però òbviament hi ficarem més atenció que mai quan ja sembla que hi ha algun tipus d'esclatxa, no?, al final del túnel d'aquesta problemàtica tan greu. L'agenda d'activitats també és important tenir-la en compte, tant de les vostres entitats com d'altres que treballen a favor dels drets humans, sobretot a Colòmbia, i que estan patint precisament aquesta persecució.

M'agradaria ressaltar, sobretot, un tema, que és la contradicció entre la política d'acció exterior i la política de cooperació. És un tema que ha passat desapercebut, però l'11 de setembre del 2012 la Unió Europea va votar a favor del controvertit Tractat de Lliure comerç entre la Unió Europea, Colòmbia i el Perú. Aquest no és un tema menor. És un tema, doncs, que obre també futures possibilitats per a l'explotació, encara més –si escau i si és possible–, d'un país ja tan perseguit i tan castigat com és Colòmbia –un dels països més perillosos del món, si no el més perillós del món–, i aquest vot ratifica l'abisme existent entre la retòrica, diguéssim, de la Unió Europea, o la retòrica de molts partits polítics, sobre els drets humans, quan parlem de drets humans, i després la realitat pràctica, no? No podem parlar i omplir-nos la boca de drets humans i d'ajuda i de suport a la comunitat colombiana i a Colòmbia, i després votar a favor d'aquest tractat de lliure comerç que, òbviament, acabarà i serà..., i de fet està estudiat que empitjorarà molt més encara aquesta situació, si m'ho permeteu.

Colòmbia, com dèiem, pateix també el 47 per cent d'assassinats de sindicalistes que es donen arreu del món; és a dir, el 47 per cent es donen precisament a Colòmbia, i òbviament les llibertats polítiques és un tema en el qual s'ha de treballar moltíssim i a fons. Es vulneren i es trepitgen i es continuen trepitjant els drets de les poblacions indígenes per implantar grans obres i infraestructures i mines, i aquí, òbviament, doncs, també hi tenen a veure les empreses catalanes, si no espanyoles, que estan instal·lades a Colòmbia, com pugui ser –i seran les grans beneficiàries, a més, d'aquest tractat de lliure comerç– Telefònica, com pugui ser Repsol, com puguin ser altres tipus d'empreses elèctriques –també Fecsa-Endesa– que estan malmetent els drets dels pobres colombians i colombianes.

Contradictòriament, quan aquí es parla i a la Unió Europea es parla de regulació del sistema financer, nosaltres parlem de desregulació del mercat de Colòmbia, i de desregulació també del sistema financer colombià, i a més a més obrim la porta a l'evasió d'impostos i obrim la porta al blanqueig de diners per part dels narcotraficants. Només volia fer aquesta petita reflexió, doncs, perquè també els parlamentaris, quan preguntem què és el que podem fer, prenguem nota que sovint podem donar suport de veu –*in voce*, diguéssim– a les entitats que compareixen, però després som contradictoris a l'hora de votar a favor d'aquests tractats a nivell

d'Europa, inclús els mateixos partits socialdemòcrates, que també s'hi han apuntat aquesta vegada.

Una pregunta que us volia fer, perquè ens agradaria que ens ho aclaríssiu també, i crec que és important que se sàpiga: quina és la relació que hi ha entre la Taula per Colòmbia i la vostra entitat, també, «Colòmbia en pau»?

Gràcies.

El president

Gràcies. Ara és el torn de Ciutadans. José María Espejo, endavant.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidente, y gracias a las comparecientes, señora María José Vera, Naya Parra i Luz Nelly Palacios. Muchas gracias por estar aquí, felicidades por la tarea que están llevando a cabo, la iniciativa de «Colòmbia en pau», igual que todas aquellas que surgen en relación con los diferentes conflictos armados que hay en cualquier parte del mundo, y que tienen como objetivo lograr una resolución pacífica de los conflictos. Yo creo que todos coincidiremos en que serán siempre bienvenidas en este Parlamento.

Respecto a la situación concreta en Colombia, muchas veces nos es conocida de forma filtrada por los medios de comunicación, ¿no?, y siempre creo que es muy bueno que vengan personas o iniciativas como las que ustedes lideran, para que desde un conocimiento directo de la realidad y desde las experiencias que puedan haber vivido –incluso ustedes mismas en persona– nos acerquen, a los que no conocemos esa realidad de una forma directa, a esta situación.

En cuanto a las conversaciones de paz que se están llevando ahora mismo a cabo en La Habana, yo creo que también todos los grupos estaremos de acuerdo en que es algo a alabar, que se hayan sentado las dos partes beligerantes en ese conflicto a hablar sobre las posibilidades de solución. Lo que sí que me gustaría preguntarles es por las razones que dan, tanto una parte como otra, para no declarar el alto el fuego durante el proceso de negociación que se está llevando a cabo.

Y para acabar, muy brevemente también, lo que sí que me gustaría decir –que creo que podemos hacer desde este Parlamento y dentro de la competencia que Cataluña tiene en cooperación al desarrollo y por la paz– es una declaración de apoyo a este proceso de paz y a la consecución, en cualquier caso, del cese de la violencia armada, y al restablecimiento total, en todo el territorio de Colombia, de los derechos humanos.

Y, por último, felicitarles de nuevo, y agradecerles la comparecencia.

El president

Gràcies. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Salutacions a tothom. Moltes gràcies per venir aquí per explicar-nos aquesta iniciativa i per explicar-nos com està aquest nou procés de pau a Colòmbia. Nosaltres celebrem des d'aquí l'aposta –almenys d'entrada– de les forces armades revolucionàries pel procés de pau. Celebrem, sobretot, la iniciativa política de la Marxa Patriòtica, i sobretot celebrem també les voluntats de tanta gent organitzada a Colòmbia per arribar a una pau amb justícia al país, i també celebrem indirectament la resposta institucional que permet que hi hagi ara mateix converses de pau a Cuba.

Respecte a les peticions que ens han fet, nosaltres tenim una sèrie de preguntes i de reflexions, perquè nosaltres som conscients del paper central que juguen les multinacionals espanyoles i catalanes en la política econòmica i en la política interior de Colòmbia, i tenim preguntes a fer, com per exemple fins a quin punt aquestes multinacionals desestabilitzen el país, fins a quin punt intervenen en la política interior per alterar la convivència i per imposar plans que bàsicament poden portar a trencaments de processos de pau. Entenem que mentre duren els processos de pau els plans econòmics del Govern i l'entrada d'aquestes multinacionals no s'atura, és a dir, continua, i som conscients que el conflicte a Colòmbia no neix perquè sí, sinó que neix d'una profunda desigualtat social i d'una propietat desigual de la terra i dels mitjans de producció. També entendrem que el conflicte continua, mentre hi ha negociacions de pau, amb determinades polítiques econòmiques que s'impulsen al país, a mans de determinats actors que els tenim aquí, a casa nostra, i en els quals participen –en els seus consells de direcció– persones amb rellevància política en el nostre país.

Fins a quin punt la diplomàcia...? Nosaltres ja sabem que el conjunt dels mitjans de comunicació espanyols –i aquí també hi ha alguns catalans a dins– juguen de forma molt bèl·ligera en el continent llatinoamericà, no fan una informació en absolut neutra, i bàsicament són actors que haurien d'estar també en les negociacions de pau, bàsicament perquè atien conflictes i atien, a través de la manipulació i de la mentida permanent, un desconeixement enorme de cara a Europa del que està passant al conjunt d'Amèrica Llatina, i en concret també a Colòmbia. Però ens preguntem per què en el passat ha estat així, fins a quin punt la diplomàcia espanyola està disposada a contribuir al procés de pau –d'una pau amb justícia– o bàsicament es dedica a, mentre hi ha negociacions de pau, continuar facilitant els negocis de les multinacionals espanyoles i catalanes a Colòmbia, passant per sobre del procés de pau i del respecte als drets humans. Ens preocupa perquè sabem que en el passat, en bastantes ocasions, la diplomàcia, sigui sota governs socialistes o del Partit Popular, ha jugat també de forma bèl·ligera i aprofitant-se també del conflicte a Colòmbia.

I, per últim, volem preguntar també sobre el clima permanent d'assetjament als treballadors del camp i als militants polítics i sindicals de Colòmbia; fins a quin punt és una política deliberada del Govern la que hi ha al darrere, fins a quin altre punt simplement hi ha permissivitat perquè passi, i fins a quin punt és soste-

nible continuar mantenint..., si serà sostenible mantenir durant llarg temps converses de pau mentre continuï l'ofensiva, diguéssim, o la permissivitat –depèn del que respongueu o com ho analitzeu– del Govern en contra de tants i tants líders sindicals i persones significades de la mobilització popular a Colòmbia.

Són preocupacions que ens inquieten, perquè no és un conflicte qualsevol, el de Colòmbia, perquè fa molts anys que està enquistat, perquè ha empobrit enormement el país, perquè es produeix per una situació de desigualtat que no només no ha canviat sinó que s'ha agreujat amb els anys, i perquè segurament estem davant d'un dels països més desiguals de l'Amèrica Llatina, i ens preocupa la complexitat enorme que hi ha en el desencallament del conflicte, justament pel fet que, malgrat el conflicte, continuen creixent aquestes desigualtats, continua creixent aquesta manca de llibertat política, i continuen donant-se totes les condicions perquè el conflicte continuï, molt a pesar del que molts desitgem que passi algun dia, que és que es pugui arribar a una situació de pau amb justícia social i amb repartiment de la riquesa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. I, per últim, pel Grup de Convergència i Unió, la diputada Begonya Montalban.

Begonya Montalban i Vilas

Gràcies, president. Des del nostre grup parlamentari, també saludar les senyores Luz Nelly, Naya Parra i María José Vera, així com tota la gent que les acompanyen, i agrair-los la seva compareixença avui en aquesta comissió.

En primer lloc voldria, en representació del nostre grup, fer un reconeixement a tots els defensors i defensores dels drets humans a Colòmbia: malgrat les dificultats en què viuen i les situacions en què es troben, doncs, exposen dia a dia les seves vides precisament per a la protecció dels drets humans i..., les desigualtats. Per tant, un merescut reconeixement. I també la felicitació a la tasca que realitzen des de la Taula i des de «Colòmbia en pau», i agrair-los avui la seva exposició.

És evident que, com ja bé han exposat, segueix obert el conflicte social i armat a Colòmbia, i tot i que sembla reiniciar-se el diàleg en el procés de pau, les xifres i dades que avui ens han comentat no van en la línia d'aquestes últimes notícies, no? Aquest increment del 49 per cent de les agressions el 2012 i les dades que també ens han donat d'aquests mesos del 2013 no són especialment bones notícies. Per una banda, el Govern de Santos sembla que avança en matèria econòmica, en relacions internacionals, potser en les intencions en les reformes estructurals, no?, però per altre cantó creix la inseguretat dels ciutadans més vulnerables, i sobretot la dels defensors i defensores. Però tot i així, sempre hem d'obrir la porta, i a l'inici d'aquest procés –com bé han dit– ha de tenir lloc també l'esperança.

Davant la complexitat de la situació, és per això que són tan valuoses entitats com la Taula, com «Colòmbia en pau». És molt important la feina de divulgació del conflicte que duen a terme, perquè cal apropar la realitat que es viu a Colòmbia, no només a institucions sinó també a la gent de carrer, perquè en prengui consciència. I també cal remarcar les actuacions que duen a terme amb l'objectiu de trobar una solució política negociada al conflicte colombià, i aquí sí que és cert que necessiten la complicitat d'altres institucions.

Per al Govern català i per a l'Agència Catalana de Cooperació, Colòmbia ha estat i és un país prioritari en el seu àmbit d'actuació, ja que ha analitzat la seva col·laboració a través de la Taula des del seu inici. Hem de reconèixer que ara no són uns bons moments, tot-hom està passant un mal moment –també la Generalitat, també l'Agència Catalana–, i tampoc aprofundiré en les raons, perquè ja de tots són conegudes, però sí que és cert que la tresoreria de la Generalitat està molt tensionada, i potser també és el moment de buscar una altra manera, també, de fer política, i potser investigar la política en transversal amb altres departaments, no? Potser també amb accions concretes també podria ser interessant d'aprofundir-hi.

Tot i així, es mantenen els compromisos, i reitero que l'Agència Catalana de Cooperació té com a prioritat –com a prioritat– la col·laboració amb la Taula, per garantir el seu futur –i tot i les dificultats de la situació–, perquè és conscient de la importància de la tasca que realitza.

Des del nostre grup parlamentari, celebrar el fet que finalment ja tingui dia en el calendari la jornada de la Mesa Europea de la Pau, que reivindicàveu en altres compareixences en aquesta comissió; per tant, celebrar el dia –aquest pròxim maig– que se celebrarà en aquest Parlament. Cal aprofundir en el coneixement del conflicte d'aquest país, i serà molt positiva la participació, doncs, de la societat civil.

I ja per acabar, reiterar la felicitació i posar el nostre grup parlamentari a la seva disposició, recollint l'ofertament que ens han fet.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies. Escoltats tots els grups parlamentaris, és el moment ara del torn de rèplica, però ens havia quedat pendent del primer torn el vídeo; a veure si ara la tecnologia ens funciona.

(Es procedeix a la projecció d'un vídeo. Pausa.)

Molt bé. Doncs, si voleu iniciar aquest segon torn, no sé qui vol començar.

María José Vera Valdivieso

Doncs, començaria jo contestant algunes coses, i després ja deixo les meves companyes de «Colòmbia en pau». He anat apuntant una miqueta desordenat, que no m'acusin després de ser desordenada, com al senyor Llorens.

Quant a què pot fer el Parlament de Catalunya, és una inquietud que ha sortit en algunes de les diputades. Per descomptat, un pronunciament del Parlament recolzant els diàlegs de pau és molt important i molt rellevant. Sí que voldríem ressaltar alguns punts per dotar una miqueta de contingut aquest pronunciament, més enllà de donar-li la rellevància i la importància que té. Les entitats de drets humans i de pau –no només les catalanes; les espanyoles, també les europees– hem estat ressaltant una sèrie de punts que ens agradaria que es tinguessin en compte en aquests diàlegs de pau. Per una banda, la participació de la societat civil, que sembla que per aquests canals s'està donant, però assegurar-se que és real, que és efectiva i que és operativa. Per altra banda, la inclusió de l'altre grup guerriller que encara està actiu a Colòmbia, l'ELN.

Un *cese al fuego*. Abans es comentava quines raons s'havien donat per continuar amb l'activitat armada. Vosaltres em podeu complementar, però, fins on tinc les informacions, la guerrilla de les FARC va mostrar la seva disponibilitat a un *cese al fuego*, i al final no s'ha pogut donar. Jo espero..., si vosaltres ho podeu complementar d'alguna manera, però òbviament les entitats estem parlant d'un *cese al fuego* bilateral immediat. El Govern de Colòmbia, si no m'equivoco, ha dit que fins a la tercera fase del diàleg no hi hauria un *cese al fuego*, però no tinc més informació sobre això, però per nosaltres és imprescindible que es doni aquest *cese*.

Respecte a les víctimes: hi ha un punt essencial en els diàlegs, que són les víctimes. Per descomptat, la veritat, la justícia i la reparació s'han de garantir en tot aquest procés, i sobretot les garanties de no-repetició. Com he dit abans, algunes reformes constitucionals, com l'ampliació del *fuero penal militar*, no ajuden gaire en tot aquest procés. Quan un dels principals violadors dels drets humans a Colòmbia és l'exèrcit colombià, amb aquesta reforma constitucional s'està donant més carta lliure, més impunitat a aquests perpetradors de violacions de drets humans. Un acompanyament internacional, que entenem que ja s'està donant amb Xile, si no m'equivoco, Veneçuela i Noruega.

Recordar que aquestes negociacions són només una etapa. El conflicte colombià ja ve de molt abans, com ja s'ha comentat, abans que sorgissin les guerrilles, que va ser als anys seixanta. És un conflicte molt enquistat en la societat colombiana. Per descomptat que les negociacions, els diàlegs de pau, són només un pas, però no ho són tot.

A banda d'això, a banda d'aquest pronunciament del Parlament per recolzar els diàlegs, que ens agradaria que s'hi incloguessin aquests punts importants, jo voldria anar més enllà. Com hem dit abans, s'està donant el diàleg de pau, però s'estan violant constantment els drets humans, amb moltes víctimes, desplaçaments, execucions extrajudicials, agressions sexuals... És important que el Parlament de Catalunya doni continuïtat a la situació dels drets humans a Colòmbia –passi el que passi amb el diàleg, tant si és exitós com si no ho és–, però entenem que, com diem, la situació dels drets humans va més enllà d'aquests diàlegs, i seria perfecte que el Parlament continués fent el seguiment d'aquesta situació, més enllà del diàleg.

El diàleg permanent amb les entitats: s'ha donat amb molts diputats i diputades, als quals agraïm la seva disponibilitat per atendre'ns, tant a la Taula com entenc que a «Colòmbia en pau» també, i a les entitats que formen part de la Taula també. És molt important aquest diàleg permanent per això mateix, no només pel diàleg de pau sinó per la situació del dia a dia dels defensors, defensores i de totes les persones que estan lluitant per la pau a Colòmbia.

Per altra banda, ja es va instar..., amb la resolució del juliol de l'any passat es va instar el Govern de Catalunya a donar recolzament institucional i econòmic a la Taula. Jo vull fer èmfasi en això: per descomptat que la pau a Colòmbia no depèn de les entitats catalanes que treballem donant suport a Colòmbia, però sí que, òbviament, amb aquest debilitament que tenim per la manca de suport institucional per part del Govern, i la manca de suport econòmic, estem en un moment de debilitació; moltes en perill d'extinció, com es deia abans, també. Llavors, entenem que això pot perjudicar encara més la situació dels defensors, de les defensores i de les organitzacions que treballen per la pau a Colòmbia.

Empreses i drets humans. Bé, la diputada d'Iniciativa ho ha dit molt bé: coherència. Els pronunciaments estan molt bé, però això també s'ha de demostrar al Parlament de Catalunya, al Parlamento espanyol i al Parlament Europeu. No donar recolzament a polítiques o a tractats que poden empitjorar la situació dels drets humans.

Jo crec que ja està. No sé si voleu continuar vosaltres...

Naya Parra Orjuela

Bé, en primer lloc volia agrair totes les intervencions, perquè veiem que esteu molt informats i informades sobre la nostra situació i que hi teniu interès. A moltes coses que heu dit no us podem contestar per manca de temps, però precisament una de les nostres propostes és tenir un espai de diàleg amb vosaltres, per poder complementar qualsevol informació o qualsevol element que considereu rellevant.

Contestant algunes de les coses que he apuntat, m'han passat que la xifra de colombians i colombianes a Catalunya és de 63.048 persones. No sé de quan exactament és aquesta dada; segurament està disminuint amb la tornada de molts dels nostres compatriotes que per la situació econòmica a Catalunya estan tornant a Colòmbia. I, bé, això ens serveix per explicar-vos que «Colòmbia en pau» neix amb el suport de la Taula, però, com que la Taula és un espai d'entitats, «Colòmbia en pau» és un espai més ampli en el qual poden participar persones a títol individual –moltes persones que som colombianes–, i també persones que estan organitzades a nivell d'associacions; tenim diferents associacions d'immigrants –que aquesta era una altra pregunta. El teixit associatiu colombià a Catalunya, com passa en tot Colòmbia –que té molt a veure amb el conflicte–, no és homogeni i no hem trobat un espai homogeni per treballar-hi, però precisament en aquest espai de «Colòmbia en pau» estem coincidint diferents iniciatives, tant d'associacions d'immigrants

com d'organitzacions que hem treballat més en el tema de drets humans i suport a la pau.

Sobre les altres dades, ja us ho dèiem, us podem passar molta informació. És veritat, el conflicte colombià no és només un enfrontament entre grups armats; el conflicte colombià és molt més complex que això, i per això té darrere seu una gran pressió política a l'oposició política. Precisament un dels punts que ara està sobre la taula de negociacions a l'Havana és el punt de la participació política, i s'ha fet un fòrum –ara fa una setmana justament– a Colòmbia per parlar sobre la participació política. I el que demanen les organitzacions socials colombianes són garanties per a una participació política amb condicions de seguretat, per expressar les opinions totes les persones sense patir les conseqüències d'amenaça o de pèrdua de les vides humanes, com continua passant. Això continua passant perquè el conflicte no s'ha aturat; el Govern i la guerrilla han optat per fer uns diàlegs enmig de la confrontació, precisament a causa de les experiències anteriors. I, també, una part de l'argumentari del Govern colombià és que no es vol cedir en la pressió militar a la guerrilla. La guerrilla ha dit: «Considerem que és més adient tenir uns diàlegs amb cessament de foc i de les hostilitats», i la societat civil creiem que també és més propici si no hi ha accions armades de les parts, perquè precisament hi ha molta polarització, a Colòmbia –els darrers deu anys han creat una gran polarització–, i la continuïtat de les hostilitats genera encara més antipatia en la gent, que encara no veu en el procés de pau la solució al conflicte colombià. Algunes propostes que s'estan fent són: bé, si no es pot pactar un cessament bilateral, es poden demanar a les parts cessaments unilaterals del foc, i es podria buscar un mecanisme que sigui periòdic per arribar fins a un moment de cessament definitiu.

I quant al calendari del procés, no se sap. El procés precisament està sent molt secret, és una de les lliçons..., bé, jo crec que és una lliçó que es va aprendre del darrer procés de pau. Han optat per un procés de negociació no mediatitzat. Sí que va sortint informació, però els avenços que estan fent són bastant secrets; han dit que res està pactat fins que tot estigui pactat, i, per tant, no coneixem el detall dels acords a què s'està arribant, però de moment s'ha tancat, sembla, un punt que és molt important, que és el punt de terres. I, bé, es veu que s'han incorporat algunes de les propostes precisament de la societat civil. I, ara, el segon punt en què estem és en el de les víctimes, i també hi ha el punt de participació política. El calendari no es coneix, però les persones, bé, els analistes, consideren que aquest procés de pau segurament l'any 2014 podria estar tancat.

Perdoneu que vaig molt ràpid, però en aquest sentit em semblen molt interessants les propostes de fer un pronunciament del Parlament de Catalunya, crec que tant en suport al procés de pau però també en suport a les organitzacions colombianes que estan lluitant i que estan vivint la pressió –perquè continua la pressió, continuem en el conflicte–, i que demani el respecte per la vida i la integritat de les persones que estan participant a Colòmbia en suport al procés de pau, i en general a favor dels drets humans.

I després, més endavant, nosaltres el que hem valorat i el que estem parlant amb altres col·lectius de colombians que estan en altres països de la Unió Europea és que durant aquest any s'haurà de crear un grup de suport internacional a la pau, i és molt important, perquè hi ha d'haver un procés de verificació dels acords que se signin, perquè ja tenim les experiències d'altres processos de pau, per exemple a l'Amèrica Central, amb conseqüències negatives. Creiem que en aquest sentit el Parlament de Catalunya, però..., les institucions en general de l'Estat espanyol, com de la Unió Europea, ens poden donar un gran recolzament en aquest procés de verificació dels acords, i també que no torni a passar el que va passar amb un altre procés de pau, fa vint anys, amb el partit polític Unió Patriòtica, on alguns dels dirigents de la guerrilla es van desmobilitzar, i en el moment en què s'estaven desmobilitzant van començar a ser assassinats –entre ells tres candidats a la presidència de Colòmbia–, i que va fer que continués el conflicte.

Doncs, totes aquestes coses..., creiem que vivim en un món globalitzat, que té coses negatives per a moltes coses que succeeixen, però que també com a positiu ara tenim tota la possibilitat d'incidir a qualsevol lloc del món.

Moltes gràcies, i no sé si m'he quedat alguna cosa...

Luz Nelly Palacios

Bé, no, només per concretar algunes propostes que havíem pensat i que han preguntat: «Bé, què podem fer com a Parlament?» Nosaltres havíem pensat, i precisament per poder comunicar –perquè ara, per temps, tampoc no podem estendre'ns– al Parlament, mantenir-lo informat..., per això parlàvem de construir un espai de diàleg entre «Colòmbia en pau» i el Parlament, on puguem fer arribar tota la informació que a nosaltres ens arriba de totes les organitzacions, de totes les xarxes socials, i fer arribar tota aquesta informació al Parlament. És com el més important.

I una altra cosa: que segurament s'obrirà en la taula de negociacions un espai per a l'auditoria internacional. A nosaltres ens agradaria que el Parlament hi estigués present quan arribi aquest moment, no?, que hi puguem fer presència com a Catalunya.

D'una altra banda, també demanaríem, si està en les seves mans, poder-nos ajudar també amb el Parlament espanyol. Bé, amb l'europeu ja hi han altres xarxes que ho estan fent.

Una mica volia contestar una pregunta sobre el tema de les multinacionals, que deies com incideixen. Jo crec que no està conscienciat encara en el grup, personalment penso que és una de les coses que influeixen molt en les desigualtats socials, pel tema que totes aquestes transnacionals jo crec que tots coneixem com arriben als espais i com desallotgen, i totes les implicacions que tenen, no?, que no és només a Colòmbia sinó que és a tot arreu. I això genera molt conflicte, genera moltíssima pobresa, genera moltíssima violència, i això, doncs, està al dia a dia entre els camperols i les comunitats indígenes.

Gràcies.

El president

Molt bé. Doncs, reitero el nostre agraïment per la vostra compareixença, per les vostres explicacions. Desitjar que, malgrat els inconvenients que surten i els que sortiran, el procés de pau acabi arribant a bon port, i també, més a curt termini, desitjar que la jornada del dia 24 que se celebrarà en aquesta casa sigui un èxit i sigui un gra de sorra, una contribució més en la consecució d'aquest últim objectiu que tothom anhela, que és la pau definitiva a Colòmbia.

Moltes gràcies.

Luz Nelly Palacios

Moltes gràcies.

Núria Segú Ferré

Perdó, senyor president. Disculpi, només breument. Per demanar si ens poden fer arribar en suport digital el manifest, fins als serveis de la cambra, perquè així ens el podran transmetre a nosaltres i seria una mica la base del document de la proposta que podríem signar entre tots els grups.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les dues i onze minuts.

El president

Bé, hauríem d'anar reprenent la sessió, que és una mica tard, i suposo que més d'un tenim gana.

Proposta de resolució

sobre la responsabilitat de les empreses de telefonia mòbil en l'explotació dels recursos naturals de la República Democràtica del Congo (tram. 250-00168/10)

Tenim dues propostes de resolució, les dues presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. La primera és sobre la responsabilitat de les empreses de telefonia mòbil en l'explotació dels recursos naturals a la República Democràtica del Congo. Passaré la paraula al grup, la portaveu del grup que ha presentat la moció, i després a la portaveu del grup que ha presentat esmenes. Demanaria molta brevetat. Donarem tres minuts, en aquest cas, per intervenció. Hem posat aquí l'alarma, vull dir que ja vostès mateixos i mateixes sentiran l'avís.

Diputada Vilà, endavant.

Sara Vilà Galan

Bé, no m'estendré gaire perquè vostès ja tenen a la proposta de resolució l'exposició de motius, i segurament també coneixen quina és la situació que s'està vivint a la República Democràtica del Congo. Tots sabem, doncs, que el 80 per cent, diguéssim, d'aquest mineral, el coltan –del tàntal, concretament, d'on s'ex-

treu el coltan—, es troba precisament al Congo, i és per això que, en un país que està immers en guerres constantment des del 1998, concretament des de la invasió de Ruanda i Uganda, també hi ha tot un seguit d'empreses de telefonia mòbil i de països que tenen també un interès molt gran, òbviament, a extreure rendiment d'aquest país, oi?

El que m'agradaria recordar és, doncs, que també hi ha un informe de les Nacions Unides, sobretot —i crec que és un fet molt important—, les conclusions del qual diuen que és una guerra també dirigida per exèrcits d'empreses, és a dir, per les mateixes empreses de telefonia mòbil que tenen aquests interessos d'explotació del Congo. I aquest informe, tot i que s'ha intentat tapar-lo i s'ha intentat també desmerèixer-lo, continua existint, i a més és un informe fet per les mateixes Nacions Unides; per tant, crec que és una informació molt rellevant en aquest sentit, i creiem que és de justícia, i que pel que fa a les empreses de telefonia mòbil cal fer una reflexió molt gran.

Nosaltres demanàvem, concretament, en la nostra proposta de resolució sol·licitar a l'organització del Congrés Mundial de Mòbils, que se celebra a Barcelona, que incloguin un espai de reflexió i de diàleg sobre les responsabilitats de les empreses de telefonia mòbil en la continuïtat de l'explotació dels recursos naturals a la República Democràtica del Congo. També demanàvem sol·licitar a l'Ajuntament de Barcelona que proposi a la Fira de Barcelona que les organitzacions d'aquest congrés incloguin aquest espai de diàleg i reflexió; que..., sol·licitar a les empreses que participen al congrés més transparència en la cadena de subministrament dels recursos naturals. I sol·licitar a la Fira de Barcelona, com a plataforma de promoció comercial i de projecció internacional d'empreses, que participi en la promoció de la defensa i la protecció dels drets humans. Finalment, i el més important, sobretot, fer les gestions necessàries davant del Govern, de l'Estat i de la Unió Europea perquè impulsin legislacions perquè no s'utilitzin minerals procedents de la zona del conflicte.

Per guanyar temps, diré que acceptem les esmenes de Convergència i Unió, tot i que ens semblen insuficients i creiem que la lluita no acaba aquí. És a dir, ens agradaria que haguessin pogut acceptar moltes més de les nostres propostes, però tot i això, doncs, les acceptarem com un primer pas, com un primer posicionament, una primera oportunitat del Parlament per pronunciar-se i per donar a conèixer, diguéssim, com a Parlament, que tenim coneixement d'aquest conflicte, i que hi ha intenció de ficar-hi solució, de començar a ficar-hi alguna solució, començant per la reflexió, començant pel control de la venda, legal i il·legal. Perquè també sabem, doncs, que des de Ruanda s'emeten certificats de compra que són legals, òbviament, però Ruanda en aquest sentit té molts interessos, i és gran fomentador de la guerra mateixa que es pateix al Congo.

I, per tant, tot i que les esmenes ens semblen insuficients, ens semblen també un primer pas com a posicionament del Parlament per evitar aquest conflicte, per començar a treballar en aquest conflicte; però tot

i això ja avancem que el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa continuarà presentant més propostes de resolució per incidir encara molt més en aquesta sagnia.

El president

Molt bé, gràcies. Ens ha arribat a la Mesa una esmena d'addició. (*Pausa.*) De transacció? En tot cas, passo la paraula a la portaveu del Grup de Convergència i Unió, que és qui havia presentat les esmenes, i si voleu aprofitar per explicar aquesta esmena...

Sara Vilà Galan

No, en tot cas l'esmena és meva...

El president

Ah, d'acord, doncs, endavant.

Sara Vilà Galan

Sí. Tenint en compte que ens semblava insuficient, doncs, tot i que era un primer pas el que es proposava des del Grup de Convergència i Unió, volíem, doncs, acabar-ho de complementar amb una acció que creiem que també és prou vàlida i que s'ha de fer. I de fet és bo que es comenci a fomentar, sobretot —i donarem exemple des del Parlament i des de la Generalitat—: el reciclatge de mòbils.

És també una manera de disminuir la demanda, òbviament, de matèries primeres, i òbviament és una manera de disminuir també la petjada ecològica i social que provoquen els milions i milions de mòbils i d'aparells existents, els quals moltes vegades no es reciclen, i aquests aparells, doncs, que podrien servir per a altres països, si són útils encara, òbviament s'han de poder reaprofitar. I, aquells aparells que estan obsolets i que ja no funcionen, igualment sembla que es pot reaprofitar també un 90 per cent dels seus components.

Per tant, creiem que també és una bona acció a emprendre, i que sembla, doncs, que Convergència i Unió hi estaria d'acord també.

El president

Molt bé, gràcies. Si m'ho permeten, llegeixo l'esmena íntegrament. Diu el següent: «Promoure el reciclatge de mòbils per disminuir la demanda de matèries primeres, i així la petjada ecològica i social de la seva producció, començant pels mòbils corporatius del Parlament i la Generalitat. Aquests telèfons poden ser reutilitzats en altres països, o bé, en cas que estiguin obsolets, el 50 per cent dels seus components poden ser reciclats.» (*Veus de fons.*) Ah, perdó, semblava un cinc; 90 per cent.

Aleshores, aquesta és l'esmena transaccionada. Passem la paraula a la diputada Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, president. Només dir-los que l'elecció de Barcelona com la capital de la fundació Mobile World Capital i el Mobile World Congress..., són esdeveniments de gran rellevància internacional que porten a Catalunya noves inversions, creen llocs de treball, potencien el teixit industrial d'aquest sector a Catalunya, i a més a més afavoreixen el creixement econòmic, cultural i social. És a dir, donen projecció internacional de Catalunya.

D'altra banda, les tecnologies de la informació i la comunicació afavoreixen la sostenibilitat de les economies, evitant desplaçaments innecessaris, reduint l'ús de documents en paper i utilitzant l'ús de l'energia, entre d'altres avantatges, a nivell de sostenibilitat. Així doncs, la nostra esmena respon precisament al compromís d'un espai de reflexió i diàleg sobre la responsabilitat de les empreses de telefonia mòbil en la continuïtat de l'explotació dels recursos naturals.

Pel que fa al punt cinquè, nosaltres hem fet una esmena d'addició, perquè el Govern de la Generalitat encara no disposa de prou informació sobre el conflicte relatiu a l'explotació del coltan, i abans de significar-se explícitament des del nostre grup parlamentari creiem oportú escoltar els agents implicats per reflexionar i analitzar les accions que realment han de ser més adients. És per aquest motiu que proposem l'esmena d'addició, doncs, que, bé, entenc que el grup proposant ha acceptat.

Així, doncs, votarem a favor d'aquesta proposta, amb les esmenes transaccionades.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Sí, també per posicionar-nos a favor de la proposta de resolució. De fet, ja estàvem a favor de la proposta inicial, també a favor de les esmenes que han consensuat els dos grups parlamentaris.

Tenint en compte la importància, per una banda, que suposa el Mobile World Congress, tant per a Barcelona com per a Catalunya; també tenint en compte el compromís que tenim com a país compromès en la defensa dels drets humans i la construcció de pau –i, per tant, compromès a ser coherent amb aquestes activitats que fem–, hem de posicionar-nos a favor de la transparència en la cadena de subministraments del coltan i denunciar la situació que pateix la població congoleesa per les condicions d'explotació i d'espoliació dels recursos naturals. I, per tant, també exigir a aquestes empreses que no utilitzin el coltan explotat il·legalment per fer els aparells mòbils.

I sobre aquesta esmena amb què han arribat a la transacció, doncs, també posicionar-nos a favor del reciclatge de mòbils.

I, per tant, votarem a favor de la proposta.

El president

Molt bé, gràcies. Pel Grup Socialista, diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Ens sumem a aquest primer pas que expressava la diputada del grup proposant, que no ha pogut ser en altres institucions, i celebrant, doncs, que pugui ser en aquest Parlament. I pel que fa referència a l'esmena, també hi donarem suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Pel Grup Popular, diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, president. Per anunciar el nostre vot favorable a l'esmena de modificació, a l'esmena d'addició i a l'esmena transaccionada.

Gràcies.

El president

Gràcies. Pel Grup de Ciutadans, diputat José María Espejo.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, gracias, presidente. También para anunciar nuestro voto favorable al texto tal como quedará tras la incorporación de las enmiendas, y solo para expresar una pequeña duda. Siendo la enmienda presentada por Convergència de modificación de los puntos 1, 2, 3 y 4, quiere decir que quedan eliminados de la propuesta original, porque de algunos comentarios de algunos diputados parecía sugerirse que continuaban los puntos 1, 2, 3 y 4, y no es así, es decir que... *(Veus de fons.)* Vale, vale. Igualmente, daremos apoyo a la propuesta tal como queda.

Gracias.

El president

Sí, per clarificar aquest extrem. El text que posaríem a votació conté tres punts. El primer punt és la primera esmena que havia presentat Convergència i Unió, que, per tant, es refereix als punts 1, 2, 3 i 4 de la moció, de la proposta de resolució tal com ha estat presentada. El segon punt que votarem seria el cinquè punt, amb aquesta addició de minerals obtinguts il·legalment. I el tercer punt seria aquesta esmena transaccionada sobre la reutilització de mòbils.

Diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, nosaltres, des de la Candidatura d'Unitat Popular, agraïm a Iniciativa que hagi portat aquest tema a

la comissió. És un tema ara mateix que ens preocupa bastant, sobretot per la capitalitat catalana d'aquest congrés mundial de mòbils, i, per tant, per la responsabilitat afegida sobre aquesta qüestió, en el que entenem nosaltres que és un factor ara mateix clau en el conflicte al Congo, i que és una reproducció dels «diamants de sang» que tots coneixem tan bé –tan bé– a través del cinema.

I, per tant, però en coherència amb el que pensem que hauríem d'estar fent com a parlament en aquest sentit, nosaltres ens abstindrem en tots tres punts. No trobem que les apostes que hagi de fer el Parlament siguin fer un espai de reflexió dins del congrés de mòbils, promoure el reciclatge de mòbils –en relació amb el conflicte del Congo, estic parlant, i en relació amb la vinculació de la indústria dels mòbils a les empreses de telefonia mòbil en aquest conflicte–..., ni hagi de ser restringir-ho només als obtinguts il·legalment, perquè tots coneixem com funcionen els conflictes a l'Àfrica, i legal i il·legal acostumen a ser fronteres bastant creuables.

Per coherència, doncs, nosaltres ens abstindrem en tots tres punts, malgrat agrair que aquest tema hagi arribat aquí, a la Comissió d'Afers Exteriors, però discrepar que aquestes siguin les mesures que com a parlament de Catalunya –i essent el Parlament de Catalunya, o sigui, Barcelona, la capital que acull aquest congrés mundial de mòbils–..., aquestes hagin de ser accions a emprendre o a proposar des d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, gràcies. Doncs, passarem a la votació d'aquesta proposta de resolució.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Gràcies. Queda aprovada la resolució per 18 vots favorables i 1 abstenció.

Proposta de resolució

sobre el compliment de la Moció 124/IX, sobre la política pública de cooperació (tram. 250-00169/10)

Passem a la següent i última proposta de resolució, presentada també per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, sobre el compliment de la Moció 124/IX, sobre la política pública de cooperació. Passo la paraula a la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Bé, doncs, avui hem tingut oportunitat de debatre força i escoltar força arguments per part del director general de l'Agència Catalana de Cooperació sobre el tema dels pressupostos –altres arguments també, i posicionaments dels grups polítics d'aquesta cambra–, però en tot cas creiem que el que s'ha reclamat i el que es reclama, i el més important des de la legislatu-

ra passada, és precisament el pagament d'aquest deute que està ofegant les entitats del tercer sector, i que és tan imprescindible per continuar caminant, per continuar tenint, precisament, una política de cooperació catalana, perquè, doncs, òbviament, el fet que no arribin a bon port aquests pagaments fa que moltes ONG, com hem dit, acabin tancant les portes, moltíssima gent ha estat acomiadada, no només de l'Agència Catalana de Cooperació sinó també d'aquestes entitats, que estan patint els perjudicis dels impagaments.

Òbviament, el que volem és repetir el que ja es va aprovar la legislatura passada –amb un govern, doncs sí, diferent, perquè era la legislatura passada, però amb el mateix color polític–, i òbviament el que volem és que es rendeixi comptes amb aquestes entitats del tercer sector. Per tant, el que necessitem i el que necessiten precisament les entitats, i el que necessita l'agència..., i el que necessiten les entitats que treballen amb la cooperació catalana és que es faci un calendari per fer el pagament d'aquest deute, com abans millor. Que aquest calendari es faci també amb uns criteris de selecció adequats i amb uns criteris objectivament verificables, òbviament, i que aquest calendari sigui conegut per totes les entitats que estan esperant rebre aquests pagaments i que no poden projectar la seva activitat, ni present ni futura.

Per tant, i tenint en compte que moltes altres empreses i entitats de casa nostra ja han estat pagades i prioritzades pels comptes de la Generalitat, creiem que la prioritització en aquests moments de la Generalitat ha de ser precisament la cooperació catalana, i per això, doncs, presentem aquesta proposta de resolució.

El president

Gràcies. Hi ha dues esmenes, per tant, li demano si s'hi pot pronunciar.

Sara Vilà Galan

Sí, perdoneu. (*Pausa.*) Un segon, perquè les transaccions a què hem arribat finalment el que fan és repetir els arguments i la proposta de resolució de la legislatura passada.

El primer punt, concretament, és aprovar al més aviat possible un calendari de pagament d'aquests deutes que perioditzi el pagament en funció de criteris objectivables i públics, i informar les entitats afectades dels processos de pagament. El punt 2 és permetre que les organitzacions no governamentals incorporin en les justificacions econòmiques, també, de les accions portades a terme durant els anys 2011 i 2012 les despeses bancàries i de gestió ocasionades per la demora en el pagament de subvencions atorgades –també és de justícia, òbviament, que aquests perjudicis que han tingut les entitats, doncs, els puguin acabar cobrant. I en el punt 3 el que fem és, sobretot també, tenir en compte les esmenes d'Esquerra Republicana, en les quals es feia especial èmfasi en el prestigi de la cooperació catalana i la necessitat de no renunciar a aquesta política pròpia de cooperació.

Per tant, el que fem és acceptar les dues esmenes d'Esquerra Republicana i arribar a una transacció final,

doncs, perquè no hi hagi problemes, diguéssim, jurídics, amb el tema del compliment de la moció, i demanar exactament el que es demanava la legislatura passada, esperant que els grups siguin coherents i tornin a votar-hi a favor.

El president

Molt bé, gràcies. Per Esquerra Republicana, diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Sí, és per posicionar-nos-hi també a favor. De fet, davant la proposta inicial nosaltres vam presentar dues esmenes, que el que feien era aportar un plus per tal de posar valor a la cooperació. En l'esmena 1 i en la segona el que fèiem era, doncs, reclamar que aquesta llei d'acció exterior que està preparant el Govern inclogués un capítol destinat al foment i a la planificació de la cooperació exterior, com ja hem explicat aquest matí, també, i li ho hem demanat al director, i com ja vam fer al seu moment també al conseller de Presidència.

Després, negociant les esmenes, ha quedat tal com ha explicat la diputada Sara Vilà, per tant, amb quatre punts, i per tant també ja hi estem a favor. El punt 1, que fa referència a aquest compromís en els pagaments dels deutes, un calendari per pagar els deutes. Aquest punt 2, permetre fer una mica de justícia i que es puguin incorporar aquestes despeses bancàries de la demora en les justificacions econòmiques. El punt 3, que com ja s'ha dit posa en valor la cooperació pública catalana i defensa que és més necessària que mai, i que cal recuperar aquest prestigi. I un punt 4 que entenem que és positiu per tal d'emplaçar que la llei també inclogui un apartat de cooperació ambiciós.

Per tant, hem parlat al matí de tot àmpliament, del tema de la cooperació catalana; ara tenim l'oportunitat de prendre un acord en la línia del que hem dit, i de defensar, per tant, el model de cooperació catalana que vam ajudar a construir en el seu moment, i que no podem permetre que ara canviï.

El president

Gràcies. Pel Grup Socialista, diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Bàsicament, jo abans necessitaria un aclariment, demanaria un aclariment. El punt 1 que es vota és... *(Pausa.)* No, no, si ja sabem el que es vota, ho he entès perfectament, però jo –per una qüestió de procediment, i potser seria més el lletrat–..., al punt 1 hi ha un canvi en el text inicial, que és fruit d'una transacció amb una esmena que no existeix, o no l'he sabut trobar? *(Pausa.)* Ah, d'Esquerra? Llavors, tenim un paper signat per Convergència. *(Veus de fons.)* Per tant, alguna cosa no acabem d'entendre. *(Veus de fons.)* Ah, d'acord, d'acord. O sigui, tenim una transacció... *(Pausa.)* D'acord, sobre una esmena d'Esquerra Republicana firmada també per

Convergència. D'acord, d'acord. Interessant. *(L'orador a riu.)* D'acord; d'acord, doncs.

Bé, nosaltres donarem suport a la proposta que hi ha damunt la taula. Per tant, en aquest sentit el nostre grup hi votarà favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies. Pel Grup del Partit Popular, diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Sí. Tot esperant la dimissió del director general, que hem demanat quatre grups, nosaltres votarem en línia amb el que vam fer al juliol, és a dir, votarem a favor dels punts 1 i 2, i en canvi ens abstindrem en els punts 3 i 4.

Votarem els punts 1 i 2 –per tant, demanem votació separada d'aquests dos blocs–, perquè la Generalitat ha de complir amb els seus compromisos, tot i que hauríem seguit una altra política, però ara el que hem de fer és pagar aquells deutes. Home, ens estranya una mica que ha quedat molt palliat, aquest text, no? «Trobar al més aviat possible un calendari de pagaments» és una cosa bastant etèria, però, en qualsevol cas, hi votarem a favor.

Sobre els tercer i quart ens abstindrem. Nosaltres considerem que és important, és cabdal tenir una política de cooperació, ja ho hem explicat abans. Ara bé, sentits el Govern i els grups que li donen suport, i que han transaccionat aquest text, doncs, veiem que volen convertir d'alguna manera la política de cooperació en una política d'internacionalització de la qüestió sobirana, i per això, com que hi ha un cert dubte, ens hi abstindrem.

El president

Gràcies. Hi ha, per tant, petició de votació separada dels punts 1 i 2 per una banda, i dels punts 3 i 4 per altra banda. Diputat José María Espejo?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, gracias, presidente. También, en la línea de lo que hemos defendido en la comparecencia del señor Llorens, daremos apoyo a los puntos 1 y 2 de la moción, y nos abstenemos en el 3 y en el 4. En el 3 porque aunque, en efecto, nosotros estamos de acuerdo en que Cataluña tiene que tener una política de cooperación, creo que tal como está planteado aquí está dirigido a otros objetivos. Y en el punto 4 nos abstenemos, porque en cualquier caso lo que se haya de incluir en la Ley de acción y servicio exterior lo deberá decidir el Parlamento, no el Gobierno. Es una cuestión meramente formal.

Por lo tanto, daremos nuestro voto favorable a los puntos primero y segundo, y nos abstenemos en el tercero y el cuarto.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. Quim Arrufat?

Quim Arrufat Ibáñez

La Candidatura d'Unitat Popular votarem a favor de tot, malgrat que és obvi que el primer punt, havent modificat la part dels tres mesos i «al més aviat possible», és com no votar res, i el segon –sé que és una petició, diguéssim, a l'aire, però no es vota cap compromís– el trobem especialment indispensable, perquè en realitat totes les demores de pagament que es van començar a produir envers les ONG ja a partir dels últims anys del tripartit, i successius, bàsicament van ser un trasllat dels costos de la crisi de tresoreria, primer, i de les retallades, segon, a les ONG, que s'han hagut de fer càrrec..., s'han hagut d'hipotecar, endeutar, algunes desaparèixer directament, algunes entrar en concursos de creditors, pràcticament, i han estat un trasllat dels costos propis financers de la Generalitat a les ONG, que no tindrien per què pagar, o que moltes és que realment no poden fer-hi front, ni s'ho mereixen.

Per tant, ens sembla especialment important el segon punt, i votarem a favor del conjunt, malgrat que el primer és tant com no dir res.

El president

Gràcies. Per Convergència i Unió, diputada Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, president. A veure, des del nostre grup parlamentari demanàvem inicialment al grup proponent que tingués el seny de retirar aquesta proposta de resolució. Tot seguit els l'argumento, eh?, la nostra petició. Primer, perquè la iniciativa es va aprovar la passada legislatura, i en conseqüència va decaure en finalitzar la novena legislatura, segons estableix l'article 183 del Reglament del Parlament. Així que nosaltres, a veure, entenem que donar vida a una iniciativa decaiguda i caducada per finalització de legislatura es podria considerar, doncs, un abús de dret.

A més a més, també el Govern està obligat pel Parlament, en virtut d'una relació política. El Govern de la passada legislatura estava obligat pel Parlament de la passada legislatura. Ara, ni el Govern ni el Parlament són els mateixos, de manera que la relació queda extingida. El Govern actual no pot quedar obligat per una moció aprovada al Parlament anterior; una moció s'ha de debatre en ple, després d'una interpellació, i aquí el que estariem fent és donar vida a una moció que el Parlament actual no ha debatut.

El fet que el Govern sigui d'un mateix color, a veure, no és rellevant per acceptar un tràmit o no. Després, els governs no poden començar hipotecats, això és el que pretén la norma. Si això que s'està fent és possible, hauria de ser possible en tots els casos. A algú li semblaria correcte i lògic que el tripartit hagués hagut de complir amb mocions de Convergència i Unió? Doncs, vaja, en aquest sentit tot això ens ha fet arribar

finalment a un acord transaccional amb el grup proponent, al darrer moment i a darrera hora, evidentment amb la voluntat de construir, eh?, sempre.

Dit això, passo a comentar les esmenes que hem transaccionat. A veure, l'Agència Catalana de Cooperació no ha pogut fer una planificació dels pagaments, atesa la completa incertesa dels ingressos amb els quals es podria comptar. No obstant, des del nostre grup parlamentari volem demanar al Govern que procuri aprovar al més aviat possible un calendari de pagament d'aquests deutes, i informar les entitats afectades dels processos de pagament.

Després, pel que fa a la possibilitat que les ONG puguin incorporar a les justificacions econòmiques corresponents per als anys 2011 i 2012 les despeses bancàries i de gestió, ha estat una petició de les entitats a l'agència, que ha contemplat expressament en les novacions modificatives dels convenis dels programes de cooperació i solidaritat internacional. Així, aquests nous convenis que se signin de novació dels convenis vigents preveuen precisament que les despeses financeres que hagi contractat l'entitat siguin a càrrec de la subvenció de l'agència. Així mateix, també s'inclouen com a despeses elegibles i a càrrec de la subvenció de l'agència les despeses d'assessoria jurídica o financera, les despeses notariales i registrals, i les despeses pericials i d'administració. I en tots dos casos les despeses es poden haver contractat per l'entitat amb anterioritat o amb posterioritat a la signatura del conveni, i han d'estar directament relacionades amb el programa subvencionat i ser indispensables per a la preparació o execució.

I després, per al darrer punt, nosaltres, des del nostre grup parlamentari, creiem que de fet és molt rellevant el fet que la Llei de l'acció exterior i el servei exterior de Catalunya, doncs, evidentment no prevegi substituir la Llei de cooperació –en cap cas. Però, naturalment, es referirà en un apartat a la cooperació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Doncs, passem a la votació. La farem com s'ha demanat, en dos blocs. Primer votarem conjuntament els punts 1 i 2, i després els punts 3 i 4. Per tant, votem ara els punts 1 i 2.

Vots a favor?

Unanimitat. Per tant, queden aprovats.

Votem ara els punts 3 i 4.

Vots a favor?

Abstencions?

Gràcies. Queden aprovats els punts per 15 vots a favor i 4 abstencions.

Tanquem d'aquesta manera la sessió d'avui.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i deu minuts.